

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 77

Dijous, 1 de juny de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 86

Í N D E X

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Sr. Joaquim Pujol i Figa (tram. 401-00026/07) (p. 3)

Projecte de llei

de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, de l'1 de juliol; 6/1989, del 26 de maig, i 13/1993, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya (tram. 200-00055/07) (p. 4)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana i la lluita contra el crim organitzat (tram. 300-01038/07) (p. 14)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-01036/07) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la interinitat de l'acció de govern fins a les properes eleccions (tram. 300-01039/07) (p. 24)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la deslocalització d'empreses, especialment de l'empresa Braun (tram. 300-01040/07) (p. 30)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes (tram. 302-00177/07) (p. 35)

Proposta

d'una terna per al nomenament d'un magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00027/07) (p. 39)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les actuacions amb relació a l'anunci de tancament de l'empresa Braun (tram. 317-00234/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'acció de govern (tram. 317-00235/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre l'evidència de la situació d'inseguretat a Catalunya (tram. 317-00238/07) (p. 41)

→

al president de la Generalitat sobre la resposta de les administracions per fer front a la delinqüència a les comarques de Tarragona (tram. 317-00236/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre l'eficàcia de la darrera reorganització política i administrativa del Govern (tram. 317-00237/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la suspensió judicial del Decret 31/2006, del 28 de febrer, relatiu al personal estatutari de l'Institut Català de la Salut (tram. 310-00577/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la seva actitud davant la decisió de la Junta Electoral Central pel que fa a la campanya institucional del referèndum de l'Estatut (tram. 310-00579/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la situació actual de la política industrial (tram. 310-00574/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les prioritats i els objectius del Departament de Governació i Administracions Públiques per als pròxims mesos (tram. 310-00575/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les prioritats i els objectius del Departament d'Educació i Universitats per als pròxims mesos (tram. 310-00576/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre l'evolució de les negociacions amb relació al programa Xarxa Natura 2000 (tram. 310-00573/07) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals (tram. 302-00178/07) (p. 51)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells (tram. 302-00179/07) (p. 55)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció i la tutela dels menors (tram. 302-00180/07) (p. 61)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de places d'educació infantil (tram. 302-00181/07) (p. 65)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 86

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Joan Vintró.

Al banc del Govern seuen els consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances i de Treball i Indústria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Sr. Joaquim Pujol i Figa (tram. 401-00026/07). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, de l'1 de juliol, 6/1989, del 26 de maig, i 13/1993, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya (tram. 200-00055/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat.

3. Proposta d'una tema per al nomenament d'un magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00027/07). Grups parlamentaris. Designació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana i la lluita contra el crim organitzat (tram. 300-01038/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-01036/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la interinitat del Govern fins a les eleccions al Parlament vinents (tram. 300-01039/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'empreses, especialment de l'empresa Braun (tram. 300-01040/07). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes (tram. 302-00177/07). Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals (tram. 302-00178/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells (tram. 302-00179/07). Sr. Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció i la tutela dels menors (tram. 302-00180/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de places d'educació infantil (tram. 302-00181/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Sr. Joaquim Pujol i Figa (tram. 401-00026/07)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat senyor Joaquim Pujol i Figa. És dedicat a la memòria de l'illustre senyor Joaquim Pujol, que fou diputat d'aquest Parlament a la cinquena legislatura. Aquesta presidència vol adreçar una salutació en nom de tota la cambra a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condol que li manifesta tota la cambra.

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp i Batalla, per fer el parlament en memòria del senyor Joaquim Pujol.

El Sr. Camp i Batalla

Moltes gràcies, senyor president. Família d'en Joaquim..., per als qui d'entre nosaltres, en aquest hemicle, coneixíem en Joaquim Pujol i Figa les meves paraules semblaran poca cosa i no faran justícia ni a la seva trajectòria professional i política, ni sobretot a la seva qualitat com a persona. I no em sap greu que sigui així, perquè sé que per molt que m'hi escarrassés, tant el gruix de la seva personalitat com la tossuderia de les seves conviccions, com la pàtina del seu caràcter, no es poden descriure amb paraules, i menys encara des de la fredor i el formalisme d'una tribuna, sinó amb l'escalfor, el contacte, el record i l'afecte dels qui el van conèixer, el van tractar i el van estimar.

De fet, si tot el que jo els pugui dir i que ens fa quedar tan curts, amb prou feines serveix per als qui sabem qui era en Joaquim Pujol, imaginin-se amb quin grau d'injustícia caiem davant de tots aquells aquí presents que no el van conèixer i que forçosament s'han de fer en deu minuts una idea de qui va ser el senyor Joaquim Pujol i Figa. Em donaria per satisfet si amb les meves paraules pogués aconseguir que els sàpiga greu no haver-lo conegut.

Molts el deuen recordar com a enginyer, com a director d'Enher o com a militant de Convergència Democràtica de Catalunya des de l'any 1974, o com a secretari general de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, o com a diputat d'aquest Parlament en la cinquena legislatura. I tots coincidrien que era una persona que es feia apreciar.

Ell havia heretat del seu pare un objectiu, una convicció en forma d'una visió plàstica i incontrovertible, d'aquelles que probablement et marquen per a tota la vida. Catalunya havia estat destruïda per la Guerra Civil i la dictadura, però mentre algú en tingués consciència i es proposés de redreçar-la, aquesta destrucció no

tenia per què ser definitiva. Aquesta visió, diguem-ne que «del Tagamanent», el va influir a ell i a algú més, i probablement es troba en l'origen de la branca principal del nacionalisme català contemporani. Perquè si el senyor Narcís Pujol no hagués imbuït en el seu fill, en el seu nebot i en d'altres persones aquesta convicció tan incontestable de la necessitat de refer el país, i que l'única manera eficaç de fer-ho passava per la voluntat tossuda que algú, només algú, s'ho proposés, qui sap si les coses haurien anat com han anat. Potser sense aquelles paraules, aquelles excursions, aquell bressol familiar i aquella consciència que Catalunya no necessitava cap més moment traumàtic, sinó una reconstrucció econòmica, social i finalment política, potser sense tot això després no hauria vingut els nuclis econòmics, religiosos, d'activisme cultural i polític que varen venir, o no haurien evolucionat de la mateixa manera en què després ho han fet.

És, per tant, des d'aquestes conviccions profundes i a partir d'una vocació ja fixada de ben jove, que en Joaquim Pujol cursà la carrera d'enginyer industrial, en l'especialitat de tècniques energètiques, i obtingué després el diploma en direcció d'empreses per l'IESE. Durant molts anys va exercir professionalment a Hidroelèctrica de Catalunya i a Enher, content amb la seva feina i sentint-se integrat en el món laboral, i ben valorat.

Però un dia va decidir que allò que fins aleshores ja li estava bé no l'acabava d'omplir, i que si la reconstrucció del país ja estava en marxa amb la Generalitat recuperada i un govern catalanista al capdavant, potser havia arribat l'hora de renunciar, diguem-ne, a la rutina, a certes comoditats i a una posició professional consolidada per arromangar-se allí on pogués ser més útil al seu país. I un cop a l'Administració de la Generalitat va ocupar diversos càrrecs. Primer a la conselleria d'Indústria, després a Presidència, sempre amb la il·lusió de treballar per Catalunya, sabent que posava el seu gra de sorra, modest i sistemàtic, per convertir en realitat allò que de ben jove ja s'havia proposat. Perquè en Joaquim Pujol va ser sempre un lluitador reflexiu, era un home ple de projectes i entusiasme, un entusiasme que sabia traslladar als seus col·laboradors. Aquests encara recorden quan els deia, quan ell els deia: «Feu tres coses ben fetes a la setmana i fareu molta feina.»

En Joaquim era un home sensible, obert i d'un tarannà profundament comprensiu. La seva sensibilitat sovint el convertia en assessor i consultor dels que tenien problemes. Sabia escoltar des del silenci i des de l'afecte, i sempre tenia una resposta encoratjadora i plena d'esperança per a qui se li acostava a demanar un consell. Serios i rigorós en el seu treball, feia gala d'una ironia educada i polida, gairebé britànica, equiparable a la sornegueria de l'Empordà, dels vilatans de la seva estimada Agullana, bressol familiar i font per a ell de records entranyables d'infància i de joventut.

Era un home ple d'humor, afable, que impregnava totes les seves actuacions. I això el feia encarar sempre els seus deures amb una alegria que acompanyava el seu gran sentit de la responsabilitat. Dialogant i mitjançant de mena, presidia solemnement difícils sessions de treball amb un esperit positiu, orientat a trobar els punts comuns i les posicions de consens possibles. Per mirar

de dir-ho amb precisió, en Joaquim Pujol era un idealista pragmàtic. I encara que pugui semblar una contradicció, ho reitero: un idealista pragmàtic, una persona que sabia on volia arribar, però que sabia també on podia arribar en cada moment. Una persona capaç de celebrar i valorar els petits avenços del dia a dia amb joia i optimisme, que afirmava que més val ser un home de profit que un home d'èxit.

I en Joaquim va ser també un exemple en els moments de dolor i de patiment físic. Un càncer terrible el va colpir i aquesta malaltia, que sovint és silenciosa, va fer presa en ell de manera feridora i torturant. El dolor físic va passar a formar part de la seva vida, però mai el seu caràcter ni la seva manera positiva i amable de ser i de viure no es van alterar. Com que era un home espiritualment fort, moralment de pedra picada, va aprendre a viure amb aquest dolor permanent. I és més, hi ha un fet que ho diu tot: va aprendre també a caminar dues vegades a la seva vida. Ell vivia amb el seu dolor i, malgrat això, sabia també mantenir el somriure. La família i la feina eren per a ell un motor i una motivació. La seva dona, la Maria Dolors Jofre, els seus fills, la família en el seu conjunt eren per a en Joaquim una font de vida i un motiu per fer valer el seu esperit de superació personal.

Justament aquestes tres coses –la família, la feina i l'esperit de servei a Catalunya– van acompanyar en Joaquim Pujol tota la seva vida, fins a l'adéu final, que ens va donar un trist mes de febrer, ara fa poc més de dos anys, a l'edat de cinquanta-nou anys.

No és cap tòpic, sinó una evidència per a tots els qui el vam conèixer: hem trobat a faltar el seu somriure, la seva bona feina, la seva bonhomia, la seva calidesa humana. Dir-ho no hi posa remei, no ens el fa tornar, però evita que s'esvaneixi el seu record assossegat i serè, el d'un amic, el d'un patriota, el d'una gran persona.

El president

Moltes gràcies, senyor Camp, i els convido a guardar un minut de silenci en memòria del senyor Joaquim Pujol.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, de l'1 de juliol; 6/1989, del 26 de maig, i 13/1993, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya (tram. 200-00055/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, de l'1 de juliol, 6/1989, del 26 de maig, i 13/1993, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2 presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, és un honor comparèixer davant d'aquesta cambra per tal de presentar en nom del Govern el Projecte de Llei de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/85, de l'1 de juliol; 6/89, del 26 de maig, i 13/93, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya. Es tracta d'una llei d'article únic, que inclou la modificació de dotze preceptes de l'esmentat Decret, dues disposicions addicionals i dues disposicions transitòries.

La cambra sap, perquè així ho ha manifestat el Govern al llarg d'aquests dos anys i mig, que el propòsit del Govern era assegurar que en el seu mandat hi hauria un període de normalitat normativa, de pau normativa en matèria de caixes d'estalvi. I així ha estat. Pensem que per a les nostres institucions financeres és bona l'estabilitat.

Això no ha volgut dir, naturalment, que en alguns casos s'hagin hagut d'adoptar alguns decrets imprescindibles per assegurar el normal funcionament d'aquestes entitats, i així va ser amb el Decret 311/2004, de 8 de juny, pel qual s'adaptava la normativa bàsica estatal sobre comissions d'inversions i retribucions, fent ús, lògicament, de les nostres competències. I, en segon lloc, el Decret 9/2006, de 31 de gener, pel qual es produïen determinades adaptacions en la Comissió Mixta Govern - Caixes d'Estalvis. El Parlament va aprovar una resolució, la Resolució 102/VII, del 30 de setembre del 2004, en el debat d'orientació política general, en el qual s'indicava, amb relació a les caixes d'estalvis, que la Generalitat havia de promoure l'orientació de l'obra social a cobrir les necessitats socials i culturals del seu entorn, especialment les dels més desafavorits, així com el reforçament dels òrgans de govern d'aquestes institucions, amb una adequació, amb una representació adequada de la societat civil.

De manera que en aquest Projecte de Llei el Govern vol complir aquesta Resolució del Parlament, introduint retocs que no afecten en el substantiu els eixos fonamentals de la nostra normativa sobre caixes d'estalvi. Tenim ara un estatut a punt de ser aprovat. Un cop aprovat, correspondrà al Govern i al Parlament valorar fins a quin punt no és necessari introduir reformes més de fons. Naturalment, reformes que, com sempre, vagin en la direcció de preservar l'actual model de caixes d'estalvi, potenciar-lo, perquè és un bon model. És un model que ha anat bé. És un model que ens ha permès disposar d'institucions financeres eficients, que estan en primera línia en el mercat financer a Catalunya, i a més és un model bo per a Catalunya, que ens permet disposar d'institucions financeres catalanes, en el centre de decisió catalana, a Catalunya, que estan en primera divisió entre les institucions financeres de l'Estat espanyol i algunes d'elles a nivell europeu.

De manera que, deixant oberta aquesta possibilitat, una vegada disposem ja d'un marc estable establert per l'Estatut, d'entrar en una reforma més a fons per preservar i potenciar l'actual model, era necessari introduir-hi un conjunt de retocs. Això és el que fa la Llei que avui, el

Projecte de Llei que avui tinc l'honor de presentar en aquest Parlament: retocs per tal d'ajustar l'actual normativa a unes necessitats que es van fer evidents en la mateixa Resolució del Parlament. Aquests retocs fan referència fonamentalment a vuit punts.

En primer lloc, a tot el que té a veure amb la responsabilitat social de l'empresa. En un context on cada vegada es valora i s'exigeix de forma més generalitzada aquesta responsabilitat social, es remarca que, en el cas de les caixes, aquest sentit de responsabilitat social i bon govern, a més d'incidir en l'obra social, també ha de ser aplicable a la mateixa funció financera que desenvolupen les entitats. Per aquest motiu, en l'article 3.2 s'afegeix a la definició de l'objecte principal de les caixes el del foment del desenvolupament econòmic i social en el seu àmbit d'actuació i que la seva gestió s'ha de portar a terme d'acord amb els principis de responsabilitat social i bon govern.

En segon lloc, pel que fa referència a les fundacions gestores de l'obra social. En l'article 4 s'afegeixen tres apartats on es preveu i es regula el caràcter instrumental que tenen les fundacions creades per gestionar l'obra social de les caixes, i amb aquestes modificacions es pretén evitar que l'obra social es desnaturalitzi pel fet de la seva canalització a través de les fundacions; reforçar la perceptibilitat de cara al públic del vincle entre fundació i caixa fundadora, i assegurar la coordinació entre la voluntat de la caixa i l'acció de la seva fundació.

En tercer lloc, es preveu que la distribució de l'excedent entre reserves i obra social sigui una distribució equilibrada, i es reforça, es subratlla el paper que correspon a la Generalitat per vetllar per aquesta finalitat. Així es fa, efectivament, en l'article 50, actualment 51.

En quart lloc, el Projecte de Llei introdueix algunes modificacions que afecten l'estructura, la composició i el funcionament dels òrgans de govern de les caixes d'estalvi. El primer fa referència a la presidència de l'entitat. El nostre model de caixes, com he dit, és un model que funciona bé, que l'hem de preservar i l'hem de potenciar, i en aquest model la responsabilitat executiva correspon als directors generals, i així ha de ser. En aquest sentit, el Projecte de Llei que avui presentem al Parlament no ho modifica en absolut; ha de ser així, i així és.

Ara bé, els presidents no són una mera figura decorativa, de manera que la reforma que es proposa al Parlament preveu tenir en compte aquest paper dels presidents, als quals els correspon una tasca representativa i els correspon la tasca important de presidir el Consell d'Administració. De manera que, perquè el joc d'equilibris dels òrgans de govern funcioni, ha de ser reconeguda, aquesta figura del president. I així es fa, desenvolupant, concretant quines són les funcions que pertoen al president. És el que fa l'article 33 bis, article nou que s'inclourà a partir d'ara a la Llei.

I es preveu la possibilitat, en l'article 15, que la tasca del president, sent com és de les característiques que he dit, pugui ser remunerada, retribuïda; naturalment, deixant que sigui la mateixa entitat la que estableixi les condicions d'aquesta retribució i preveient que a la

Generalitat li correspongui –com li correspon ara– la funció de tutela, la funció de protectorat, per tal de poder donar el vistiplau, si eventualment és necessari.

En cinquè lloc, es preveu una modificació, un retoc també, pel que fa a les entitats amb dret a designació. En la fixació d'aquestes entitats en els òrgans de govern, es proposa establir –cosa bastant òbvia, d'altra banda– que s'han de tenir en compte criteris de representativitat rellevants en aquestes entitats; és a dir, han de ser entitats arrelades en el territori i que tinguin una rellevància econòmica i social. I és en aquest sentit que es proposa una modificació en l'article 16.2.

En sisè lloc, hi ha una proposta també de modificació pel que fa a la regulació de les dietes per assistència i desplaçament. El Projecte de llei, efectivament, en l'article 15.1, deixa en mans de les mateixes entitats la decisió sobre les dietes a percebre per part dels consellers i vocals, a efectes d'incrementar-ne la flexibilitat sens perjudici de la transparència.

Aquests òrgans podran establir l'import d'acord amb les regles, lògicament, que determini el Protectorat. És a dir, es fa una opció per deixar una major autonomia, una major capacitat d'autoregulació a les mateixes entitats, sempre, naturalment, comptant que a la Generalitat, a l'Administració, li correspon, li competeix una responsabilitat, en última instància, de donar el vistiplau en correspondència amb les seves responsabilitats de protectorat.

En tercer lloc, es regula també, es fa una modificació, es proposa una modificació en el període de mandat. Concretament, el mandat dels membres dels òrgans de govern actualment és de quatre anys; fent ús del marge d'autonomia que permet la legislació estatal, saben vostès que aquesta legislació permet que sigui entre quatre i sis anys, i la proposta que es fa en el Projecte de llei, la modificació que es proposa és de passar de quatre a sis anys.

També és una proposta que es fa tenint en compte –i vull deixar-ho clar– l'interès general del nostre sistema de caixes d'estalvi, al qual li convé una major estabilitat en els òrgans de govern, sobretot pel que fa als representants dels impositors. Els representants dels impositors..., saben vostès que es realitza en bona part per un procediment que fa molt difícil que puguin repetir, de manera que és bo que puguin estar-hi, en els òrgans de govern, el temps mínim per, realment, tenir l'experiència suficient en benefici de la mateixa entitat. D'altra banda, aquesta és una normativa que, fent ús dels marges d'autonomia de què disposem les diferents comunitats autònomes, és la que s'aplica en moltes comunitats autònomes espanyoles, i ens ha semblat que era convenient introduir aquesta modificació.

Naturalment, passar de quatre a sis anys planteja una qüestió, i és: quan entra en vigor, aquesta nova disposició? Hi ha dues possibilitats: òbviament, en acabar els actuals mandats de quatre anys, o d'una manera automàtica, prorrogant els actuals mandats de quatre a sis anys. Aquí ha semblat que era convenient que aquesta decisió la prenguessin les mateixes entitats, en funció de les seves necessitats i de la seva experiència.

Ara bé, per defecte n'ha de prevaldre una, i la que preval és que entra en vigor en acabar els actuals mandats, de manera que quan s'acabin els actuals mandats, que són de quatre anys, entrarà en vigor la nova normativa, llevat –i aquí hi ha una disposició que ho permet– que les mateixes entitats, fent ús de la seva capacitat d'autoregulació, en la seva assemblea decideixin optar per la possibilitat de la pròrroga. És el que regulen els articles 21.1 i 31.1 i la disposició transitòria primera.

Finalment, hi ha una vuitena modificació, que és l'ampliació del Registre d'alts càrrecs i els consellers generals. Per tal de detectar qualsevol error o incompliment en el règim d'incompatibilitats al qual estan sotmesos els consellers i alts càrrecs de les caixes, en l'article 42, que a la vegada incorpora tots els preceptes de l'actual article 43, s'amplia l'abast del Registre oficial d'alts càrrecs per incloure-hi també tots els consellers generals de l'entitat, que fins ara, d'acord amb aquesta Llei, no en formaven part. Això no vol dir, lògicament, que l'Administració, actuant responsablement amb la seva obligació de tutela, estava realment a sobre, també, de la situació d'aquests altres alts càrrecs; però no ho preveia específicament la Llei, i sembla que és convenient que així ho faci.

Aquestes són les vuit modificacions que s'inclouen en el Projecte de llei que avui tinc l'honor de presentar al Parlament. Es tracta, com poden veure els senyors diputats i les senyores diputades, de retocs sobre l'actual model, no d'un canvi de fons. Jo voldria destacar, per acabar la meua intervenció, senyor president, els quatre criteris que han inspirat aquesta reforma.

En primer lloc, com he assenyalat, la preservació del model. Nosaltres tenim un bon model, i aquest model ha de continuar. Jo crec que sobre això a més existeix un ampli consens entre les forces polítiques catalanes, i és bo que així sigui. De manera que les reformes que fem, els retocs que fem han de ser per preservar i potenciar el model, no per canviar el model. I aquesta és la línia que presideix la reforma que avui proposem a aquesta cambra.

En segon lloc, el segon criteri, l'estabilitat normativa. És bo que hi hagi estabilitat normativa, és bo en general que hi hagi estabilitat, no?, en el món de..., per a la nostra societat, és bo, i per al món de l'economia en especial, però especialment en les institucions financeres. Les institucions financeres volen estabilitat, i el propòsit que nosaltres tenim en presentar a la cambra aquest Projecte és el de l'estabilitat; vol dir fer els canvis estrictament necessaris i fer-los, a més, perquè hi hagi més estabilitat, no perquè n'hi hagi menys. I això vol dir que funcionin bé els òrgans de govern, que hi hagi uns criteris clars i que puguin tenir una permanència en el temps, que hi hagi més durada en els òrgans de govern, etcètera.

En tercer lloc, el tercer criteri, l'autoregulació. És una reforma feta, inspirada en la idea que allò que puguin decidir les mateixes entitats, no ho ha de decidir l'Administració. És la idea que sempre ha presidit en el fons el nostre autogovern, la confiança en la societat civil, que ara es manifestarà encara més amb l'Estatut; nosaltres volem tenir més autogovern per confiar més en la societat, no per retallar-ne la capacitat d'actuació. I així

ho fem en aquest cas. Fixem les atribucions que tenim, lògicament, però per dir: si hi ha coses que poden decidir les mateixes entitats, no les hem de decidir nosaltres. La fixació de les dietes, per exemple; la mateixa decisió sobre la retribució del president... Ho han de decidir les entitats, no l'Administració; òbviament, havent-hi com hi ha una capacitat, una obligació de tutela, de protectorat per part de l'Administració.

I en quart lloc, finalment, la voluntat de consens –la voluntat de consens. Estem parlant d'una normativa que afecta un eix vertebrador de la nostra economia, el nostre sistema de caixes, i, per tant, s'ha de fer per consens. Consens, en primer lloc, amb les mateixes entitats... Així ho preveu, d'altra banda, la normativa: la Federació de Caixes ha de ser cridada a consulta, no ha d'informar prèviament, en el moment que es presenta el Projecte de llei, i compta lògicament amb el consens... «Consens» no vol dir que cadascú no hagi de fer la seva feina, no?, i al Govern li pertoca fer la seva feina, i al Parlament la seva; però consens sabent que anem en una mateixa direcció, que es comparteixen plantejaments, i consens, per descomptat –així desitja que sigui el Govern–, amb totes les forces polítiques. El fet que avui puguem debatre aquest Projecte de llei, en aquest debat de totalitat, sense esmenes a la totalitat demostra que hi ha la voluntat de consens per part de tots. Jo vull celebrar-ho i vull encoratjar, naturalment, el Parlament, vull demanar al Parlament que, en la mesura del possible, aquest consens presideixi el debat parlamentari fins a l'aprovació de la Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per fixar posició, tenen la paraula els diversos grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor secretari general, senyor Martí Carnicer, senyor Andreu Morillas... Nosaltres, conseller, estem d'acord amb els criteris que vostè ha plantejat aquí respecte al perquè de la modificació d'aquesta Llei, i són criteris que compartim fins al punt que ens fan, naturalment, decidir el suport a aquesta Llei. I ho fem en un marc molt particular, que vostè i la resta de diputats i diputades d'aquesta cambra coneixen bé: entenem que estem davant d'un govern que viu una etapa transitòria molt determinada, amb un suport parlamentari minoritari, i creiem que tota prudència en la gestió d'aquests projectes que vostès envien a la cambra, tota prudència és poca. Però el procediment emprat per una llei d'aquestes característiques, sense que això sigui un precedent que vegem negatiu, sincerament, per a altres projectes de llei enviats a aquesta cambra..., el conjunt de la iniciativa ens sembla que mereix el nostre suport.

Per què mereix el suport, aquesta iniciativa? Doncs, les seves paraules ho avalen: tenim un model que funciona, i tenim un model que vostè proposa que per consens segueixi funcionant en els termes que tots els grups

parlamentaris plantejem. Certament, aquest és un model molt lligat amb una manera d'entendre les institucions financeres en general, les caixes en particular, i molt arrelat a l'experiència de la societat civil catalana i que ens diferencia obertament d'altres models, malgrat que en compartim –és clar que sí– elements legislatius comuns, presents a Espanya. És a dir que d'aquella vella polèmica respecte a les caixes, sobre qui era i qui no era intervencionista, senyor conseller, agraeixo moltíssim les seves paraules, perquè podem presentar un balanç respecte a la Llei de caixes impulsada durant molts anys pel Govern anterior, continuada per vostès, i que ens diferencia respecte a estratègies que altres partits espanyols, amb tota legitimitat, han utilitzat respecte a les caixes. No cal dir-ho, però, miri, ho dic, que algun partit en particular a més ha fet de la batalla de les caixes fora d'aquí, home, doncs, una batalla que avui si més no haurien de revisar.

Per tant, el model funciona, el model val, els criteris els compartim, la filosofia és la nostra, la filosofia s'ha inspirat des del punt vista del que és la societat civil catalana i vol fugir si més no de l'intervencionisme. Ho ha dit vostè, vostè ha utilitzat la paraula de l'«autonomia» de les caixes, a mi m'agrada més parlar de l'«intervencionisme», que fa impossible o no l'autonomia de les caixes. No sé si aquesta és la norma de conducta del conjunt del Govern durant aquests dos anys i mig, tinc la percepció que no, però avui vostè ens presenta una llei i jo m'ajusto exactament a la llei que vostè presenta amb el criteri que la presenta.

Votarem, doncs, favorablement aquesta Llei i ho farem pel següent, sintèticament enumerat: u, per la consolidació del model; dos, perquè hi ha una demanda del Parlament del que vostè es fa ressò d'una legislació refosa com a encàrrec al Govern, si més no que hi és present, per tenir una llei més entenedora, més clara, més actualitzada, i perquè fem el model una mica més funcional del que era –vostè ho ha dit–, tant en l'àmbit de la Presidència com en l'àmbit dels consellers.

I finalment, perquè parla de tres coses a les quals nosaltres donem molta importància: obra social, per una banda. Vostè ha posat més l'accent en la responsabilitat social; nosaltres això ho compartim. Dos, respecte al paper de les entitats fundacionals. Només un lleuger esment, per nosaltres aquesta és una qüestió molt important. I tres, una operativa molt més precisa, molt més acurada del funcionament dels càrrecs més representatius d'aquestes institucions.

Es pot millorar aquesta Llei d'article únic? Doncs, creiem que sí i ho tractarem de fer modestament, i crec que comptant amb el suport de tots els grups parlamentaris, via esmenes, que ja li anuncio, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que no seran nombroses, però que n'hi hauran. I n'hi hauran en els següents àmbits: precisar molt i molt el caràcter no executiu de la funció del president. Estic tranquil perquè vostè n'ha fet un esment ben explícit. Ens agradarà encara polir-ho, si això és possible, però resto tranquil per l'esment que vostè ha fet avui davant d'aquest Parlament. Dos, el caràcter honorífic i gratuït del càrrec dels consellers. Tres, una precisió respecte a l'abast de les funcions per part de la presidència, una precisió de l'abast de les

funcions per part dels consellers. I dues qüestions més: un perfil –entemem nosaltres– més acurat del que és l'obra social i una representació més estricta del paper de les fundacions en l'àmbit de la caixa.

És un grup d'esmenes, jo crec que són modestes, però que ajudaran –crec jo– a donar més importància a la Llei i fer més precís l'objectiu que vostè aquí ens ha marcat. I espero de tots els grups parlamentaris –estic segur que així serà possible–, doncs, arribar a aquest acord, perquè millorarem aquest text sense canviar-lo, no cal dir-ho, substancialment respecte al que ens envia el Govern.

Darrera qüestió, vostè ha fet un esment, jo voldria dedicar els quatre minuts que ens queden, potser no els esgotarem, a aquesta qüestió: el futur. Vostè n'ha parlat, vostè ha parlat, diu: «Ens queden coses per fer respecte a les caixes, estem en la bona orientació, consolidem el model i pensem en el futur.» Nosaltres també volem pensar en el futur. En quina qüestió? En l'únic punt de la resolució aprovada per aquest Parlament de Catalunya que no està present en aquesta modificació legislativa. I entenc que no hi sigui present, tampoc sobre això hi haurà polèmica. Deia concretament el punt c d'aquella resolució: «La Generalitat ha de promoure la presència directa en els projectes capdavanters de l'economia catalana, les grans inversions en infraestructures i de projectes empresarials de més gran abast i la possibilitat de penetració en els mercats fora de Catalunya.» A mi, senyor conseller, aquesta qüestió em sembla clau. Tractarem d'instrumentar les caixes respecte d'aquest objectiu? No. Podrem comptar amb les caixes per a aquest objectiu nacional de presència de la nostra economia a casa i fora? Sí. Aquest és el debat. No parlem ni d'instrumentar ni d'intervenció; parlem d'agafar, de donar suport a aquestes institucions per fer plegats coses que el país necessita fer.

Vostè ha fet una referència que jo comparteixo, la de l'Estatut. La de l'Estatut ens dona un marge de manobra gran o més gran –tampoc cal exagerar–, més gran respecte al tema de caixes, més gran, el tindrem. I a més ens permet contemplar possibilitats d'aquestes característiques. Crec sincerament que aquesta és la reflexió que cal fer. Trigarem tres mesos, en trigarem sis, en trigarem nou, però hem de contemplar el desenvolupament de l'acord. Tindrem eleccions a aquest país, el poble de Catalunya decidirà qui ha de governar aquest país, governaran uns o governaran els altres –segur que vostè i jo tenim preferències distintes al respecte–, uns o altres, però crec que respecte a l'Acord de competitivitat i a algun dels objectius marcats a l'Acord de competitivitat i al paper de les institucions financeres, i molt particularment de les caixes, ha de servir per marcar-nos un lloc comú d'acció política. I això no s'improvisa, perquè si improvisem, acabem amb la instrumentació. Això ho hem de reflexionar plegats.

A mi em consta que des de la seva conselleria això s'estudia i hi dediquen vostès temps. Vull que sàpiga que des del nostre Grup Parlamentari també, que aquesta és una preocupació constant; amb la reunió amb els empresaris, amb la reunió amb els sindicats, aquesta és una qüestió fonamental, fins al punt que vostès..., recordarà propostes fetes pels sindicats, concretament, ara

penso en una proposta feta per un sindicat en concret respecte a una gran empresa catalana, que jo crec que fora de mida es demana la participació d'institucions financeres, fins i tot el Consell d'Administració d'aquella empresa. No és aquest el nostre plantejament, no va per aquí això. Però sí hi va el paper que han de tenir aquestes institucions respecte a l'impuls i a l'ajut a les nostres empreses a Catalunya, tant en el mercat intern com en el mercat extern. I fer-ho des del punt de vista d'un govern que té lideratge. D'això ara no en podem parlar ni en volem parlar, ni en podem ni en volem, nosaltres creiem que tindrem la possibilitat, doncs, que el poble de Catalunya decideixi el que convé i n'estem convençuts, que tindrem un govern estable, sòlid i amb lideratge. Qui s'encarregarà d'aquest Govern? Ja en parlarem, no és el moment ara, però sí que tinguem un compromís, que m'agradaria que pogués ser recollit per tots els grups parlamentaris, particularment pels que donen suport al Govern, fins i tot en aquest moment: Partit Socialista i Iniciativa per Catalunya, en el sentit d'endegar aquest debat i d'arribar a compromisos. I demano el mateix a Esquerra Republicana de Catalunya i al Partit Popular. Hem d'endegar aquest debat que permeti filar molt prim respecte al paper que aquestes institucions han de tenir, i incorporar tota aquesta projecció en l'àmbit de l'Acord per la competitivitat. No ho farà aquest Govern, ho farà el Govern que vingui, però haurà de ser sobre la base d'un consens, que avui podem donar una passa, la primera, per materialitzar.

Gràcies, senyor president; gràcies, conseller; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, membres del seu equip que l'acompanyen..., fa més de vint anys aquesta cambra va aprovar la primera Llei de caixes catalana. Els canvis en el context socioeconòmic del país han estat des d'aleshores molts i variats, no s'escapa a ningú, i han propiciat que avui ens trobem amb determinats preceptes d'aquesta llei que o bé ja no s'ajusten a la nostra realitat actual, perquè han quedat obsolets, o simplement resulten insuficients per l'exigència de la mateixa societat.

L'ànim que jo crec i espero que ens uneix a tots els grups parlamentaris d'aprovar aquesta Llei, començant pel fet de l'absència d'esmenes a la totalitat, és la necessitat de modernitzar diversos aspectes del caràcter orgànic, diguem-ne, de la regulació que tenim ara amb la possibilitat d'esmenar. Aquest és l'objectiu principal per presentar avui aquest Projecte de Llei al Parlament per part del Govern: fer possible l'adaptació de determinats preceptes de la normativa actual que necessiten una reforma, que no hauríem d'ajornar, sota quatre preceptes, no?: la de preservació del model de caixes, jo crec que és un model notable, un model d'excel·lència.

Tenim altres exemples en altres comunitats que no hauríem de seguir. Que és un model que provoca el consens entre tots nosaltres. I sobretot és un model coherent, coherent amb el mandat d'aquest mateix Parlament i també amb el que és la voluntat del Govern, ja expressada en totes les seves actuacions. Com ha dit també el conseller, busca una millor estabilitat institucional i sobretot busca fugir d'alguna de les qüestions que han estat al panorama polític molt damunt de la taula, que és fugir de l'intervencionisme, precisament, incrementant els mecanismes d'autoregulació, i, evidentment, comptant amb la voluntat de tirar endavant el projecte de tots plegats, no?

Hem de tenir en compte també a l'hora d'abordar aquesta reforma que, tant l'acord programàtic que va fer possible el Govern com la Resolució 102, de la setena legislatura del Parlament de Catalunya, subsegüent al debat de política general de l'any 2004, l'abonen. Abonen aquesta necessitat d'abordar la reforma en el sentit i en els continguts que avui ho presenten. Recordem què deien aquests. La resolució, per exemple, del Parlament tenia tres indicacions, tenia tres mandats: El Parlament instava el Govern aleshores a «fer ús de les seves competències per tal d'establir mecanismes adients que assegurin la supervisió del bon funcionament de les caixes i la tutela de llur obra social, tot respectant-ne l'autonomia.» Bon funcionament, la tutela de l'obra social i el respecte a l'autonomia. En aquest sentit, la Generalitat ha de promoure la de promoure l'orientació de la seva obra social, evidentment, el reforçament dels seus òrgans de govern. En definitiva, és el que estem fent.

No faig menció explícita del punt c, abans l'il·lustre diputat, doncs, ja ho ha fet. Seria, serà objecte d'una reforma de més calat, segurament desenvolupant tot el nou marc estatutari que el dia 18 el poble de Catalunya estic segur que referendarà.

Pel que fa referència a l'acord programàtic del Govern, del pacte del Tinell, també, si hi féssim un repàs, és més extens, està més elaborat, concreta molt més, però, en definitiva, també parla del manteniment del model de caixes com a entitats de naturalesa fundacional, exercir la seva activitat financera en benefici del conjunt dels interessos socioeconòmics, evitar les interferències polítiques; preservar i, en definitiva, dotar de major eficiència l'actual model dels òrgans de govern; incrementar les seves possibilitats de fer eficient la seva tasca; incorporar les pràctiques de bon govern, amb l'establiment d'un mínim obligatori de dotacions de l'obra social, i orientar l'acció de l'obra social a aquelles necessitats evidents, de l'entorn més immediat de cadascuna de les caixes, que és un dels aspectes que també es planteja en aquest Projecte.

Per tant, la coherència presideix aquesta reforma, des del punt de vista de govern i l'acord que inspira la seva constitució, i amb un estricte, jo diria, compliment del mandat que el Parlament, en ocasió del debat d'orientació general, el debat en les conclusions del qual va néixer aquesta Resolució abans esmentada, número 102, del setembre del 2004. Bé.

Doncs, una vegada plantejada la necessitat i la coherència de la necessitat, hem de parlar de com s'acompleix

aquesta. Quins són els objectius. Abans el conseller n'ha fet un esment desgranat, de tots i cadascun d'ells, que no em correspon a mi repetir. Vuit en concret. Però sí que hi han alguns aspectes, alguna síntesi que és, jo ho diria, necessari recalcar i reafirmar per expressar aquesta nostra voluntat de suport, no? El nostre Grup considera prioritària la necessitat de preservar el model de caixes d'estalvi que tants bons resultats ha donat a la bona salut de la nostra economia, la productivitat de les nostres empreses i, en definitiva, totes les necessitats de la societat. Ho torno a dir, tots coneixem altres formulacions legals en altres comunitats autònomes no exemptes de polèmica, de veritable interferència política des de la seva accepció més directa amb la funció de les entitats de crèdit.

En aquest sentit, l'edició dels principis de responsabilitat social i de bon govern en tot l'àmbit de gestió de les caixes d'estalvi ho considerem, des del nostre Grup, una explicació, una confirmació d'allò que ja sabem que, ara com ara, caracteritza les nostres caixes. Però cal refermar-ho: en aquests moments, diguem-ne, de dubte, cal refermar-ho.

És, però, necessari millorar les fórmules de vinculació de les fundacions privades que utilitzen les caixes per dur a terme la seva obra social amb els òrgans de govern de les mateixes caixes posant l'accent, accentuant la necessitat de retre comptes de la seva activitat davant d'aquests òrgans.

Per altra banda, la reforma permetrà regular de manera més concreta les funcions de la presidència. Quin límit? Les funcions que són pròpies dels càrrecs executius. No hi ha d'haver una ingerència, però també és ben cert que s'ha d'impulsar la funció no només representativa, sinó d'impuls de l'activitat que ha de ser, diguem-ne, competent, la presidència de l'entitat: anar més enllà de les funcions plenament representatives, atorgant-li funcions i accions pròpies de qui és el màxim responsable de l'entitat i que fins al moment no tenia clar, diguem-ne, el seu marc d'actuació.

Pensem que és igualment important aprofundir en l'arrelament de les nostres caixes en el territori on desenvolupen la seva activitat. Principalment veiem necessari i, fins i tot, imprescindible que l'entorn associatiu, relacionat sobretot amb la seva acció social, tingui representació en el seus òrgans. Aquesta ha de permetre configurar decisions més ajustades sobre l'acció social de les caixes, que estiguin més a prop de les necessitats reals de la societat, i vincularan de manera més estreta l'acció de l'entitat amb el seu entorn ciutadà més proper.

Per altra banda, aquesta reforma dóna la possibilitat, tant a l'Executiu, al Govern, com als mateixos òrgans del govern de les entitats, de millorar els seus instruments de control i supervisió. A l'Executiu, a través de l'aprofundiment de la figura del registre d'alts càrrecs de les entitats, que s'amplia més enllà dels vocals del Consell i dels consells de les comissions de control fins a l'àmbit dels consells generals d'aquestes entitats.

Pel que fa als òrgans de govern propis de les entitats d'estalvi, se'ls dóna la possibilitat de regular les dietes dels vocals i dels consellers, establint regles d'actuació d'acord amb les seves responsabilitats i amb allò que determina el Protectorat, evidentment.

Al nostre Grup ens sembla especialment rellevant que puguem millorar els instruments que permetin fer més transparents, tant la vinculació dels càrrecs de les entitats amb els d'altres interessos aliens a ella, com l'autoregulació de les mateixes relacions dins dels diferents òrgans de govern de les caixes.

Finalment, i amb l'únic objectiu de millorar l'estabilitat dels equips de govern de les entitats de crèdit, la reforma contempla una extensió del límit per exercir com a conseller o vocal, de dos anys, de quatre a sis anys, que en cap cas dona possibilitat a la perpetuació, que és una de les crítiques que potser s'han explicitat aquests dies, ja que es manté la norma de permanència màxima en dotze anys. Per tant, no són tres mandats de quatre anys, sinó que són dos de sis anys.

Per acabar, ja, veiem especialment inajornable el fet que el Govern pugui orientar de forma explícita l'aplicació de l'excedent que té com a destí l'obra social, tenint en compte quina és la situació financera i de capacitat de generació de resultats de cadascuna de les entitats. Fixar criteris que permetin garantir que aquesta aplicació no només és suficient, sinó que, sobretot, és una part significativa dels guanys que obtenen les entitats, homogeneïtzant, per tant, els criteris de les diferents entitats a l'hora de prendre decisions sobre com i quan es dedica l'obra social.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pérez i Segura

Mig minut, senyor president. Ho hem pogut observar, doncs. Es tracta de reformar els preceptes que no alteren l'articulació general de la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya, sinó que permeten l'actualització en el sentit i continguts promogut per la Resolució d'aquest Parlament, ja esmentada, en molts casos imprescindible, i a la vegada cal dir que amb aquesta reforma no es pretén renunciar de cap manera a futures reformes que permetin aprofundir en els aspectes que en l'acord programàtic del Govern existeixen, i que, si més no, tots els senyors diputats i diputades poden contemplar en el text de l'Estatut que se sotmetrà a referèndum.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el sector financer té una gran importància estratègica per a qualsevol país del món, i cal reconèixer que en el cas de l'economia catalana el paper de les caixes d'estalvi ha estat fonamental. De fet, podríem parlar d'un model propi, un model propi que s'ha definit per tenir centres de decisió aquí al país, una vinculació amb el territori i una naturalesa fundacional, de

les caixes d'estalvi catalanes, que orienta la seva activitat financera en benefici d'interessos òbviament econòmics però també socials.

Avui, se sotmet a consideració d'aquest Ple del Parlament de Catalunya el debat de totalitat del Projecte de llei de modificació de la regulació de caixes d'estalvis. Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana valorem positivament aquest Projecte de llei que s'envia des del Govern de Catalunya, però tanmateix considerem que és parcial. És parcial, i com bé ha reconegut el conseller Castells, es tracta d'un projecte de llei de modificació que perfila una sèrie de retocs.

Al nostre entendre, entenem que òbviament són uns retocs, que és parcial, que es queda curt, i ens agradaria que aquest Projecte de modificació aprofundís molt més del que fa. Per això, en la tramitació parlamentària, que s'iniciarà un cop passat aquest Ple d'avui, ja tindrem l'oportunitat a través d'esmenes a l'articulat de poder concretar quins són aquests punts que nosaltres creiem que s'ha d'aprofitar aquesta oportunitat per aprofundir molt més.

No és només l'opinió del nostre Grup Parlamentari la que ens porta, doncs, a fer aquesta afirmació de què podríem anar molt més enllà en aquesta modificació. És fins i tot el mateix pacte del Tinell qui ho reconeixia. Som conscients que aquest pacte del Tinell potser en aquests moments forma més part de la història política documental d'aquest país, que no pas una altra cosa. Però si més no, entenem que és una referència. És una referència que tampoc hem de perdre de vista.

Concretant, entenem que hi ha quatre àmbits on podem anar molt més enllà. En primer lloc, el primer àmbit seria la mateixa definició de caixes d'estalvi i l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei. El segon àmbit seria la representativitat dels membres dels òrgans de govern de les caixes. El tercer, determinats elements de transparència. I quart i últim, la definició de l'obra social.

Quant al primer àmbit, entenem que en l'Estatut d'autonomia de Catalunya vigent la Generalitat té competència exclusiva sobre la regulació de caixes, sense cap més concreció. De fet, l'Estatut que vàrem aprovar el 30 de setembre aquí, en aquest hemicicle, concretava, consolidava aquestes competències. Ara bé, un cop ha passat per Madrid, com bé ha reconegut i s'ha de reconèixer al senyor Fernández Teixidó, potser aquelles concrecions, aquella consolidació de competències que sortia de l'Estatut del 30 de setembre, ja no ho són tant. I bé ho ha reconegut, i en aquest cas, se li ha d'agrair, senyor Teixidó.

Entenem que es necessita un marc legislatiu homogeni per al sector, que no depengui de la ubicació estricta del domicili, però sí del seu àmbit d'aplicació. És a dir, entenem que aquesta Llei s'ha d'aplicar, òbviament a les caixes d'estalvi amb domicili social a Catalunya, com és ara, però també a aquelles caixes domiciliades en altres territoris de l'Estat però que també realitzen part de la seva activitat en territori del Principat de Catalunya. Estem parlant d'homogeneïtzació del sector, que tant les que són originàriament d'aquí com les que desenvolupen activitats aquí puguin ser..., d'aplicació aquesta Llei.

En un segon àmbit parlava de la representativitat dels membres dels òrgans de govern. En aquest àmbit entenem que s'ha d'aprofitar aquesta modificació per introduir un element que històricament les esquerres sempre hem considerat important, que és que el Parlament de Catalunya s'introdueixi com a institució representada en les assemblees generals de les caixes d'estalvi. Que el Parlament de Catalunya pugui nomenar..., que aquest Parlament de Catalunya pugui nomenar representants a les assemblees de les caixes d'estalvis, com a manera més democràtica d'assegurar una representació de la realitat política del país de cadascun dels moments. I entenem que això és significatiu, és més clar en el cas d'aquelles caixes d'estalvi que tenen una implantació pràcticament total en el conjunt del territori del Principat de Catalunya. Entenem que sobretot en aquests casos es fa més imprescindible que el Parlament de Catalunya, que representa la sobirania del poble de Catalunya, pugui nomenar representants en aquestes assemblees d'aquestes caixes d'estalvi.

Quant a la representativitat, també valorem positivament del Projecte de Llei, que les fundacions, les associacions, les corporacions de caràcter cultural, científic, benèfic, econòmic, professional, amb implantació en l'àmbit d'actuació de les caixes d'estalvi, especialment l'originari de l'entitat..., entenem que aquest punt és força important i, per tant, valorem dins del redactat del Projecte de Llei que estigui especificat d'aquesta manera. I també entenem que el nom de totes aquestes entitats hagin de constar explícitament en els estatuts de les mateixes caixes d'estalvi.

Realment, entenem que aquests punts que ja trobem en aquests moments en aquest Projecte de Llei, en el redactat que existeix en aquests moments, afavoreix la transparència del sector, però també entenem que, quant a les entitats de representació social i econòmica rellevant, haurien de concretar més que fossin representatives també del territori i també introduir l'àmbit sectorial.

Quant al tercer bloc..., parlàvem de la transparència, hi han mesures per aprofundir aquesta transparència, però ens agradaria afegir-ne alguna més –que en tindrem oportunitat, com he dit abans, en el tràmit de les esmenes a l'articulat–, com podria ser una regulació concreta de la figura del defensor del client. De totes maneres ja tindrem temps de debatre-ho i poder-ne parlar.

Finalment, el quart àmbit: la definició de l'obra social. Entenem que és necessari introduir referències més explícites, més concretes, sinó el mateix article 51 queda com una mera declaració d'intencions genèrica, segons el nostre entendre. També entenem que no només han de ser unes referències explícites i concretes sinó que també ha d'haver-hi un major grau de concreció de la definició de les destinacions dels recursos de l'obra social.

No em vull remetre novament al pacte del Tinell, que deia que potser en aquests moments forma més part de la història política documental d'aquest país que altra cosa, però el pacte del Tinell era molt clar en aquest aspecte. Deia, en obra social: «S'establirà un mínim obligatori de dotacions a l'obra social, congruent amb la viabilitat financera de les entitats, i es reforçaran els òrgans de govern responsables de vetllar per aquests

aspectes. Des de la Generalitat s'orientarà l'acció de l'obra social de totes les caixes que operen a Catalunya perquè es destini efectivament a cobrir necessitats socials i culturals del seu entorn.»

Senyores i senyors diputats, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana tindrem una actuació, en tota aquesta tramitació, responsable, però també coherent. Coherent amb el que havia estat la nostra participació en el Govern de Catalunya. Entenem que en una part d'aquesta tramitació nosaltres encara formàvem part d'aquest Govern de Catalunya, i serem coherents amb aquesta, però també serem coherents amb la visió que sempre des d'Esquerra Republicana hem tingut sobre l'àmbit de les caixes d'estalvi de Catalunya.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, el nostre Grup, com ja s'ha manifestat i se sap, no ha presentat cap esmena a la totalitat de la Llei. Estem d'acord amb la filosofia i amb el contingut que té aquesta Llei, si bé, doncs, naturalment, hi haurà esmenes a l'articulat; esmenes que intentaran, també, d'alguna manera fer una contribució positiva amb els punts que d'alguna manera ha intentat millorar la Llei.

Aquesta proposta de modificació té una història, naturalment: ve de la Llei del 85, de la refosa del 94, i també de la Llei estatal del 2002. I jo crec que aquesta norma, hauríem de pensar tots els grups parlamentaris, és un bon exemple de com es pot adaptar una norma que ja no és vigent, que ja no s'ajusta en alguns punts a la realitat, i que tenim l'esperit constructiu perquè realment s'adapti a aquesta realitat. Ha estat un bon exemple, hem trobat el consens tots els grups. Això vol dir alguna cosa, vol dir que quan realment volem podem fer normes de consens, normes que s'adaptin realment a aquesta realitat.

Per tant, reitero, doncs, el posicionament del nostre Grup respecte a la bona predeterminació i a la bona filosofia inspirada en la Llei. És veritat que amb aquesta Llei estatal del 2002..., és veritat que sobretot... I vull destacar la importància que..., el Parlament de Catalunya, les resolucions que fa, si les votem ens n'hem de creure el contingut. I per tant és bo que encara que no sigui dintre de la mateixa legislatura siguem capaços de pensar en clau de país, siguem capaços de respectar, doncs, quin és el projecte, quin és el contingut de la Llei, i, per tant, en aquest cas nosaltres defensem i considerem un bon model el de les caixes catalanes. I aquesta és la bona línia: tenir clar el model, governi qui governi.

Jo no crec..., i per tant..., s'ha fet aquí menció al pacte del Tinell. Doncs, escolti, pel Partit Popular, com a mínim, i vostès ho comprendran, no pot ser un referent, perquè aquest pacte començava amb l'exclusió del Par-

tit Popular. Per tant, el contingut cau per si mateix. Per tant, pacte del Tinell, deixem-lo a part. Si vostès ens ho proposen en un pacte, dient: «Escolti, per caixes tenim aquest model, per educació tenim aquest model...», segurament hi trobarem punts de trobada, però aquests totalitarismes utilitzats en eslògans, en pactes, realment no fan democràcia i no fan noves lleis.

Per tant, les meves felicitacions al conseller perquè aquest és el model, aquesta és la línia per realment fer una bona norma. I sobretot pensant que no es tracta que un es vegi a prop del Govern o un es vegi a prop de l'oposició, no es tracta dels pactes declarats o els pactes sota la taula, es tracta de tenir clar el model i saber el que es vol per a Catalunya, i sobretot una qüestió: tots tenim molt clar que la funció de les caixes va més enllà dels resultats econòmics i que per tant l'obra social és una qüestió que forma part de la història de Catalunya i que tots tenim molt clar que volem recolzar.

Per tant, és des d'aquest punt de vista i des d'aquesta filosofia que nosaltres considerem que la proposta que ens ha fet arribar el Govern és una bona proposta. Però sobretot perquè aquesta capacitat d'adaptació a les noves realitats la plasma molt bé en el seu articulat i perquè ha estat capaç d'afegir petites aportacions en alguns punts que, de fet, ja hi eren. Per exemple, pel que fa referència a l'article 42, els mecanismes de transparència a través de la publicació del Registre. De fet, la refosa anterior, en l'anterior article 43, ja incorporava l'existència del Registre, però naturalment que aquesta integració de l'article 43 l'ha superat, i ara també seran objecte de publicació les reeleccions, nomenaments i cessaments de l'assemblea general, i per tant això també s'haurà de notificar al Banc d'Espanya, no a l'assemblea general, però si a la resta dels membres, i, per tant, considerem que és un criteri que aporta transparència en el procés.

És bo explicar el contingut de la norma perquè semblava que únicament avui havíem de decidir si es prorrogaven determinats càrrecs o no. I jo crec que això és una part de la norma, però el contingut no és pas aquest. I vull destacar en concret, i agafant la resolució 102, del 30 de setembre del 2004, sobretot el contingut de l'article 50, anterior article 51, que feia referència a l'orientació de l'obra social.

Aquest és un dels articles que nosaltres considerem cabdals dintre de la reforma. I el considerem cabdal perquè realment, com diu la mateixa norma, s'haurà de fer una ponderació en la destinació d'acord amb la valoració equilibrada entre la consecució dels nivells dels recursos suficients –per això estem parlant d'una caixa d'estalvi– i després l'aportació significativa de l'obra social. Naturalment això és una llei; haurem de veure els reglaments que la desenvoluparan, on realment sí que en aquell moment –i saben que des del nostre partit hem estat sempre molt contundents en aquest tema– les lleis han de donar els grans eixos i són els reglaments els que han després de desenvolupar aquests criteris. Per tant, en això han encertat també en la tècnica legislativa.

No es tracta d'incloure fins l'última coma, fins l'últim punt..., no per això una llei és millor, sinó que ha de donar el temps necessari –temps que, per altre cantó,

doncs, ja reconeix la mateixa disposició transitòria–, que en aquest termini de tres mesos es puguin adaptar els estatuts a aquests criteris, i, sobretot, perquè deixa realment a l'estatut de les caixes qüestions internes que únicament haurien d'estar d'aquesta manera; si estiguessin reconeguts dintre de la Llei, estaríem realment arribant a aquest intervencionisme que ha estat tan manifestament declarat i impugnat per part del Partit Popular: és allà als estatuts, és allà al reglament i no pas a la Llei on s'hauria de parlar d'aquesta qüestió.

També volem destacar la regulació que es fa amb relació a les fundacions privades, naturalment..., i ja és diu a la mateixa norma que es tracta d'ens instrumentals bàsics i que s'havien de reconèixer dintre de la mateixa norma per donar importància a l'orientació i al contingut de l'obra social.

Nosaltres farem esmenes des del punt de vista tècnic, esmenes en positiu, a alguna redacció que considerem que no és suficientment aclaridora, i també, doncs, alguna esmena..., que no sé per què, però en aquesta legislatura acostuma a passar que la majoria de normes no tenen disposició final. Es tracta d'una qüestió jurídica, però com saben vostès, doncs, no poden tenir..., realment no poden entrar en vigor sense la publicació. I, a títol anecdòtic, aquesta també serà una de les esmenes. I també serem bastant contundents amb esmenes referides a l'article 4 i a l'article 50, referits a la publicació i als terminis legals, perquè realment sí que quedi una estructura jurídica ben clara dintre de la mateixa norma.

Per tant, els anuncio, doncs, que presentarem aquest paquet d'esmenes, paquet d'esmenes presentat en positiu, i que considerem que aquest és el model. El que passa, que, clar, en aquests moments estem presentant aquesta Llei, que ja se'ns està dient que dintre d'uns mesos no tindrà l'eficàcia i la validesa que té per nosaltres perquè amb el nou Estatut es veu que es vol aprofundir en criteris que nosaltres considerem que, alguns, serien perjudicials i que apellarien directament a aquest intervencionisme.

En tot cas, esperarem el desenvolupament d'aquesta norma, esperarem els continguts del Reglament i esperem que siguin realment, doncs, exemplificatius del que proposa la mateixa Llei, que, ho tornem a dir, ens sembla que és la línia correcta.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller i l'equip també del conseller d'Economia, bé, sobre aquesta Llei de caixes..., per nosaltres jo crec que és important que comencem aquest procés de regulació, que dic que no és definitiu, perquè em sembla, doncs, que s'ha d'anar avançant en aquesta regulació d'aquest sector tan important en el nostre

país, i que l'altre segon pas o l'altra segona estació serà a partir del desenvolupament de la norma estatutària, on hi ha tot un seguit d'elements positius i d'avenç en tot el que fa referència a la regulació de les caixes que seria la segona fase o la segona estació en aquest procés.

Vull dir que amb el d'avui no tanquem res, sinó que comencem aquest procés de regulació d'una normativa que és molt antiga, i que, evidentment, hi ha hagut un procés de canvi en les caixes i en la societat catalana i que, evidentment, doncs aquest procés de canvi també ha de tenir una correspondència legislativa. Sobretot perquè dins la Unió Europea Espanya és on el sistema financer impulsat per les caixes d'estalvi està més desenvolupat, i dins l'Estat espanyol a Catalunya ha estat i és paradigmàtic pel que fa a l'estalvi popular, no? La relació entre Catalunya i les caixes és una relació, deixin-m'ho dir, molt nostrada, no? Aquesta forma d'estalvi que es combina amb un retorn a la societat d'una part dels beneficis de l'entitat és un referent per als ciutadans del nostre país, no? És possible..., abans potser ho era més, ara la situació potser ha canviat més pel volum de negoci que tenen també les caixes.

De tota manera cal adaptar-se als temps i el que fa aquesta Llei és posar al dia, com jo deia, actualitzar, modernitzar, les regles que permeten el funcionament de les caixes d'estalvi catalanes. Ja ho ha dit el conseller, preservant el nostre model, el model també haurà d'evolucionar; sí que la base s'ha de mantenir, però el model haurà d'evolucionar i adequar-se a les necessitats d'aquest moment, sobretot també reforçant els òrgans de govern i incrementant la representativitat de la societat civil.

No és, per sort, aquesta Llei de caixes aquella llei per canviar, diguéssim, el termini dels òrgans directius, com semblava que des d'un punt de vist mediàtic, doncs, podia semblar, sinó que va una mica més enllà –nosaltres no hauríem pogut acceptar únicament i exclusivament que hagués estat aquesta adequació–, i sobretot va més enllà pel que fa referència a les coses socials, a l'objecte social.

En concret, la modificació assenyala que tant la captació d'estalvi com la corresponent redistribució d'aquest i les diferents operacions financeres han d'estar d'acord amb els principis que inspiren la responsabilitat social i el bon govern. Importantíssim, eh? Si ho aconseguim fer amb les entitats financeres com les caixes, hauríem també d'intentar-ho fer amb les empreses. En tot cas és una discussió diferent, però la responsabilitat social de les empreses, ara que tenim tota aquesta temàtica, últimament, doncs, també seria un element a discutir, no pas ara, però sí que sigui un altre element inspirador i de pressió del Govern de la Generalitat i els altres governs a un sector empresarial que té de tot menys responsabilitat social.

Aquest principi, el de responsabilitat social i del bon govern, per nosaltres és un element a tenir en compte, no? Per això que és molt important tot el que fa referència a l'obra social. Ja hem dit que les caixes retornen a la societat els guanys que obtenen –bé, una part, no?–, a través de l'anomenada obra social, que tant ho hem vist per les televisions i pels mitjans de comunicació; l'obra social a vegades llueix molt.

Les actuals formes de gestió han implicat la creació també, a més a més, de fundacions ad hoc d'aquesta gestió de l'obra social. I això és el que hem de fer també, actualitzar i regular tots aquests elements nous de gestió que han sorgit també amb relació a l'obra social, no? I sobretot perquè en alguns d'elles hi ha hagut una certa opacitat pel que fa referència a l'obra social. Per què no dir-ho? Jo crec que sí que ha existit, en unes més que altres, més en temps enrere que no pas ara. I això també és una qüestió que aquesta Llei de caixes, doncs, intentarà superar. I, a més a més, no totes fan el mateix nivell d'activitat amb l'obra social, hi ha unes diferències, jo crec importants, que no anomenaré, però em sembla que molts dels aquí presents sabem que alguns caixes sí que fan una veritable obra social, hi destinen una part important, però n'hi ha algunes que les destinen a altres activitats que no són precisament aquelles que necessita el país.

Per això jo crec que el Govern ha d'assumir el màxim de responsabilitats de regulació pel que fa referència a l'obra social. L'obra social ha d'estar íntimament lligada amb les necessitats de la societat, que les necessitats són variables, no són sempre les mateixes, en diferents períodes hi pot haver unes necessitats o unes altres. Ara en aquests moments, per exemple, hi han unes necessitats importantíssimes d'habitatge social, on la tasca orientadora del Govern hauria anat dirigida al fet que l'obra social de les caixes, de totes, no només d'unes, de totes, doncs vagi dirigida a potenciar l'habitatge social, perquè aquesta és una necessitat bàsica; n'hi ha d'altres en el nostre país de necessitats bàsiques, però aquesta és la tasca orientadora important, clara, que ha de fer el Govern de la Generalitat, dient: «Senyors, el país necessita en aquests moments aquests elements, institucions, inversions de caire social sobre aquest aspecte, aquest aspecte, aquest aspecte...» Que quedi claríssim el que han de fer; llavors faran el que creguin convenient, perquè són autònoms per fer això, però que quedi claríssim –i quan dic «claríssim» tots ens entenem–, quina ha de ser l'activitat cap a on ha d'anar dirigida l'activitat de l'obra social, en aquestes qüestions i no a altres de més lúdiques o artístiques, que també són importants, però aquest país necessita ara habitatge social i altres inversions també de caire social.

Jo crec que aquest és un element important, perquè no podem deixar que les caixes funcionin com les altres entitats financeres, com els bancs, que busquen, únicament i exclusivament, el benefici i que el capital sigui el màxim possible, sense tenir a vegades excessiva responsabilitat social, no? Amb les caixes, això no ha de ser així, no és així en moltes d'elles; però aquesta Llei jo crec que ajuda perquè no hi hagi cap altra temptació en aquest sentit.

Aquesta tasca orientadora, marcant mancances i prioritats, que hauran de desenvolupar les caixes d'estalvi, és molt important; sempre en el marc de la llibertat que tenen les caixes, doncs, per la seva decisió, no?, però, com més els expliquem i els orientem, millor. I és lògic, doncs, que el Govern, amb aquesta visió global que té de les mancances de la societat catalana, pugui fer aquestes «orientacions» –deixem-ho amb aquesta paraula, que sembla que hi ha el consens en tot això de l'orientació.

Home, algú podria tenir la tendència de dir: «Home, doncs, marquem-los un percentatge, no?» És clar, això és difícil de poder-ho fer, perquè, evidentment, també està en relació amb els beneficis i en relació... Algú podria dir: «Si és que tenen beneficis.» Home, generalment solen tenir beneficis, no? Jo no conec, almenys últimament, cap d'aquestes caixes que no tinguin beneficis. Però és veritat que hauria d'estar en relació... Possiblement podríem buscar fórmules que ens ajudessin al fet que, amb relació als beneficis, poguéssim haver-hi un percentatge d'aportació de l'obra social.

Aquesta, per ara, no és la decisió del Govern. No vol dir que amb aquesta actualització del model poguéssim anar cap aquí. En tot cas, el que sí que està clar, i per nosaltres ens sembla correcte, és determinar els criteris que facin proporcionades als resultats les dotacions destinades a les obres socials de les diferents entitats.

Bé, a nosaltres ens sembla que aquest és el cost, per nosaltres..., estic segur que potser pel Govern i pel Departament altres elements també són tan importants, però per nosaltres aquest és un element importantíssim de regulació que fa aquesta Llei.

Evidentment, també la definició de les funcions i responsabilitats del president de l'entitat. No m'hi estendré, perquè em sembla que ja fa dies que se n'ha parlat a través dels mitjans de comunicació. No es propugna un model de president executiu, però sí que es crea un estatut propi per a aquesta figura; em sembla correcte.

I alhora, també, l'estabilitat, com ha dit el conseller, incrementar l'estabilitat dels equips de govern i la major transparència amb la creació d'un registre d'alts càrrecs i de consellers i conselleres generals de les caixes d'estalvi. Aquí també és un element important, la major transparència, que, com deia abans, no existia tant com nosaltres voldríem, no?

Per nosaltres també és molt important aquest increment de la representativitat econòmica i social, no? Aquest lligam de l'entitat amb el seu territori ens sembla també un avenç important, perquè vincula les caixes amb el territori; ja que tenen aquesta visió, aquesta relació tan íntima amb la societat, doncs, que evidentment hi tingui una correspondència, no?, que s'hi sentin, evidentment, també representats i, alhora, que l'activitat de la caixa també tingui una representativitat, també, en aquest territori, i a més a més quan les caixes de tot el país..., només n'hi ha una que té el nom; les altres també són molt territorials, en diferents comarques, doncs, de tota la nostra geografia.

Bé, per això ens sembla, doncs, que aquest Projecte, aquest canvi, és important. És un avenç, des del nostre punt de vista, sobretot perquè fa referència o és un desenvolupament del pacte del Tinell; pacte del Tinell que és un programa de govern on, a part de dir que els que formen part del pacte del Tinell no pactarien amb al Partit Popular –que em sembla just deixar clar que no pactarem amb la dreta; hi podríem haver posat alguna altra formació política, però, en tot cas, el Partit Popular aquí i allà–, a més a més, al pacte del Tinell hi ha una cosa que se'n diu «responsabilitat» i «coherència», no? Llavors, si les forces polítiques que eren al Govern al principi i que ara no hi són varen donar suport al Govern en aquesta Llei

de caixes, hi ha una cosa que es diu coherència política, que seria que la mantinguéssim, aquesta aprovació, si es va fer en el Govern, fora que la ideologia o el pensament o el tarannà d'aquesta formació política hagi canviat en quinze dies. Tot és possible en aquesta vida, però en tot cas la coherència és un element clau i bàsic, des del nostre punt de vista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa.)

El president

D'acord amb el nou Reglament del Parlament, el Projecte continuarà la seva tramitació.

Alteració de l'ordre del dia

Passem al següent punt de l'ordre del dia..., en tot cas, el tercer punt de l'ordre del dia. Comentat amb els portaveus i a partir de l'article 72.3 del Reglament, passàrem a fer-ne la seva votació o substanciació després del punt vuitè de l'ordre del dia, que segurament que serà a l'última hora del dematí.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana i la lluita contra el crim organitzat (tram. 300-01038/07)

I, per tant, passàrem al punt quart de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana i la lluita contra el crim organitzat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, aquesta interpel·lació va en la línia de traslladar al Govern i als seus responsables, que fins fa poc dies semblava que encara no se n'havien assabentat, la preocupació de molts i moltes ciutadanes a l'entorn de l'onada de robatoris silenciosos o perpetrats amb intimidació i violència per persones autòctones o estrangeres, generalment integrants de bandes, ben entrenats, acostumats a la violència, ben equipats amb mitjans tècnics i armament, ocorreguts des de fa unes setmanes a moltes poblacions de Catalunya i que han creat una veritable alarma social; traslladar al Govern aquesta preocupació i exigir mesures urgents, evitant situacions com les d'alguns veïns que han proposat organitzar-se en patrulles per defensar-se dels atacs. Mesures com ara les que s'han pactat a nivell de l'Estat amb Convergència i Unió per reformar, si és possible i si és necessari, o per estudiar-ne la reforma, el Codi penal, on es revisin les penes per a delictes amb aquesta tipologia i es defineixi potser més precisament què volen dir «banda», «delinqüència organitzada» o «societat il·lícita», i facilitar d'aquesta forma, també, la tasca judicial. Mesures urgents, com hauria de ser el seguiment de la cobertura de places vacants d'altres forces i cos-

sos de seguretat de l'Estat, que no s'ha fet en vint-i-nou mesos.

La seguretat pública s'ha convertit en un dels aspectes de la vida ciutadana que més preocupa la gent i que més temps hauria d'ocupar als poders públics. Totes les enquestes posen com a preocupació prioritària de la ciutadania la seguretat. En aquest sentit, i ja des de fa molts anys, el Govern de la Generalitat, el Govern anterior, el de Convergència i Unió, va apostar amb convicció per dotar el país d'un servei públic de seguretat, que consideràvem que és una eina fonamental per al ple desenvolupament del nostre autogovern com a país. Vam apostar per assumir les competències en aquesta matèria, que, encara que eren i són una responsabilitat complexa i difícil, hi havia la voluntat de prestar un servei a la ciutadania en aquells aspectes que més els preocupaven: el de la seguretat i el de la defensa de les seves llibertats. I així ho vam fer durant deu anys, del 94 al 2003.

El Govern tripartit –avui bipartit– va fer-se càrrec d'aquesta responsabilitat, però des del nostre punt de vista no l'ha considerada prioritària, sinó com una obligació més, heretada del Govern anterior, ja que, si anem als exemples concrets tant de les darreres setmanes com dels darrers dos anys, aquest Govern no ha esmerçat els suficients recursos; ha esmerçat menys dels que havia de fer, i em refereixo tant al desplegament a la ciutat de Barcelona com el que es preveu per a aquest any al Baix Llobregat i al Vallès Occidental. I tampoc no ha estat capaç d'exigir al Govern de l'Estat, amb discreció, amb discreció sobretot però amb contundència, la cobertura de les plantilles d'efectius policials allà on encara els Mossos d'Esquadra no estan desplegats. I tampoc ha estat capaç d'exercir una bona coordinació policial. I ens trobem on ens trobem, amb una greu manca de previsió i amb una greu manca de coordinació.

Ara fa un any, moltes comarques de la Catalunya central i comarques gironines patien un gran nombre de robatoris silenciosos, i, quan els alcaldes demanaven a la consellera d'Interior més seguretat i més mossos, la responsable d'Interior els deia que havien d'esperar a la següent legislatura, que tenien molta feina amb el desplegament de Barcelona i que hi havien suficients efectius.

El gener del 2004, quan la consellera d'Interior va comparèixer per primera vegada davant de la Comissió de Justícia, se li va preguntar pel centenar de mossos que s'havien d'enviar a Tarragona i Terres de l'Ebre. En vuit o deu proposicions no de llei d'aquesta mateixa Comissió, tant el Partit Popular com Convergència i Unió hem demanat la cobertura de les plantilles, hem demanat més efectius allà on en faltaven. La resposta ha estat sempre la mateixa: el vot en contra del tripartit i, a més a més, ja hi havia prou seguretat.

Amb l'entrada dels Mossos a la ciutat de Barcelona, vam criticar que el Govern s'havia adormit i que el desplegament s'iniciava a precari: menys efectius dels necessaris, cinc comissaries encara en construcció i una certa desertització d'altres zones de Catalunya a causa del desplegament de Barcelona; desertització que se situa en una mitjana del 8 per cent durant el darrer any, i aquesta situació el que ha comportat és que la reducció d'efectius afecta especialment les patrulles de segu-

retat ciutadana que vigilin els carrers dels nostres pobles. Això és el que ha ocasionat els brots de violència, els robatoris, els robatoris amb intimidació, i, aquestes setmanes darreres, amb molta, molta més virulència.

Ara se'ns diu també que del desplegament previst per a l'1 de novembre al Vallès Occidental i al Baix Llobregat el més calent és a l'aigüera, ja que la meitat dels solars on han d'ubicar-se les catorze comissaries encara són solars. I el què està passant aquestes darreres setmanes? On eren, la consellera d'Interior i el delegat del Govern? Si algú hem vist a la foto ha estat el ministre Rubalcaba, desfilant davant de la Guàrdia Civil. Es veu que els alcaldes han pensat que era molt més efectiu. Els d'aquí serveixen per fer anuncis mediàtics o per intentar passar inadvertisits quan vénen els problemes; els de Madrid els donaran solucions. Mai havia passat, això.

Què ha fet el Departament d'Interior davant d'aquesta onada de robatoris? Han destinat més efectius? Rotundament no. Han exigit la cobertura de plantilles? Tampoc. Vostè mateixa, consellera, ens ha dit, en diferents respostes a preguntes escrites, que no és de la seva competència i que no pot exigir res, que vostè no coordina les policies i, respecte dels mossos, que són suficients i que, malgrat que som ara 7 milions d'habitats, no es planteja cap increment de les plantilles. És a dir, una total manca de previsió. I això mateix han dit aquests dies, o pitjor.

Com vol que els ciutadans confiïn en aquest Govern? Quan es tracta de donar la cara en un tema que preocupa la gent, l'únic que els diu és que inverteixin en alarmes i en reixes, perquè de policia ja n'hi ha molta i no pot dedicar-hi més. I el delegat del Govern? Contesta als ciutadans preocupats dient que exageren en això de l'alarma social. I el president Maragall, on era? Els mitjans de comunicació es feien també aquesta pregunta. I quan, de cop, apareix diu que hi han més robatoris a la Costa del Sol. A part de ser penoses aquestes declaracions, demostren una patètica declaració d'impotència, per no dir una gravíssima evasió de responsabilitats.

Vigilin, siguin curosos amb les seves responsabilitat, no fos cas que algú comencés a demanar responsabilitats concretes al seu municipi o bé al seu Govern davant de fets delinqüencials realitzats amb total impunitat.

Vint-i-nou mesos de govern tripartit, vint-i-nou mesos de desgovern, preocupats sobretot pels seus problemes interns, i no pels dels ciutadans. En matèria de seguretat, s'han destacat pels seus anuncis mediàtics –que li recordaré–, per les seves baralles particulars, per la manca de coordinació, per la manca de resposta i la manca de mitjans.

Mai hem tingut junts tants municipis preocupats i indefensos davant l'onada de robatoris. N'he comptabilitzat uns cinquanta en dues setmanes, estesos per tot el país, des del sud de Catalunya fins al nord, des de l'Orient a l'Occident. Cases aïllades, urbanitzacions, pisos i, fins i tot, pobles sencers s'han vist en el tràngol de ser víctimes de bandes organitzades de delinqüents, i el Departament d'Interior, inexistent, com si fóssim a Andalusia, per dir una comunitat governada pel Partit Socialista i que mai ha volgut tenir competències en seguretat.

El 5 de juny del 2003, el Govern de Convergència i Unió va acordar en junta de seguretat avançar el desplegament al 2008, i va acordar en la passada legislatura, amb el Govern de l'Estat i el ministre de l'Interior, que cobriren les vacants de policies i guàrdies civils de Tarragona i Terres de l'Ebre, amb el replegament dels efectius d'aquelles ciutats on es feia el desplegament. I així es va fer amb l'Hospitalet de Llobregat, Badalona i Sant Adrià. I es va fer amb insistència i amb discreció, exigint complir la seva obligació, perquè és el que han de fer: complir la seva obligació. Però sembla que, com que ningú els ho va tornar a demanar, a acordar o a exigir els reforços es van acabar.

Li recordo..., li recordo, consellera, tot el que vostès deien ara fa tres anys? Li sona allò del comandament únic? Li sona que el desplegament arribaria a Tarragona el 2007? Encara tinc un retall del Diari de Tarragona, del desembre del 2003, quan vostès estaven a punt d'entrar al Govern, que el president Maragall hi diu: «El nou Govern avançarà el desplegament dels Mossos al 2007. I, a més a més, el 2004 portarem a Tarragona quatre-cents nous agents.» I la coordinació de totes les policies? Li recordo la bona relació que té vostè amb el delegat del Govern, que ni tan sols per dignitat institucional va anar el primer dia del desplegament a la ciutat de Barcelona? Doncs després tot això es paga. I tot això ho paguen els ciutadans.

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Gisbert i Català

Els alcaldes, els ciutadans necessiten confiar en la seva policia i en els seus responsables, però amb projectes creïbles, amb data d'execució, no amb anuncis mediàtics, no amb problemes de coordinació, no amb plantilles sota mínims, no amagant el cap sota l'ala com ha passat en les darreres setmanes, no amb el desplegament a precari.

El president

Té la paraula, per a la resposta, l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camarera)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable diputada interpellant, la primera de les coses que li vull fer és..., que com a diputada del Grup de Convergència i Unió hagi presentat aquesta petició d'interpellació en aquest Parlament perquè això em dóna l'oportunitat de poder explicar davant la cambra de representació dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya precisament el que es fa. I dic això perquè, ja que he presentat un total de cinc peticions per anar a explicar coses a la Comissió que em pertoca, que tenen que veure amb temes de seguretat importants per a aquest país, i no aconseguixo poder comparèixer, almenys aquesta interpellació em permetrà poder-ho explicar aquí.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta és una cosa molt important. La consellera d'Interior, quan hi ha problemes seriosos, del tipus que siguin –i tot país té en un moment o altre algun problema seriós en matèria de seguretat, i vostè que ha estat consellera ho hauria de saber i potser no hauria de parlar amb aquests aires d'autosuficiència, perquè, si vol, comencem a revisar els delictes... *(Remor de veus. Pausa.)* Doncs com els deia, tot país té, hauria de tenir una línia directa, ràpida i eficaç per poder anar al Parlament i poder explicar les coses –a vegades algunes d'elles amb absoluta discreció perquè formen part de la investigació policial–, però hi ha qui prefereix fer una altra cosa... Doncs cada u és lliure de fer-ho com vulgui. Jo els explicaré unes quantes coses.

La primera d'elles, que l'alarma ha estat generada per una tipologia de delictes, amb gran impacte emocional, que transgredeix la intimitat i la seguretat personal perquè entra dintre del domicili; que les persones que s'hi han vist afectades, doncs, raonablement es mostren profundament afectades i adolorides, i a les quals nosaltres volem mostrar el nostre suport, la nostra comprensió i explicar-los el què està fent la Policia i el que està fent el Govern de Catalunya per tal de disminuir i evitar aquesta tipologia d'incidents.

No sé si hauríem aconseguit millors resultats fent grans declaracions i fent grans desfilades davant de les forces que té avui els Mossos d'Esquadra. Vam preferir un altre camí i estem convençuts que és el camí adequat. I ara els explicaré per què.

És veritat que, pel que fa a aquest tipus de delictes, hi ha hagut un increment; els en donaré les xifres, però també m'agradaria dir que el conjunt de delictes greus, els homicidis per exemple, en aquest període estudiat de l'any 2006, han disminuït un 41 per cent respecte a l'any passat; els atracaments a entitats bancàries ho han fet un 33 per cent –disminuir–; els delictes sexuals han disminuït un 15 per cent; el conjunt de robatoris amb força als habitatges –el conjunt, una altra cosa és que hagi aparegut aquesta tipologia– ha disminuït un 9 per cent; els robatoris a establiments comercials han disminuït un 14 per cent. Ja sé que res de tot això es valorarà, però això és feina feta per la Policia i resultats que caldria tenir en compte abans de proclamar grans inseguretats insostenibles en el territori de desplegament dels Mossos d'Esquadra, al qual m'estic referint en aquests moments, perquè és en el que tenim competències.

Ara bé, hi ha, efectivament, una tipologia de delictes, que són els robatoris anomenats silenciosos i els robatoris silenciosos violents, que no apareixen precisament ara, en aquests moments. Havien aparegut amb xifres molt petites en anys anteriors, per tant, no és un fenomen que hagi aparegut en aquest moment. Havien aparegut en altres moments, vostè havia tingut oportunitat d'analitzar-ne alguns quan tenia la responsabilitat que tenia, i ara han aparegut amb més incidència. Els donaré xifres exactes perquè sapiguem de què estem parlant.

De gener a maig..., de gener a 22 de maig, per ser més exactes, –i en matèria de seguretat es bo que precisem–, pel que fa a la tipologia de silenciosos l'any passat, 2005, es van produir 176 robatoris en zona de desplegament comparable, i aquest any se n'han produït 350, per tant, efectivament, d'aquesta tipologia s'ha produït un

increment. Tipologia silenciós no violent, per tant silenciosos, que la gent està dormint però que quan s'aixeca té l'esglai de descobrir que li han robat. Tipologia silenciosos violent, que és el que efectivament ha generat aquesta onada comprensible i raonable d'angoixa i d'esglai a les persones que l'han patit. Si bé se n'havien viscut amb anterioritat, l'any 2002 i l'any 2003, l'any 2005, en aquest període que analitzem, se'n van produir vuit. L'any 2006, en aquest període que analitzem, en zona de desplegament se n'han produït tretze; per tant, insisteixo que estem parlant en territori de desplegament, tretze tipologies violentes. Per les nostres informacions, en zona de no-desplegament se n'haurien produït un total de vint-i-un; en zona de desplegament se n'han produït tretze.

L'any passat, d'aquests delictes violents, es van detenir un total de vuit persones, que configuraven dos grups violents; tots ells, curiosament, formats per persones de nacionalitat espanyola, i alguns d'ells familiars de les persones que havien estat atacades violentament. D'aquests tretze, s'han produït set detinguts –d'aquests tretze d'enguany s'han produït per part dels Mossos d'Esquadra set detencions–, que vénen a suposar dos grups que actuen en aquesta modalitat de robatoris, però que nosaltres creiem que amb això no hem resolt la totalitat de persones que han efectuat aquests tretze robatoris. Per tant, amb tota sinceritat, com correspon, i amb rigor, no podem pas dir que s'hagi resolt el problema.

Han estat parats els Mossos d'Esquadra en veure que durant el mes d'abril i el mes de maig, concretament l'última setmana del mes d'abril i les dues primeres setmanes del mes de maig, aquest tipus de delictes s'incrementaven? Doncs no. Des del 20 de maig existeix a Catalunya un operatiu que no s'havia produït mai –no s'havia produït mai. Per tant, continuïn parlant d'inerència, però... (*Veus de fons.*) Em sap greu que es faci broma fàcil d'un tema com aquest. Per tant, si li sembla, continuaré. En el moment que es produeixen..., de robatoris violents se'n produeixen 2 al mes de gener, 2 al mes de febrer, 2 al mes de març, 3 al mes d'abril –3 al mes d'abril–, 4 al mes de maig. Per tant, en el moment que es passa de 2 a 4, al mes, es posa un dispositiu a tota la zona de desplegament, i aquest dispositiu dona com a resultat la possibilitat de tancament dels espais, de manera que només en deu dies –deu dies de funcionament del dispositiu especial– es produeixen 44 detinguts. Els 44 detinguts, en aquest cas, tenen nacionalitats italianes, moldàvies, romaneses, espanyoles, albaneses; 14 estan ingressats a presó incondicional, 6 estan expulsats i 6 estan en procés d'expulsió. Configuren 9 grups dedicats a aquesta tipologia de robatori, i 1 persona a títol individual.

Bé, si aquest no és un operatiu que ha donat resultat, caldrà que discutim què és l'eficiència policial. Deu dies, quaranta-quatre detinguts, nou grups que operaven en aquest sentit, tancament de tots els espais, a diferents nivells, de la zona de desplegament.

A més a més, l'Àrea Central d'Anàlisi de la Criminalitat, així com l'Àrea Central Operativa de la Criminalitat Local i la seva Unitat Central d'Anàlisi Estratègica, és una de les àrees de coneixement policial, d'intelli-

gència policial que més ha estudiat aquesta tipologia de grups, i probablement per això ha estat capaç de fer tota la feina, que m'agradaria que respectessin, dels professionals de la Policia, i que no només la respectessin sinó que la valoressin molt positivament.

Deixaré per al final la resposta d'algunes coses que em sembla que no corresponen al debat d'avui. Tornar a insistir que el desplegament a Barcelona s'ha fet a precari o dir que als solars del desplegament del 2006 no s'han iniciat les obres, a més a més de no ser veritat no ens aporta llum a la situació que ha generat alarma a Catalunya. Però a més, no és veritat. Si vostès volen continuar amb la cantarella, continuïn. Nosaltres, mentrestant, ens farem càrrec de la nostra responsabilitat sense defallir ni un sol moment, mantindrem actius els dispositius i intentarem posar davant de la justícia aquelles persones responsables d'aquests fets, que és la funció de la responsable d'Interior, de la responsable de seguretat d'un país que té una policia pròpia, en un territori que ja és el 75 per cent de Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora De Gispert té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, honorable consellera, en primer lloc, un aclariment: Vostè ha demanat compareixences i, quina casualitat!, les demana just després que un o dos grups parlamentaris demanen que vostè vingui pel mateix. Això, primer punt. Segon punt, les compareixences o qualsevol altre tema de la Comissió de Justícia s'han de pactar en la Mesa, i són tres partits. Jo no sé si la Mesa, o no, pactarà les seves compareixences, demanades també pels grups parlamentaris, però a vegades també em fa pensar que vostè corre darrere del que nosaltres demanem. I, sinó, després potser diu que no ve o que no vol venir. I el seu Grup, doncs, es despista una mica a l'hora de decidir qui ha de venir en aquestes compareixences.

Vostè també ha dit que creu que han encetat el camí adequat en tota l'onada de robatoris que hi han hagut aquests dies. Vostè ho deu creure, però sembla que ni ha llegit els mitjans de comunicació, que dia rere dia han posat sobre la taula aquest problema com el més urgent i el més greu que es pateix avui a Catalunya.

Vostè ens diu que han disminuït els delictes. Escolti, no ho posem en dubte. I a més no posem en dubte l'eficàcia policial. El que posem en dubte és la resposta política, aquesta sí que la posem en dubte, perquè dona la impressió que han començat a dir alguna cosa quan ha sortit, a cop de diari, el problema que tenia el Govern.

Miri, consellera, jo li he fet moltes preguntes que probablement vostè em voldrà contestar en els cinc minuts darrers perquè així jo ja no tinguí resposta. Però li vull recordar una cosa, perquè em temo que m'ho dirà: l'avançament del desplegament el va acordar el Govern de Convergència i Unió el 5 de juny del 2003. Canviar Tarragona i Terres de l'Ebre per la Regió Primera es va acordar en una moció parlamentària de tots els grups, aquí a la cambra, l'any 98. Per tant, no em digui, com em

va dir l'altre dia en una resposta, que vam ser nosaltres els que vam retardar el desplegament. Va ser acordat –va ser acordat– i aquest acord és el que s'està complint. El que no s'està complint són les seves paraules, els seus discursos, les seves promeses, com li he dit abans.

Respecte a la provisió de places vacants dels altres cossos, m'agradaria que vostè ens aclarís, si és que aquests dies parla amb el ministre de l'Interior, exactament quants guàrdies civils i quanta policia nacional vindrà a Catalunya, i quants marxen. Són 520? Són 800? Són 368? Se'n van 200? Se'n van 300? Podria assegurar en aquesta cambra que, a partir d'ara, vostè sí que farà un seguiment de la cobertura de les plantilles? Ja sabem que no ho ha fet en vint-i-nou mesos, però ens pot assegurar que ara ho farà?

Quantes vegades ha plantejat al ministre d'Interior de l'Estat aquest problema? Quantes vegades es va reunir amb el ministre Alonso? Quantes juntes de seguretat hi han hagut en aquests vint-i-nou mesos? Ha parlat amb el delegat del Govern del problema de Tarragona i de Terres de l'Ebre? Que el dèficit de les plantilles en aquesta zona està entre el 40 i el 60 per cent? Han buscat solucions conjuntes? Quines solucions ha proposat als alcaldes de tots aquells municipis que estan patint una onada de violència i d'inseguretat? Quina resposta ha donat als ciutadans i ciutadanes que han patit a casa seva un robatori? Què els pensa dir?

En aquests vint-i-nou mesos de Govern tripartit, han tingut l'oportunitat de demostrar que complien els compromisos del seu partit i del seu Govern, i l'han desaprofitada. Han tingut l'oportunitat, i també l'han desaprofitat, de reclamar, exigir i reivindicar allò que vostès feien la passada legislatura: cobrir les plantilles allà on l'índex de delinqüència i de victimització és superior a la de qualsevol altra zona del territori, com Tarragona i Terres de l'Ebre; destinar al Maresme i a les comarques de Girona, a les Garrigues i a altres municipis de Catalunya central, els efectius dels Mossos que siguin necessaris.

Han calgut mesos de robatoris a cases, l'assalt de pobles sencers, perquè hagin fixat una reunió entre policies dels diversos cossos. És curiós i sorprenent que, fins un mes després dels primers assalts amb violència, no hagin rebut l'ordre dels seus responsables polítics per coordinar-se. Ha hagut de ser notícia diària perquè, finalment, el ministre Rubalcaba aterrés a Tarragona. No han sabut aprofitar el bon moment polític de què tant parlaven.

Sort que aquesta legislatura s'acaba. Els queda poc; els queden, probablement, uns quatre mesos. Intenti donar solucions in extremis. Parli amb el delegat del Govern. Parli. Dialogui. Efectui les actuacions necessàries. Iniciï els treballs per replantejar-se un increment de les plantilles dels Mossos d'Esquadra. I exigeixi d'una vegada, al Govern de l'Estat, que mantingui els efectius necessaris, perquè és la seva obligació.

I si no pot fer això, plegui. Assumeixi les responsabilitats polítiques que li corresponen per l'actual crisi de confiança dels ciutadans en el sistema de seguretat pública de Catalunya. Ara ja no és el moment de fer més actuacions mediàtiques, ni més discursos; ara és el moment d'actuar...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. De Gispert i Català

...i, si no, honorable consellera, plegui, que farà un favor a tots els ciutadans i ciutadanes del país.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Interior

Afortunadament, en matèria de seguretat passen moltes més coses que les que surten als diaris. Per tant, si vostè analitza el que passa en matèria de seguretat a base de titulars dels diaris, em permeto de dir-li que anem malament. Entre altres coses, perquè, si no hagués sigut per la tasca d'investigació i si no hagués sigut pel dispositiu estructurat a Catalunya, cap d'aquestes coses que jo li he explicat en els primers deu minuts, i que vostè n'ha fet absolutament el sord, i ara ens n'hem anat directament a Tarragona, i ja no hem volgut escoltar res del que s'havia fet en el 75 per cent del territori català, que és responsabilitat directa de la policia de la Generalitat, doncs malament anem.

Per tant, jo estic d'acord que vivim una situació difícil, jo estic d'acord que aquestes tretze famílies que han patit en territori del desplegament, més les vint-i-una de què li he parlat en territori de no-desplegament, han passat per una situació difícil, però el millor que podem fer és posar davant de la justícia els responsables.

Hi torno a insistir. Vostè vol fer-ne, d'això, un debat de caràcter partidista; doncs, en aquests moments, no m'hi portarà. I no m'hi portarà perquè em sembla que jo li podria replicar amb tota contundència: vostè ha presidit una comissió d'interior que, des del 17 d'octubre, té una petició perquè jo vagi a explicar els aiguats del Baix Empordà que encara no ha estat atesa. I com aquesta, n'hi ha quatre més que tampoc han estat ateses. Però jo no en vull fer, d'això, una qüestió.

Després d'haver dit que no havíem fet res durant tots aquests mesos, diu: «No posem en dubte l'eficàcia de l'acció policial.» Doncs bé, l'eficàcia de l'acció policial deu ser també, en part, l'eficàcia d'aquells que la dirigeixen. O és que quan vostè era consellera no dirigia l'acció policial? En què quedem? Si va haver-hi un acord parlamentari en aquest Parlament, deu ser un acord que vostès també van subscriure. Recordi-ho també als seus militants de Tarragona en aquests moments, i recordi qui era al Govern que en últim terme tenia la decisió i la capacitat per decidir-ho.

Però malgrat tot, jo, sincerament, que vostè destaquí que s'ha produït una reunió perquè se'n va fer referència a la premsa, em sembla molt trist. De reunions de coordinació se'n fan, i se'n fan moltes, silents, callades, de moltes hores. I per tant, estem donant una imatge al país, perquè ens interessa políticament, partidistament, sobretot a l'oposició, que no es correspon amb la realitat –que no es correspon amb la realitat. Vostès, que m'acusen tant de fer discursos, durant aquests quinze

dies, el que hem fet ha sigut treballar fins a altes hores de la matinada per poder donar resposta als ciutadans. I s'hi ha donat resposta. No hi ha cap altre territori en el qual en un operatiu policial s'hagin desmantellat en deu dies nou grups, quaranta-quatre detinguts. Tornin a tenir-ho en compte.

Pel que fa a la part de Catalunya que encara la responsabilitat és de l'Estat, mirin, segurament, amb l'arribada dels guàrdies civils no hem resolt tots els dèficits que s'han anat acumulant en aquests anys, però, si més no, per primera vegada, han vingut guàrdies civils en un moment en què se li ha demanat al Ministeri de l'Interior que no deixés d'efectuar la seva responsabilitat en l'àmbit on l'Estat encara té responsabilitat.

Però vostè coneix tan bé com jo, gairebé, que allà hi ha 302 mossos de complementarietat, 302, que en bona part han col·laborat i han participat en els operatius que han acabat donant com a resultat, també, el desmantellament d'un grup de sis persones que havien efectuat un centenar de robatoris.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, no hi som desplegats, hi som presents, col·laborem en els operatius, la coordinació policial és plena i mirem de no generar problemes allà on no hi són. Deixem la policia a part del debat polític i intentem escoltar, com a mínim escoltar, els resultats finals de quants delinqüents s'han detingut –no ara, l'any passat també, l'anterior també– d'una modalitat de delictes que enguany ha adquirit una dimensió més important, però que li asseguro que els robatoris a l'interior d'habitatge eren molt més importants a Catalunya l'any 2001 i l'any 2002, quan governaven vostès, que en l'actualitat.

El president

Bé.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-01036/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les polítiques de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, bé, com s'ha dit, l'onada de robatoris que en els darrers mesos s'estan produint a diferents indrets de Catalunya s'ha estès com una mena de taca d'oli per tot el territori català: l'Escalà, Maçanet, Pineda, Lloret, Llinars del Vallès, Canovelles, Polinyà, Matadepera, Mataró, Sant Cugat, Sitges, Cambrils, les Borges del Camp i un llarg etcètera de ciutats que estan patint robatoris amb violència, silencis, tot tipus de delictes; és com si estiguéssim davant d'una mena de desplegament de les bandes organitzades a Catalunya, no?, d'una mena de desplegament de la inseguretat a Catalunya.

I miri, honorable consellera, el Govern de la Generalitat, i també el de l'Estat, són els màxims responsables polítics de la situació d'inseguretat que avui viu Catalunya.

L'onada de robatoris amb violència que estan patint els domicilis catalans no ve del no-res, honorable consellera, no és un fenomen nou, no és un problema que hagi nascut ara, com si es tractés d'un bolet que ahir no hi era i avui hi és, ja fa temps que s'està parlant de tot això, no? I per tant, honorable consellera, hi ha hagut una claríssima manca de previsió per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. I ara que l'alarma social ja ha estat desfermada, les mesures que s'estan portant a terme per combatre aquests robatoris són, honorable consellera, i vostè ho sap, absolutament insuficients.

Què és el que ha dit o què és el que ha fet el Govern de la Generalitat davant d'aquesta situació? Doncs miri, més enllà de recomanar als ciutadans que inverteixin en seguretat privada, no hi ha hagut cap mena de resposta per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. Ho ha dit abans la senyora De Gispert: ha estat el Govern d'Espanya, honorable consellera, el govern espanyol, que ha liderat –per cert, sense gaire encert– la resposta als problemes de seguretat.

Avui, honorable consellera, la frontera amb França és una mena de pont aeri de bandes organitzades de l'est d'Europa que entren i surten de Catalunya i d'Espanya sense cap mena de problema: 60.000 immigrants il·legals han entrat al nostre país per la frontera francesa sense que vostè ni el seu Govern amic hagin fet res. *(Veus de fons.)* Bé, el que estic dient, i vostè ho sap perfectament, és que poden entrar aquestes bandes organitzades a Catalunya, operar, entrar i sortir sense que passi res.

I ara, el bombero torero, el senyor Rubalcaba, que és qui permet que aquestes persones i que la frontera amb França es converteixi en un colador, doncs diu que envia a Catalunya 367 nous agents en pràctiques de la Guàrdia Civil; altres 160 o 200, no se sap ben bé quants, han marxat.

I miri, nosaltres, honorable consellera, des d'aquí, en seu parlamentària, donem la benvinguda a aquests nous agents. Estem encantats que vinguin a fer la seva feina. La gran majoria de ciutadans de Catalunya també estan encantats que vinguin. I nosaltres reconeixem la tasca que fan els membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat; no com vostès, que en aquest mateix Parlament han votat en contra de reconèixer la tasca que els membres de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional han fet i fan per Catalunya.

Això és el que fa el Govern, si em permet la ironia, «amic» de Madrid, no?, d'Espanya. Què fa vostè, honorable consellera? Doncs miri, ja ho sap perfectament, no? Vostè, el que fa –vostè i el seu Govern– és recomanar als ciutadans que es busquin la vida amb seguretat privada; demana als ciutadans de Catalunya que es protegeixin. I fa una altra cosa, no?, que és anar, vostè, per tots els mitjans de comunicació del país explicant que aquí no passa res, que l'oposició exagera, que està generant alarma social, però que està tot controlat.

Doncs no, honorable consellera, no està tot controlat. Què és el que està passant a Catalunya? Doncs miri,

passa que tenim un govern incapaç de liderar polítiques que garanteixin la seguretat als catalans. Passa que tenim un govern instal·lat en el descontrol i en la manca de coordinació amb les altres administracions implicades. Per cert, honorable consellera, ja es parla amb el delegat del Govern espanyol?

Passa també, honorable consellera, que tenim un govern prepotent –prepotent–, que ni escolta el territori, ni escolta els partits de l'oposició. Vostè, honorable consellera, i el seu Govern, i els grups que li donen suport, ha negat no tres cops, cinc cops aquest Parlament, amb propostes que hem presentat des del Partit Popular de Catalunya, de fa temps, alertant dels problemes de seguretat on ara s'està posant de manifest que hi ha manca de seguretat.

I el seu Grup Parlamentari, el Grup que li dona suport, i els altres dos grups, han votat en contra d'incrementar els efectius, de millorar els sistemes de coordinació amb els altres cossos policials. I això, el nostre Grup Parlamentari, ja fa més de dos anys que ho denuncia. I vostès, votant al Parlament en contra de més efectius i de més coordinació.

Escolti, honorable consellera, miri, no és normal que vostè recomani als ciutadans de Catalunya, com a resposta als problemes de seguretat, que es busquin la vida i que contractin seguretat privada. No és normal –no és normal. No és normal... (*Veus de fons.*) Podem fer molta broma, senyor Ferran, podem fer molta broma, però els ciutadans que pateixen els robatoris i els que creuen que els poden patir, que són la majoria, que són tots, no fan broma sobre aquestes coses, no? (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, senyores diputades...

El Sr. Sirera i Bellés

Faci, faci... Vostè digui...

El president

Senyor Sirera, ens concentrem en la interpellació, si us plau...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. No és normal, honorable consellera, que la Policia, la Guàrdia Civil i els Mossos d'Esquadra, com veiem a través de la premsa, no comparteixin les dades operatives sobre delinqüència. Això no és normal, honorable consellera. O sí? –o sí?

Miri, no és normal tampoc, honorable consellera, que sigui notícia que comandaments intermedis dels diferents cossos policials es reuneixen per coordinar-se. On és la notícia? És que, si això és notícia, fins ara què han fet, honorable consellera?

Vostè abans deia, a la interpellació de la senyora Gispert: «No, és que fan reunions discretes.» Home, i tan discretes! Ni ells mateixos saben que es fan. Ni ells mateixos saben que es fan, honorable consellera. Els responsables de la Policia i dels Mossos, després d'aquestes reunions, surten i diuen als mitjans que ha estat una reunió de tràmit! Què fan?

Escolti'm, miri, jo li dic..., de debò, li ho ha dit la senyora De Gispert... Jo puc entendre que per problemes de partit o del que sigui vostè no tingui bona relació amb el delegat del Govern. És humà. Si això l'humanitza, de veritat! No tothom es porta bé amb tothom; són coses que passen a la vida, no? (*Veus de fons.*) Escolti, són del mateix partit: que plegui ell o que plegui vostè. Si és tan fàcil! Si Catalunya no té per què suportar o per què aguantar que vostè es porti malament amb el delegat del Govern! –o el delegat del Govern amb vostè; jo no hi entro, no vull entrar en assumptes personals. Però, si us plau, coordinin-se; coordinin-se, perquè el país ho necessita, i vostè sap perfectament que hi ha descoordinació en aquests moments.

No és normal –i abans ho he dit, no?– que vostè tingui temps, honorable consellera, d'anar a TV3 o de donar entrevistes a diferents mitjans de comunicació i no trobi un foradet, no trobi un segon per venir al Parlament a explicar tot el que fa o tot el que el Govern vol fer. Vostè avui és aquí parlant de tot això perquè l'oposició parlamentària li ha demanat que vingüés. Vostè fa molts anys que és diputada, honorable consellera; vostè sap perfectament que hi han molts mecanismes perquè vostè pugui venir, si té voluntat de debò de fer-ho, al Parlament, a la Comissió, al Parlament, on sigui, a explicar què fa el Govern. Podia, fins i tot, haver convocat els portaveus dels grups parlamentaris per explicar en una reunió informal què és el que fa el Govern. Però vostè, òbviament, prefereix anar a TV3, prefereix anar als mitjans... Ho entenc, escolti, jo..., vull dir, cadascú té el seu estil, no? Però, en qualsevol cas, jo crec que el tema de seguretat i aquest Parlament i el que representa aquest Parlament mereixen una mica més de respecte del Govern.

Per cert, vostè abans s'ha referit a la Comissió de Justícia..., el seu Grup Parlamentari –si no ho sap, li ho dic– volia que vingüés ahir vostè, però no a parlar del que afecta els ciutadans, del tema de seguretat: volia que vingüés a parlar d'incendis, que és important i que vostè tindrà l'oportunitat de venir, però jo crec que, quan els ciutadans de Catalunya estan preocupats per una cosa, vostè no pot anar a parlar-ne d'una altra, penso; és la meva opinió, no?

I, miri –li ho dic, honorable consellera, amb tot el respecte, però amb tota la preocupació, no?–, la seva ineficàcia, la ineficàcia del seu Departament està convertint Catalunya en un gran parc temàtic de la delinqüència organitzada. (*Uns diputats fan unes observacions de disseny.*) Sí, sí, sí. Sí, sí, sí. I, per tant, honorable consellera, jo li demano que expliqui, més enllà del que ha fet i que se'n va anar a dormir molt tard –que jo crec que és una cosa que els responsables polítics, doncs..., entra dintre del sou–, què és el que té previst fer, no?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

Acabo amb dues preguntes...

El president

Que siguin breus.

El Sr. Sirera i Bellés

Vostè ha dit que ha tret policies de sota les pedres; pot dir-nos d'on els ha tret? I segona pregunta, honorable consellera: què és el que falta?, policies o coordinació?

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Pérez demana la paraula...

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Simplement, pel decòrum de la cambra, crec que hauríem de mirar d'evitar expressions com la de bombero torero, referida a un ministre. Jo crec que les formes d'aquest Parlament no s'han de..., per molta passió que hi hagi en el debat, encara s'han de mantenir. I, per tant, li pregaria que en el futur aquestes expressions, pel decòrum de la cambra, no s'admetin.

El president

Gràcies, senyor diputat. Queda constància en l'acta de la sessió. La senyora consellera té la paraula.

La consellera d'Interior

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Novament, senyor diputat interpellant, senyor Sirera, de veritat que, en preparar aquesta interpellació i en intentar recopilar un conjunt de dades policials, pensava que existia un autèntic interès per saber quina era la situació real de la delinqüència organitzada en el nostre país. Després d'escoltar intervencions com la seva, he de constatar una cosa que em sap molt de greu, que és que penso que vostès han pensat que en el tema de la seguretat, i explotant el raonable sentiment de por que donen alguns tipus delictius i intentant abocar tota mena de crítiques cap a les persones que són responsables del Departament d'Interior i cap a mi mateixa, ho tenien tot arreglat.

Bé, cada u tria la seva manera de fer política, i jo li respondré alguna de les coses que ha dit, més que res perquè no quedin dites en aquesta cambra sense resposta i perquè no quedin escrites en l'acta sense que hi hagi quina és la posició del Govern. Però abans em permetrà que li digui que, tot i que la Policia de la Generalitat no està desplegada en el territori català en la seva totalitat, tot i que està naixent i cada vegada que neix s'organitza i es reorganitza, tot i que s'està fent un esforç important per fer el desplegament, i el desplegament del Vallès Occidental i de la part del Baix Llobregat que correspon enguany es farà, i es farà el dia 1 de novembre, com correspon, tot i que s'està fent tot això, permeti'm que li digui que, del conjunt de policies que participen en les trobades d'Europa en matèria de crim organitzat, són de les policies que han tingut més reconeixement quant al desmantellament d'organitzacions clarament compactes del que s'anomena, efectivament, «crim organitzat» i que han de complir uns requisits. I les investigacions que s'han fet, que l'any 2005 van ser divuit investigacions que van acabar donant resultats i dotze que es van passar a altres cossos

policials en aquesta coordinació que existeix, afortunadament, per a les coses importants d'aquest país, van donar un total de 130 detinguts, 130 detinguts que es van qualificar específicament de crim organitzat, més 87 persones que van ser detingudes i que, arran de la seva detenció, van permetre a altres cossos de policia europeus produir detencions. I, pel que fa a l'any 2006, hi ha cinc bandes d'aquestes desmantellades, amb un total de 47 detencions, i un conjunt d'investigacions que no l'hi explicaré en aquests moments, ara i aquí, però que continuen fent mereixedora la Policia de la Generalitat d'un reconeixement en el conjunt d'Europa que no es pot malmetre amb afirmacions de les característiques de les que ha fet vostè.

Per tant, no és que hi hagi manca de previsió. Al contrari, la Policia de la Generalitat es va organitzar i va organitzar grups en el si de la Comissaria General d'Investigació Criminal de la delinqüència organitzada provinent d'alguns països de l'Est d'Europa, però no només —però no només—: hi ha també ciutadans autòctons, hi ha ciutadans d'altres nacionalitats que no són policies de l'Est. La manca de rigor en parlar de les fronteres en una Europa que té tractats de desaparició progressiva de les fronteres i que en alguns casos, en alguns països que s'hi incorporaran en el futur, té tractats ja de moviment d'aquestes persones, hauria de fer-lo aturar una miqueta a l'hora de considerar pont aeri la frontera dels Pirineus; entre altres coses, perquè està en la Unió Europea i perquè alguns dels països que s'hi incorporaran tenen tractats de visats específics. I si això ho desconeix no és culpa meva.

Però, malgrat això, sàpiga que efectivament, en aquesta col·laboració que existeix, com no podria ser d'altra manera, amb el treball conjunt amb el Ministeri de l'Interior... Per cert, durant un temps la conselleria d'Interior de l'actual Govern va col·laborar amb el Ministeri de l'Interior quan era del Partit Popular; i no és un problema de colors polítics, li ho asseguro. I li pot preguntar, a aquest ministre que s'ha fet famós per altres coses, si en matèria de col·laboració policial vàrem o no col·laborar.

I, per tant, no insisteixin a dir que no existeix col·laboració i que no hi ha treball conjunt. Però en aquesta col·laboració, efectivament, coneixem i sabem el reforç que s'ha produït a la frontera i coneixem i sabem la tipologia de col·laboració que es fa amb els Mossos d'Esquadra per a aquests temes de la frontera, que han permès aturar a la frontera un conjunt de persones que sobrepassen els milers, de provinents de països de l'Est.

No sé quins programes de televisió ha vist vostè, però una part de les meves funcions i de tot càrrec públic és explicar a la ciutadania què succeeix. Jo no he dit «aquí no passa res», perquè m'he passat l'estona dient «tenim menys delictes, però tenen més dosis de violència». No ho he dit jo només: ho ha dit també el fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia. I, per tant, aquest avís, els hi hem fet. No he dit mai «ho tenim tot controlat», ni tan sols ara que he explicat l'èxit de determinats dispositius. No posi en boca meva coses que jo no he dit. Ara, hem reaccionat ràpidament, i els dispositius que s'han muntat ara i abans han donat com a resultat la detenció d'un conjunt de bandes que es dediquen al crim organitzat en

territori català, que han estat considerats i lloats per experts en temes policials del conjunt d'Europa.

Sí que és veritat que en un moment determinat he parlat de la seguretat passiva, que no de la seguretat privada. I això, si vol..., faci'm el favor: entri a qualsevol pàgina de qualsevol cos policial europeu, inclosos els espanyols, i es trobarà un conjunt de recomanacions de seguretat passiva per a tots els ciutadans, sempre, en tot moment. És més, hi ha països que les subvencionen, i hi ha països en què les persones que viuen soles i que són grans tenen ajudes si han patit algun tipus de robatori d'aquest...

Per tant, no és una qüestió menor dificultar l'acció dels malfactors. Perseguir-los i detenir-los correspon al sistema de seguretat pública. Posar-los-ho difícil i ajudar la policia correspon a tota la ciutadania. No és cap disbarat això que vostès han volgut repetir que era l'única cosa que havíem fet; i no és l'única cosa que havíem fet. Vostès insisteixen a fer-se els sords quan se'ls expliquen els dispositius i el nombre de detinguts. Ja ho he dit abans, no cal que ho torni a dir: 13 robatoris en territori de desplegament; s'han detingut dues bandes responsables directes d'aquests robatoris; creiem que encara hi ha algunes altres línies d'investigació que han de portar a més detencions. Pel que fa als silenciosos, 44 detinguts en l'operatiu dels deu últims dies; 150 en l'operatiu del que va d'any.

Per tant, per què ens diu que no fem res? O és que no escolta? Aquest Parlament mereix respecte, em diu vostè. Dissabte d'octubre, aiguats, van morir persones; potser és que no..., això no deu tenir res a veure amb la seguretat. Setze de gener, serveis de seguretat arran d'una explosió que va produir danys i morts a les persones; és que això no té a veure amb la seguretat? Extinció d'incendis; això no té a veure amb la seguretat i amb els missatges que hem d'enviar a la ciutadania? I finalment, fets delictius contra el patrimoni. Totes aquestes són peticions de venir al Parlament a explicar..., que no he tingut oportunitat de fer-ho perquè és la Comissió qui no troba temps per atendre la consellera d'Interior, que expliqui els problemes de seguretat d'aquest país.

Per tant, ja ho he dit, no tornaré a dir-ho, però no barregi això amb la ineficàcia del Departament. El fet que no puguem comparèixer davant de la Comissió a explicar els operatius no vol dir que no hi siguin, i no vol dir que aquests operatius policials, que la informació, que la investigació, que la col·laboració...

I deixin ja de parlar del delegat... —deixin ja de parlar del delegat—, perquè, escolti'm, des del ministre al secretari de Seguretat, el director general de la Policia, el director de la Guàrdia Civil, tots els alts comandaments dels cossos i forces de seguretat, més el delegat, més els sotsdelegats, més els càrrecs del Departament d'Interior, més els comandaments policials, es reuneixen permanentment. Els he explicat abans que fins i tot els operatius que s'han fet en territori de no-desplegament, que avui encara són competència de l'Estat, s'han fet de comú acord.

Però vostès continuen fent-se el sord perquè els va bé aquest discurs de la descoordinació. Vostès continuen

insistent en un tema que és anecdotari, quan el que succeeix no és anecdotari: les persones que els han robat en el seu domicili, que els ha entrat gent a casa a la nit, que els han fet aixecar i els han pegat, que els han lligat en una cadira, no volen saber l'anècdota de quantes vegades la consellera s'ha assegut amb el delegat. Volen saber...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...què és el que farà la Policia per resoldre'ls el problema. I jo he vingut aquí a donar comptes del que ha fet la Policia a càrrec del Govern, que té l'obligació de retre comptes davant d'aquesta cambra de representació.

M'agradaria que valoressin, per tant, la resposta normal i la resposta extraordinària, tenint en compte l'increment d'aquests casos, el mes d'abril i maig, cosa que cap de vostès ha fet.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, no s'equivoqui, tot el nostre reconeixement pels agents dels Mossos d'Esquadra. Si no és a ells a qui critiquem, que fan la seva tasca fins i tot en contra dels seus plantejaments polítics. Honorable consellera, si he parlat amb alguns d'ells i fan més del que poden. Si aquest no és el problema, si els agents fan la seva tasca fantàsticament i tenen tot el nostre reconeixement. No és aquest el problema.

Vostè diu: «Jo m'he esmerçat a recopilar dades i dates per venir i explicar-los com està el tema de la delinqüència organitzada en el nostre país.» Si no cal, honorable consellera, si ja ho sabem, si només cal obrir cada dia els diaris per veure que això no s'atura, que cada dia hi han nous atracaments, noves actuacions violentes. No cal que vostè busqui dades del que està passant. Si això ja ho sabem. El que volem saber és què farà aquest Govern perquè això no continuï passant, és això el que nosaltres volem saber.

Escolti, manca de previsió, cinc cops: 29 del VI del 2005, nosaltres demanàvem increment d'efectius dels Mossos en el Camp de Tarragona, vostè va dir «no»; el 26 del X del 2005, més efectius per a la zona del Vallès Occidental i Sabadell, vostès van dir «no»; més efectius per garantir la seguretat de les persones i dels béns a les àrees rurals de la demarcació de Tarragona, 30 de l'XI del 2005, vostè va dir «no»; 19 del IV del 2006, demanant la potenciació de les juntes locals de seguretat i la coordinació amb els alcaldes, vostès van dir «no»; 19 del IV del 2006, petició del Partit Popular per incrementar els efectius dels Mossos d'Esquadra a la demarcació de Girona, vostè va dir «no». Honorable consellera... (*veus de fons*) —completament—, en qualsevol cas, honorable consellera, manca de previsió. Vostès no

escolten el que diu el Parlament, no escolten, no volen sentir que hi han problemes i que s'han de resoldre.

Vostè, honorable consellera, tampoc m'ha dit aquesta informació, que jo trobo esgarrifosa, que la Policia, la Guàrdia Civil i els Mossos no comparteixen dades operatives, que no saben què està fent un altre cos policial. Vostè diu: «Deixin en pau el delegat del Govern.» No, ja el deixem, però, home, prou té amb vostè, no? Però, escolti'm, si us plau, contesti si és veritat o no que no es coordinen i que no es passen dades operatives sobre la delinqüència a Catalunya.

Per cert, vostè ha parlat que hi ha molta coordinació. Quantes reunions de Junta de Seguretat de Catalunya s'han fet des que vostès governen? Vostè ha dit en una entrevista a *El Punt* que en els darrers dies han fet un esforç molt important. Diu, escolti, textualment –declaració seva al diari *El Punt*–: «Hem tret policies fins i tot de sota les pedres per garantir la seguretat dels ciutadans de Catalunya a les nits.» Jo li demano, de debò –de debò–, que digui d'on han tret els policies per fer això, perquè si els ha tret d'algun lloc és que en aquell lloc on calien policies ara no hi són. I, per tant, honorable consellera, jo li demano, de veritat (*remor de veus*), que ens expliqui d'on han tret els policies per fer aquesta tasca. Perquè hi han altres... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyores diputades i senyors diputats, si us plau!

El Sr. Sirera i Bellés

Perquè hi han altres parts del territori, honorable consellera, que vostès estan desprotegint en aquests moments.

Vostè s'ha despatxat amb el meu Grup Parlamentari i també el de Convergència i Unió dient que «vostès fan aquest discurs de la descoordinació...» Per cert, vostè ha dit que és un discurs fals –vostè ha dit que és un discurs fals–, que no hi ha descoordinació. I l'altre dia la presidenta del Grup del PSC, la senyora De Madre, acusava l'anterior Govern que tot això és fruit de la manca d'efectius policials.

Bé, jo li faig una pregunta també molt senzilla –i ja acabo, senyor president–, molt senzilla. Vostè diu que nosaltres fem el discurs de la descoordinació i la senyora De Madre diu que el problema és la falta de policies. El senyor Delort, que ens acompanya i el saludo des de la tribuna, l'altre dia deia: «El problema no és la falta d'agents, sinó treballar coordinadament.» Ho deia el màxim responsable de Seguretat Pública a Catalunya. Per tant, el discurs de la descoordinació no el fa l'oposició, el fa el Govern –el fa el Govern–, honorable consellera. Per tant, li demano, si us plau, que digui qui menteix, si el senyor Delort o la senyora De Madre.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Interior

Senyor president, gràcies. Senyores i senyors diputats, se m'acut demanar disculpes als afectats per delictes a Catalunya. Si tots els que han patit un delicte ens veiesin aquí, probablement els cauria la cara de vergonya, perquè donaria la sensació que estem parlant de tot menys d'ells.

Cada u ho veu com ho veu, jo li he respectat el que vostè ha dit, permeti'm jo li digui que respecti... Per tant, el que ells volen saber és què està fent la policia, si ha detingut persones, si té sospitosos, poder anar a identificar o a veure si els reconeixen... I això és el que estem fent. I això es fa amb la suficient coordinació amb el conjunt de cossos com perquè –li ho torno a insistir una vegada més– els operatius s'hagin fet de manera conjunta. I en la zona on coincideix la part del territori de desplegament amb la zona on hi ha la part que encara és responsabilitat de l'Estat, doncs, hi han controls específics amb informació que comparteixen tots dos cossos. Per aquí no ens agafarà, senyor Sirera –per aquí no ens agafarà–, per tant, no insisteixi per aquí.

Molt bé. El Cos de Mossos d'Esquadra té 10.540 efectius i en aquests moments 1.280 a l'escola. Té aquests, per tant, quan es munten dispositius s'han d'agafar, efectivament, policies que estan fent tasques de seguretat ciutadana en un carrer i posar-los en un dispositiu a la nit. I s'ha de prioritzar i s'han de prendre decisions, i jo assumeixo les responsabilitats d'aquestes decisions. I reconec que han fet un esforç extraordinari, i torno a dir-ho, perquè vostès no ho han dit –vostès no ho han dit–, estan dient que el fracàs de la Policia a Catalunya..., i que s'ha actuat amb manca de previsió. És més, vostè ha arribat a dir que els Mossos han actuat fins i tot en contra del meu criteri, ha arribat a dir això. Però com pot arribar a dir una cosa d'aquestes característiques? M'agradaria que m'escoltes, però bé...

Al Vallès Occidental i al Baix Llobregat hi hauran 1.102 efectius; al Camp de Tarragona n'hi ha en aquests moments, sense que ni toqués haver-n'hi cap, 302. Hi són. Sempre hem dit el nombre amb tota claredat –amb tota claredat–, ningú els ha enganyat. Ara bé, en matèria de seguretat pública el que hem de pensar és quin és l'objectiu final, senyor Sirera. Les passes poden ser més grans o més petites, a vostè li pot semblar que les passes que s'estan donant en aquests moments no són les adequades i a mi em pot semblar que sí.

L'objectiu final és fer a Catalunya una policia molt eficaç, molt moderna, capaç de connectar-se amb totes les policies d'Europa, capaç de coordinar-se –i ho fan diàriament, quotidianament–, i que donin resposta a les noves modalitats delinqüencials. Per vostè avui i ara el debat de la seguretat és únicament i exclusivament un instrument de caràcter polític i a mi això em sap molt de greu.

I pel que fa a Convergència i Unió, a mi m'agradaria dir-los, en general, que em sembla bé que es demanin responsabilitats, que ja sé que han anunciat un conjunt de reprovacions a un conjunt de consellers, no només a qui els parla, sinó també a altres. D'acord, es pot demanar responsabilitats sempre que s'estigui disposat a abandonar actituds de caràcter irresponsable. Jo he vingut aquí i els he parlat del nombre de xifres exactes

d'aquest tipus de delictes –tretze en la zona de desplegament–, els he explicat els detinguts que s'han efectuat respecte d'aquests delictes, els he explicat els operatius i la quantitat de persones detingudes que han efectuat robatoris silenciosos. Això és el que hem d'explicar a la ciutadania, mentre que vostès han vingut aquí a continuar donant la sensació que en matèria de seguretat aquest és un país que té problemes.

(En el sector del públic unes quantes persones despleguen unes pancartes.)

El president

Si us plau...

La consellera d'Interior

Bé, és legítim, però permetin-me que jo els digui...

El president

Senyora consellera, pari un momentet, si us plau. Facin el favor de desallotjar la sala.

(Pausa.)

El president

Senyora consellera, pot continuar.

La consellera d'Interior

Gràcies, moltíssimes gràcies. Estava dient que no es poden fer aquests tipus de discursos en matèria de seguretat, que jo els demano que intentem apartar del debat electoral, preelectoral, aquests discursos si és que volem realment garantir la seguretat dels nostres ciutadans. Sé que no ho faran, però jo no em cansaré de repetir-ho. I no em cansaré de repetir amb dades a les mans que representen una actuació com cap altra. Fixin-se en el nombre de detinguts que s'han efectuat en territori de desplegament. Deu voler dir que l'operatiu que s'ha muntat és eficient! Igual que vostè ha anat escampant –ha anat escampant– que no varem votar una moció que parlava de la feina que feien els cossos i forces de seguretat de l'Estat. Vostè sap que en aquella moció també hi havia els Mossos d'Esquadra, hi eren tots. I avui jo no tinc cap inconvenient a dir: totes les policies estan fent tot el possible. Però només ha de fer una simple comparació respecte a quin resultat ha tingut l'operatiu que han organitzat els Mossos d'Esquadra de tancament del territori i de detenció de persones vinculades a robatoris silenciosos i a robatoris silenciosos violents, que són els dos tipus de delictes que han crescut i han generat...

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

...alarma social. I reconèixer i admetre que els altres delictes s'han contingut o han baixat i que això és fruit d'una bona actuació en matèria policial a Catalunya, perquè si no ens estem tirant pedres al nostre propi terrat, estem dient que el nostre propi país és insegur...

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

Que les zones de costa i les urbanitzacions són insegures. És això el que volem? Vendre aquesta imatge, quan resulta que els nostres indicadors en seguretat són millors que moltes altres zones d'Europa?

El president

Senyora consellera, ha acabat el temps.

La consellera d'Interior

Recordin això.

(Aplaudiments.)

El president

El sisè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Consell Executiu sobre la interinitat de l'acció de govern fins a les properes eleccions (tram. 300-01039/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la interinitat de l'acció de govern fins a les properes eleccions al Parlament. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, senyors consellers, observo que el ressò de la darrera interpellació encara és viu a la cambra i voldria enllaçar la meua intervenció i introduir la nostra reflexió en aquesta interpellació, precisament, sobre alguna manifestació o afirmació que s'ha fet en els darrers minuts.

S'ha titllat els grups de l'oposició, i en concret el Grup de Convergència i Unió, d'actituds irresponsables. Actituds irresponsables són haver recercat el consens en unes condicions polítiques difícils per tirar endavant entre tots un bon estatut per Catalunya? Ens hauria agradat trobar la mateixa actitud en un escenari canviat. Actituds irresponsables són haver resistit atacs d'intents de destrucció, d'infàmes escampades en aquest mateix Parlament, i tot i així mantenir el clima necessari per a tirar endavant els reptes que també necessiten el consens i la conciliació del primer grup polític del país?

Actituds irresponsables són haver actuat contundentment quan s'ha intentat esborrar la memòria d'aquest país d'una manera sectària i partidista, per exemple, també, en la història dels Mossos d'Esquadra?

Actituds irresponsables han estat haver denunciat, contundentment, democràticament i tranquil·lament, l'intent, per exemple, de canviar l'escut de la Generalitat de Catalunya amb finalitats partidistes i per esborrar la me-

mòria, per no dir l'anècdota... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Pujol, sí, i tant! —i tant!—; repassin els seus intents i els estudis pagats amb recursos públics... (*remor de veus*), estudis pagats amb recursos públics per analitzar el record... (*persisteix la remor de veus*), sobre la...

El president

Senyors diputats, senyores diputades, si us plau...

El Sr. Puig i Godes

Diuen que si pica, es rasca. Però disculpin, però és que això és absolutament cert, i si volen els enviarem còpia dels estudis que el seu Govern va encarregar per analitzar aquesta identificació entre els símbols institucionals.

Bé, d'actituds irresponsables, sincerament, no en trobaran en el capteniment que ha tingut l'oposició durant aquests dos anys i mig.

Però d'això volíem parlar, d'aquest final d'etapa, d'aquesta legislatura precipitada, que creiem que el país necessita que s'acabi i es tanqui al més aviat possible.

Em sembla que resistir sis mesos amb aquesta frivolitat, amb aquest «passotisme», amb aquesta alegria, com si no passés res..., des de Convergència i Unió intentarem que això no es produeixi.

Jo ja sé que hi ha algú que no hi pensa, en els assumptes del país, que no se sap el que es té entre mans, que riu d'una manera (*veus de fons*) inconscient, com el senyor Roma, que és incapaç de mantenir el silenci quan aquí s'està fent una interpellació des del faristol. Jo ja sé que això, per alguns, és el capteniment permanent a l'hora de dedicar-se als assumptes de la gent.

Però és que repassarem el que està passant aquests dies. Un degoteig constant. Acabem de parlar de la crisi de la seguretat pública, que no em provocat des de l'oposició, i que no hem encès l'alarma social des de l'oposició, i que no hem comprat cap titular en els mitjans de comunicació que reculli la forta inquietud que hi ha al país.

O hem de parlar de la inquietud que manifesten avui encara, aquests dies, de manera creixent, molts alcaldes del territori, davant de la incapacitat de reacció, davant d'onades i onades de nova immigració que ens està venint i que no hi ha cap capacitat de resposta des del Govern de la Generalitat.

O de la imparable i inesgotable renúncia d'empreses a mantenir la seva activitat industrial a Catalunya, i que anem veient com tampoc existeix una visió estratègica, una conciliació, una concertació que generi complicitat, confiança, recerca de noves activitats que vinguin..., o les que s'han produït en les darreres hores, fins i tot: noves indústries que anuncien ja que deixen també Catalunya. Observem com també el Govern està en aquests moments bloquejats, paralitzat.

O el tancament de l'oficina que la Generalitat tenia oberta a Tànger. O les notícies sobre Iberia i el seu abandonament de l'aeroport del Prat. O la vaga a l'Administració de justícia, que també es va produir ahir. O el ressò que hi ha en tots els sectors en el camp ambien-

tal i forestal i agrari de Catalunya; el malestar de les ADF, del consorci forestal, dels sectors que d'alguna manera estan implicats en el medi ambient i la seva protecció. O la notícia d'avui, que Catalunya ha perdut, les platges de Catalunya, per primera vegada en la nostra trajectòria ascendent, cinc banderes blaves, i, per tant, també estem retrocedint en indicadors de qualitat.

Aquest és un degoteig constant. I els he citat notícies de la darrera setmana, no estic fent un recopilatori de l'hemeroteca dels darrers mesos; d'aquesta setmana!

L'anàlisi que en fem, d'aquesta situació, per part de Convergència i Unió, és evidentment, no tremendista, és absolutament objectiva i realista; és d'anàlisi de la situació. (*Veus de fons.*) No, no és catastrofista, és molt preocupant, senyor Ferran, malgrat, doncs, aquesta sensació i aquesta actitud, aquesta aproximació a donar la sensació..., no arribaré ja a valorar, a donar la sensació que no sap que es té entre mans.

Però és que aleshores, quan s'observa..., bé, alguna iniciativa hi ha: «Si us plau, madrecita, madrecita, que nos dejen como estábamos...» Perquè és que... Decret de reestructuració: al cap d'una setmana ens n'adonem que fem tan bé les coses que l'hem de modificar perquè, si no, els funcionaris dels departaments eliminats no poden cobrar la nòmina a final de mes.

No ens ho inventem; mirin el DOGC del 15 de maig, el DOGC del 22 de maig i observaran que determinades unitats directives, perquè algun bon funcionari, dels molts bons funcionaris que hi ha a la Generalitat, que malgrat estar sotmesos a un estat d'ànim..., continuen vetllant perquè l'Administració resisteixi el seu pas, resulta que se n'adonen que, tal com s'ha fet la reestructuració, milers de funcionaris no haurien cobrat la nòmina a final de mes. I s'ha de produir un nou decret per modificar la reestructuració, per donar caràcter transitori als òrgans directius, per garantir que..., per garantir que les coses puguin funcionar.

I l'eliminació del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. En uns moments en què tothom està demanat estabilitat política, econòmica, però també estratègica en aquest camp, la nostra resposta és suprimir el Departament que ha d'estar permanentment, estratègicament, vetllant perquè tot això tingui un cos, una massa crítica que ens permeti resistir la globalització amb confiança i amb noves oportunitats.

I el Decret de Sanitat, que el suspèn cautelament, per no deixar-los anar més lluny, el mateix Tribunal Superior de Justícia, pel qual aquells quatre-cents metges que teòricament significava que aportarien més hores de treball..., queda estroncat perquè es fan les coses malament.

Jo només vull recordar que la resposta inicial de la consellera que ha sortit en la interpellació anterior davant de la situació d'alarma social que es veu que hem creat els bancs de l'oposició, que tothom viu feliç, que no té cap intranquil·litat, és recomanar als ciutadans que es contractin alarmes privades. Aquesta és la resposta, també, en aquest àmbit concret, la primera. O: «Tranquils que això..., estem molt millor que a la Costa del Sol. No patim!»

Clar, quan veus que aquesta és la capacitat de reacció del Govern en tots aquests àmbits... Per cert, suposo que deu ser culpa també de la senyora De Gispert que no vingui a explicar-nos, senyora consellera, el pla de lluita contra incendis en un estiu que amenaça..., difícil. *(Veus de fons.)* Doncs, sí, doncs esperem que, la mesa, que deuen tenir vostès majoria, la convoquin ben de pressa perquè en tot cas no deuen tenir massa interès per forçar la situació.

En tot cas, jo també llegeixo avui les crítiques de la jutgessa degana, que deu ser, evidentment, militant de Convergència, allò..., o del Partit Popular, que critica la mala coordinació que existeix entre l'Administració de justícia i el Govern de la Generalitat. *(Veus de fons.)* I jo ho lamento, perquè jo era partidari que hi hagués una bona campanya institucional, però també la campanya institucional, la Junta Electoral i el Tribunal Suprem ens la rebreguen, i diuen que el Govern no sap impulsar les iniciatives d'una manera correcta. I ho lamento perquè nosaltres estem a favor que es pugui defensar la participació, no?

Bé, tot això es produeix en un moment en què hem d'apel·lar, i aquí ho fem, modestament... *(Pausa.)* Si, consellera..., si té sort de tenir la bona policia que té; si té molta sort de tenir la bona policia que té. Perquè és que el problema no són els Mossos d'Esquadra, que ho fan molt bé, i que resisteixen malgrat els intents, davant del desori, que molta gent els atribueixi una certa mala imatge. Tenim una molt bona policia. Si el problema és la resposta política d'aquest Govern. El problema és la resposta política que no dona aquest Govern als problemes que té el país. Els bons funcionaris, els bons policies, els bons bombers, els bons metges, els bons infermers, els bons professionals que tenen reclamen també, silentment, discretament, que això s'acabi de pressa.

És tot plegat –és tot plegat. Una situació en què a més es produeix també un menysteniment permanent a aquest Parlament. Sí que hem anunciat que reprovarem alguns consellers: alguns per la seva mala gestió i altres pel menysteniment, el menyspreu i l'insult a aquesta cambra, a qui es deu no com si fos una assemblea d'una comunitat de veïns...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

I jo els ho dic a vegades... –acabo, senyor president–, a vegades sembla que el capteniment d'algun dels membres del Govern sigui com el d'algun dels membres de la comunitat aquella d'*Aquí no hay quien viva*, no? *(Remor de veus i rialles.)*

El president

Senyor Puig, hauria d'acabar...

El Sr. Puig i Godes

Veig que se la miren, veig que saben de què va...

El president

Senyor Puig, hauria d'acabar.

(Remor de veus.)

El Sr. Puig i Godes

Ja veig que saben de què va... No pot ser –no pot ser– que hi hagi consellers que després d'acords unànimes –unànimes– d'aquest Parlament vagin escampant que la resolucions del Parlament no tenen cap rellevància, cap transcendència, cap importància política, i que el que val és el que ells decideixin lliurement. Això és el respecte a un sistema democràtic, a un sistema parlamentari?

És per tot això –i ara sí que acabo, senyor president; gràcies per la seva indulgència–, dues crisis de govern en vint-i-dos dies, el Govern està avui sense majoria parlamentària...

El president

Senyor Puig, és que ja hauria d'acabar...

El Sr. Puig i Godes

...sense capacitat de resposta, sense capacitat de buscar consens, sense legitimitat social, sense autoritat i sense lideratge...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...la situació és insostenible...

El president

Apello a la seva...

El Sr. Puig i Godes

...i en el temps de pròrroga...

El president

...responsabilitat, perquè tindrà cinc minuts després...

El Sr. Puig i Godes

...els direm que aquest temps de pròrroga ha de ser el més curt possible.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

L'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura, té la paraula.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor president, m'agradaria que em digués en quin punt de l'ordre del dia estem...

El president

El sisè exactament, senyor Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

I em podria el secretari llegir el text de la interpellació?

El president

No, jo mateix ho faig amb molt de gust: «Sobre la interinitat del Govern fins a les eleccions al Parlament vinents.»

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

No sé si el senyor Puig també sap en quin punt està... Em semblava més una rèplica, una continuació de la interpellació de seguretat que el text de la seva interpellació.

Vostè pregunta exactament què pensa fer el Govern fins a les eleccions autonòmiques. He de dir que vostè ha fet allò que el senyor Pujol deia: la perdigonada. Que no s'adiu a la seva interpellació. Si no li tingués molt respecte polític, li diria que ha estat una interpellació fins i tot esperpèntica –esperpèntica. (*Remor de veus.*) No digne..., no digne d'una interpellació seriosa, que el que proposa és: què pensen fer vostès, com a govern, fins a les eleccions autonòmiques.

Ahir el president de la Generalitat els ho va explicar. I estava convençut que el senyor Puig faria referència al que va dir ahir el president de la Generalitat a la seva compareixença ahir al matí en aquest Parlament.

Va dir el següent, ho llegeixo: «En aquestes condicions polítiques i parlamentàries, el nou Govern té fixats uns objectius limitats però precisos. Primer objectiu: el referèndum sobre l'Estatut. El primer objectiu és assegurar la celebració del referèndum en les millors condicions per tal que la ciutadania pugui expressar lliurement la seva voluntat. Segon objectiu: desenvolupar l'agenda legislativa; un segon objectiu és el de procurar l'aprovació d'alguns projectes legislatius que estan prou madurs i compten amb la majoria parlamentària suficient. Tercer objectiu: referent a l'Administració ordinària, és assegurar l'Administració ordinària i el funcionament dels serveis públics, especialment els que són de vital importància de cara a la normalitat de la nostra vida social. Per exemple, inici del proper curs escolar, funcionament dels serveis bàsics, impuls de les polítiques econòmiques, la política de seguretat, donant compliment als compromisos adquirits en els pressupostos del 2006. I convocatòria d'eleccions anticipades, per acabar. Vull reiterar, finalment, la meua voluntat de convocar i celebrar noves eleccions al Parlament.» Això és el que el Govern farà, senyor Puig, aquests quatre punts, i els hi penso explicar.

Primer, en el tema del referèndum. El Govern garantirà que tots els ciutadans puguin, evidentment, expressar lliurement, com no pot ser d'una altra manera, la seva voluntat. És cert que la Junta Electoral Central no ha permès, amb la seva decisió, el foment de la participació. M'hauria agradat sentir unes veus més clares per part seva dient que no els sembla raonable, això. Veus més clares i més potents –més potents.

Fins al punt que..., vostè aquí el que ha dit és que la decisió del Tribunal Suprem anava en contra del recurs del Govern: fals. El Tribunal Suprem el que ha dit és que abans de pronunciar-se vol demanar a la Junta Electoral durant tres dies –només amb tres dies–, les alegacions de la Junta Electoral al recurs que ha presentat el Govern. Per tant, aquest recurs està pendent.

I m'hauria agradat molt que no es col·loqués del cantó de la Junta Electoral Central. Perquè per nosaltres és fonamental que un govern, qualsevol govern, pugui fomentar la participació. Per tant, m'agradaria molt que en la seva rèplica em digués si està d'acord amb el que el Govern està fent amb relació a un recurs que pretén que el Govern pugui fomentar la participació. Hi està d'acord o no, senyor Puig? Digui-m'ho.

Segon punt que deia ahir el president de la Generalitat: l'agenda legislativa. Hi han vint-i-un projectes en aquests moments en tramitació parlamentària. I aquí també li vull fer una pregunta. He quedat sorprès, garatibat, que, per primera vegada en el Parlament, un grup, el principal grup de l'oposició, hagi presentat pròrrogues a les esmenes a la totalitat de tres lleis: de la Llei d'habitatge, de la Llei del tercer Codi civil de Catalunya i de la Llei de creació del Centre d'Estudis d'Opinió. Això és filibusterisme; vostès han intentat que avui en aquestes lleis no hi hagi el debat de totalitat, per intentar que no s'aprovin. La pregunta és: què defensen?, els interessos dels ciutadans? És important o no una llei d'habitatge que vostès mai havien fet?, és important o no? Què volen fer?, ajornar-la, prorrogar-la, fer filibusterisme?

Vostè i jo hem parlat de quins projectes de llei vostès poden recolzar. Hi han projectes importantíssims per als ciutadans i les ciutadanes que ens estan escoltant i els que no ens escolten, que vostès intenten, per interessos simplement partidistes i clientelars, que no s'aprovin. Aquesta és la responsabilitat, senyor Puig? La seva responsabilitat, què és?, fer que no tinguem llei d'habitatge? Vostès no la van fer durant vint-i-quatre anys; no intentin aprofitar-se d'aquesta situació conjuntural per aturar-la. I, per tant, una segona pregunta: pensen vostès fer filibusterisme parlamentari per intentar que no s'aprovin lleis que socialment són importants per a Catalunya, sí o no?

Tercer objectiu que el president de la Generalitat va explicar ahir: assegurar l'administració ordinària i el funcionament dels serveis públics. I ho farem –ho farem. Gestionarem que hi hagi un bon inici de curs. Estem donant respostes als problemes d'inseguretat, que, per cert, jo sabia que el Partit Popular té un determinat discurs amb relació als temes de seguretat; creia que Convergència i Unió en tenia un altre, i crec que és preocupant per a Catalunya que les posicions polítiques de seguretat que lliguen delinqüència amb immigració, que fan un alarmisme i un catastrofisme..., avui per primera vegada hagi sentit el portaveu de Convergència i Unió situat en aquestes posicions... (*remor de veus i alguns aplaudiments*), el que ha dit el senyor Puig. Per tant, senyor Puig, donarem resposta a l'administració ordinària de l'Administració i al funcionament dels serveis públics. Suposo que vostè el que no ens demana és que paralitzem l'administració ordinària de la Generalitat.

I quart punt: el president va dir ahir que convocaria eleccions anticipades, va dir «abans de final d'any», convocar-les i fer-les abans de final d'any. Per tant, senyor Puig, li contesto però li demano la contesta a tres preguntes. Si vostès estan d'acord a fomentar la participació, ho haurien de dir en veu alta i haurien de fer costat al Govern. En segon lloc, li demano si vostè pensa, vostès pensen que el Projecte de llei de mesures de conciliació de la vida personal i familiar del personal al servei de les administracions públiques, si el Projecte de llei de seguretat industrial, si el Projecte de llei de mesures en matèria de medi ambient, si el Projecte de llei de prestacions econòmiques d'assistència social, si el Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya, si el Projecte de llei de serveis socials, si el Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals, si el Projecte de llei del Memorial Democràtic, si el Projecte de llei de l'Institut Català de la Salut o si el Projecte de llei del dret a l'habitatge, els pensen recolzar o pensen continuar fent un electoralisme partidista que eviti que lleis que vostès no han fet en vint-i-quatre anys ara, en dos anys i mig, les puguem tenir.

Res més, i moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Puig, pot fer la rèplica.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, deixi'm que li digui molt respectuosament que a vostè el traeixen el seu subconscient, la seva ideologia i el seu nerviosisme (*rialles i remor de veus*), molt respectuosament; les tres coses alhora. Vostès estan sense majoria parlamentària, senyor conseller. Ja sé que d'això intenten abstreure-se'n, situar-se en un nirvana i actuar amb aquesta deriva totalitària, que els és bastant pròpia (*forta remor de veus*), prescindint... –sí, no riguin, no riguin–, prescindint de la necessària legitimitat democràtica que avui no tenen. Un govern amb majoria pot tirar endavant propostes, resoldre el programa i tirar endavant els seus reptes. Un govern sense majoria no pot.

Per tant... Segona: la interpellació és un mecanisme democràtic pel qual és l'oposició qui interpel·la el Govern. Vostè no m'ha contestat a res i, en tot cas, ens ha traslladat preguntes a nosaltres. Com que nosaltres ja estem preparats, ja li donaré alguna resposta, perquè nosaltres sí que també donarem respostes en aquests moments, malgrat que estem encara a l'oposició.

Però deixi'm que li ho digui: jo no he parlat només de seguretat. A vostè –tercera– el seu nerviosisme li impedeix escoltar, perquè jo he parlat de molts altres aspectes que avui preocupen l'agenda, l'opinió pública, el país, i vostè no m'ha contestat, amb totes les situacions i respostes maldestres, com pensen reaccionar-hi en tots els àmbits que els he citat.

És per tot això que hi insistiré: no pot ser que hi hagi consellers del Govern que no acatin les decisions d'aquest Parlament de Catalunya; això és contrari als principis d'un sistema democràtic. (*Veus de fons.*) Té

molt mala memòria, senyora Lúdia, molt mala memòria. (*Remor de veus.*) Vostès no escolten, senyor Saura: jo he dit molt clarament que nosaltres volem que el Govern faci una campanya institucional per cridar a la participació; però el problema és que la rebregada els l'ha fet el Tribunal Suprem, que els ha suspès la seva petició, els ha denegat la seva petició de suspendre cautelarment la decisió de la Junta Electoral, els ha denegat aquesta petició, i els ha dit que necessiten més temps per mirar-s'ho, els hi han tornat a denegar jurídicament. Els demanem que facin millor les coses.

Vostè ens diu: «Fan filibusterisme.» No, no, no, estem aquí garantint, precisament, els drets dels ciutadans... (*Veus de fons i rialles.*) Sí, senyors, sí, ja sé que això els fa molta gràcia –molta gràcia. Estem precisament aquí defensant els drets dels ciutadans perquè un govern que no té la majoria democràtica i parlamentària pugui prendre decisions que no s'adiuen a l'interès general del país. Estem aquí defensant això! (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) No, això és intentar evitar que el Govern, amb precipitació, amb nocturnitat, amb traïdoria i d'una manera..., incomplint el mandat parlamentari que els tornarem a donar el 22 de juny, n'estic convençut, pugui anar pensant, pugui anar aprovant coses.

Què pensen fer des del Govern? És que, la veritat, la interpellació anava adreçada aquí, però comencem a constatar que pensar, poc; fer, malament, i, per tant, els demanem que acabin el Govern aviat –aviat. I els objectius..., intentarem dir què és el que creiem que no es pot fer. No es poden prendre decisions transcendents sobre les quals no tenen avui vostès ni majoria parlamentària, ni legitimitat social, ni autoritat, ni lideratge, ni capacitat de buscar consens, ni iniciativa política. (*Persisteix la remor de veus.*) No es poden prendre aquestes decisions.

No creiem..., i proposem en aquest Parlament, i ho proposarem des de Convergència i Unió, perquè sigui aquest Parlament qui decideixi si aquest Govern està en condicions o no de tirar endavant la xarxa Natura 2000, el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials, el Pla d'infraestructures del transport i grans adjudicacions que se'n deriven, la venda d'Al-pi, els plans territorials parcials i els plans directors urbanístics, el reglament d'apostes per internet, el traspàs per les oficines de Benestar Social, el PSARU, el Pla de turisme, els governs territorials de sanitat, els governs territorials del SOC, el Pla general de política forestal, un conveni entre la Generalitat i les diputacions que es fonamenta en un pla que no està aprovat i que per tant és il·legal, decisions en matèria de traspàs de l'Estat, el Pla de desenvolupament rural, més endeutament..., en definitiva, decisions transcendents que un govern sense majoria no pot prendre.

I és això el que nosaltres volíem saber. Vostè ens ha vingut a interpel·lar a nosaltres? Doncs, miri, ja li contestem: aquests objectius són els que creiem que aquest Govern no vol prendre. I, de totes les lleis que ens ha preguntat, a la de conciliació dels funcionaris i la de prestacions econòmiques, nosaltres hi donarem suport; en tota la resta creiem sincerament que avui no es donen les condicions ni hi han les majories necessàries per tirar endavant cap altra iniciativa legislativa. I, en tot cas, la dinàmica parlamentària ho demostrarà.

I la Llei de l'habitatge és una llei tan important que ja sé que intenta algú aprovar-la ràpidament per la porta del darrere, sense debat...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...però no la podran aprovar perquè, sincerament, és una llei que veu d'una manera molt esbiaixada..., i que a més no està preparada amb el consens necessari.

Per tot això, ho repeteixo, senyor conseller, els demanem..., i coincidim amb vostè –i ara sí que acabo, senyor president– i amb el seu Grup que les eleccions s'han de fer com més aviat millor, el mes d'octubre. Ens agradaria saber si aquí, en aquest Parlament i en aquest faristol, vostè també manifesta aquesta opinió. I, en tot cas, el dia de la moció també els interpellarem sobre això.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Saura, pot replicar.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Bé, finalment, el senyor Puig ha dit l'objecte de la interpellació: fer que el Govern no prengui decisions que no pot prendre. El que li diré ara és un refrany –no s'ho prengui literalment–, és aquell que diu: «Cree el ladrón que todos son de su condición.» I li explicaré... (*Uns diputats fan unes observacions de dissentiment.*) Sí, sí, vostè fa una interpellació per demanar-nos que no fem allò que vostès van fer. (*Persisteix la remor de veus.*)

Miri, setembre del 2003 –estaria vint minuts llegint informacions i acords de govern–: «El Gobierno de CiU prorroga ahora dos oligopolios que no vencían hasta el 2006. El Gobierno de Convergència ha decidido renovar antes de las elecciones la concesión de dos...» –els demanaria silenci...– «de dos oligopolios del Departamento de Industria que no vencían hasta el 2006. El consejero de Trabajo» –el corresponent– «ha dictado una resolución que prorroga otros ocho años, hasta el 2014.»

Més informació –aquesta era del setembre–, del desembre, amb les eleccions autonòmiques fetes, faltaven pocs dies per al canvi de Govern: «El Gobierno en funciones de CiU sigue nombrando altos cargos. Entre octubre y noviembre, el gobierno en funciones de Convergència en la Generalitat ha nombrado aún a tres subdirectores generales, un presidente de la Junta de Finanzas, cuatro jefes de área, dos jefes de sección, nueve responsables de área, una decena de lo que se conoce como cargos singulares, amén de vocales y un sinnfin de cargos administrativos. En general, el ejecutivo sigue funcionando como si no se hubieran realizado las elecciones. Lo más sorprendente, sin embargo, han sido los nombramientos acordados tras las elecciones del pasado 16 de noviembre. El 18 de noviem-

bre» –dos dies després de les eleccions–, «el consejero de Economía, Francesc Homs, firmaba en el DOGC siete nombramientos.»

Hi han desenes d'acords. I el senyor Puig diu: «Escolti'm, no facin vostès el que nosaltres varem fer», aquest és el seu missatge. No ho farem, senyor Puig –no ho farem. Miri, en aquests dos anys i mig en aquest país ha passat una cosa: s'han incrementat la transparència democràtica i la qualitat democràtica. (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyors diputades, senyors diputats...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Els senyors i senyores diputats que riuen no sé si recorden quin coneixement teníem dels eventuais i dels sous; no sé si ho recorden, abans. No ho poden recordar, no ho tenien. No sé si coneixien, els senyors diputats i diputades, les subvencions als mitjans de comunicació. Eh que no ho recorden? No riuen, ara? No riuen? Riguin, riguin, riguin... Els senyors i senyors diputats recorden perfectament que durant vint-i-quatre anys no es va poder canviar un reglament per facilitar les tasques de control del Govern. S'ha fet amb aquesta nova majoria –amb aquesta nova majoria.

Per tant, senyor Puig, vostè no m'ha contestat les preguntes (*rialles*) –vostè no m'ha contestat les preguntes–, vostè té el dret parlamentari de no contestar, però políticament... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor Puig, hauria d'adreçar el nerviosisme al seu Grup, que es tranquil·litzeixin... Ja sé que no els traeix el subconscient, operen segons el seu conscient; però el nerviosisme sí, eh? Per tant, senyor Puig, políticament hauria estat bé contestar algunes de les preguntes que li he fet.

I, evidentment, vull acabar amb una qüestió que vostè ha dit que crec que ha estat molt clara. Ha dit: «No votarem aquelles lleis que entenem que no corresponen a l'interès general del país.» Aquí discrepem. Jo crec que la Llei d'habitatge o la Llei de serveis socials corresponen a l'interès general del país. I, per tant, en aquests moments, fer servir l'interès general del país per negar que Catalunya tingui lleis bones per als ciutadans no és responsabilitat política; és continuar amb la tàctica d'electoralisme i de partidisme.

Res més, i moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor Puig... Senyor Puig, per què demana la paraula?

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per manifestes contradiccions.

El president

Té exactament trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies. En primer lloc, recordar que el conseller de nou confon el que és administració ordinària de l'Administració, gestió ordinària, amb canvis en el Govern. Haver nomenat caps de serveis i càrrecs ordinaris de funcionaris entra dintre la lògica d'un govern. (*Remor de veus.*) El que els asseguro és que nosaltres no vam nomenar, l'últim mes d'estabilitat parlamentària, sis consellers i quatre consellers en vint dies. Per tant, això no vam fer-ho.

I, segona, i acabo, ja, en tot cas...

El president

Senyor Puig, ha acabat els trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Sí, ja estic. Era només per demanar..., que jo suggeriria, senyor president, que aquest refrany el retirés, més que res per cortesia parlamentària. Farà ell amb la seva consciència... En tot cas, esperin-se uns mesos, que ja les contestarem des del Govern, les seves preguntes; però les hi tocava contestar a vostè.

(*El conseller de Relacions Institucionals i Participació demana per parlar.*)

El president

Senyor Saura...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

No tinc cap problema a retirar la paraula. En tot cas, no hauran d'esperar uns mesos, hauran d'esperar uns anys, senyor Puig.

(*Aplaudiments.*)

El president

Bé.

———— **Interpellació al Consell Executiu sobre la deslocalització d'empreses, especialment de l'empresa Braun (tram. 300-01040/07)**

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la deslocalització d'empreses, especialment de l'empresa Braun. Té la paraula la il·lustre senyora Carme Porta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats i diputades, bé, en tot cas d'entrada una salutació, senyor conseller, no teníem el gust de conèixer-nos, ni jo l'havia interpellat encara, i esperar que la seva tasca, de fet, en aquest Govern de caire tan provisional, també sigui profitosa per al país. I, de fet, en aquest sentit és la nostra interpellació.

De fet, a mi sí que m'agradaria destacar que amb algunes persones del seu Departament i, especialment, amb

la directora general de Relacions Laborals, la senyora Mar Serna, a qui pertoca una part important del que nosaltres li plantejarem, hem pogut treballar molt bé, perquè, per exemple, amb la senyora Mar Serna, malgrat la discrepància en molts temes, ha estat possible un treball comú, precisament perquè la discrepància ens ha ajudat a crear espais comuns, no sembla que per a algunes persones això tingui valor, però per al meu Grup Parlamentari en té i molt, perquè només des de la pluralitat de pensament i des d'aquesta pluralitat que hem pogut viure podem construir una societat de totes i tots. De fet, la intolerància, el pensament únic, no porten enlloc. I vull destacar precisament, en aquest sentit, que la interpellació d'avui és, precisament, des d'una posició constructiva i responsable, que sempre hem tingut, sigui al Govern o sigui a l'oposició, i que precisament ho fem des de la valoració positiva del treball comú, perquè el que volem fer és precisament que les línies d'aquest treball comú no es desdibuixin sinó que es reforcin, que de fet és el que amb la senyora Mar Serna hem fet, però que tants anys hem fet les dones, que és la política de la relació, que en diuen des del feminisme.

En tot cas, feta aquesta prèvia, el que és evident és que, possiblement, aquesta situació de provisionalitat del Govern no ajudarà el seu treball i que, tot i així, nosaltres li demanarem actuacions urgents, perquè el degoteig de tancament d'empreses catalanes en els darrers anys ha estat important i, de fet, som davant d'un panorama que afecta una part important del nostre mercat laboral i del teixit industrial propi.

La globalització econòmica ha fet possible que moltes empreses creades a Catalunya i que van ser innovadores en el producte i en el mètode de fabricació, en la tecnologia aplicada, hagin estat absorbides, invisibilitzades i, en alguns casos, amb acomiadaments o amb tancaments traumàtics; altres empreses de base local o bé multinacional han presentat ERO o bé han volgut deslocalitzar una part important de la seva producció, i això ha comportat regulacions o acomiadaments. I, de fet, en pocs anys, tenim massa empreses en situacions similars: Joyco, Iberpotax, Lear, Miniwatt, Sas, Samsung, LG Phillips, AEG, Electrolux. De fet, ara un dels grans, jo crec que traumes industrials i per a la classe treballadora que és el de Seat i el seu entorn... De fet, la interpellació la centro específicament o especialment en Braun, perquè és un tema que tant per tema territorial com local té un gran interès, però no només per això, sinó perquè afecta moltíssima gent i perquè jo crec que..., ara li faré una breu evolució de com ha anat, perquè crec que és molt gràfic.

Braun és una empresa de matriu alemanya. De fet, la branca catalana es crea el 1962, mitjançant l'adquisició de les indústries Pimer, una petita empresa catalana dedicada a la fabricació d'aparells elèctrics per a la cuina i la llar. Avui dia, Braun té una fàbrica dotada de la més moderna tecnologia —que com vostè sap produeix batedores, planxes i espremedores, i el producte líder de Pimer, que va ser el minipímer, es va començar a fabricar el 1958 i, de fet, va ser produït per al mercat estatal fins als anys setanta i després va continuar la seva expansió mundial. Es tracta, doncs, d'un disseny original català, encara que el desenvolupament poste-

rior segueix les directrius de Braun a Frankfurt. Té una plantilla de 761 persones, el 40 per cent són dones i l'edat mitjana és de cinquanta-dos anys, per tant, estem parlant de col·lectius de difícil recol·locació. Però també afecta, no només aquestes 761 persones, sinó entre 1.500 i 2.000 llocs de treball indirectes. Estem davant d'un procés que comença a ser comú a les empreses catalanes. Una empresa catalana que ha estat adquirida o s'ha associat a d'altres del sector –en aquest cas, Pimer, Braun, Moulinex–, en els darrers anys adquirida per una multinacional –en aquest cas, Gillette Grup Internacional i Procter & Gamble–, una empresa que té beneficis –Braun, en els darrers cinc anys, ha tingut uns beneficis de 20,1 milions d'euros– i la seva facturació en els darrers cinc anys és de 655 milions d'euros. I tot i que va tenir uns resultats negatius, l'any 2002, el 2003 remunta i obté els millors resultats dels darrers cinc anys, amb uns beneficis de 10,6 milions d'euros. És a dir, la situació econòmica és evident que no dona peu al que l'empresa està proposant.

La multinacional decideix deslocalitzar la producció a un país de l'Est d'Europa o a Xina, on la mà d'obra és més barata. En aquest cas, Braun el que vol fer és encarregar la producció a Xina, sense obrir una planta productora pròpia, i facturar a la matriu, en aquest cas, la matriu alemanya.

Un tercer punt o un quart punt, vaja, important que segueix el gràfic d'aquest degoteig de diferents empreses és que és una empresa que ha invertit en recerca i desenvolupament, del 2000 al 2004, en aquest cas, 7,6 milions d'euros pels productes que treu al mercat el 2005 i 2006. I a partir d'aquí obté unes deduccions impositives de 0,5 milions d'euros, però durant el 2005 i el 2006 no fa cap inversió en aquest aspecte. I aquestes inversions han estat possibles a partir de subvencions del Departament d'Indústria i del Ministeri d'Indústria. A més, l'any 2004, Braun va vendre patrimoni immobiliari per valor de 3,5 milions d'euros a Gillette Grup Internacional.

La seqüència és clara per nosaltres, i de fet ho ha estat en altres empreses, com li deia. Els processos són diferents, però són processos molt similars, però el que està clar és que la desindustrialització és un fet i que cal actuar.

En el cas de Braun es fa evident que, des del 2004, alguna cosa es mou, que podem tenir pistes de cara a fer línies de previsió. I nosaltres li demanem: Quina ha estat la previsió del Departament des de llavors? El Departament de Treball té dades amb les quals treballar i planificar. A més els sindicats van demanar, ja fa un temps –el mes d'octubre del 2005, per ser exactes–, perquè la seva actuació..., perquè coneixen la situació –vostès la coneixien–, i de fet els demanen que el Departament de Treball i Indústria faci gestions al respecte, i no ens consta –en tot cas, sí que li demanàriem si han estat– que s'hagi fet cap contacte directe amb Procter & Gamble i, en tot cas, sí que es van fer alguns contactes amb el director general de Braun a Catalunya, el senyor Francesc Pons, que per cert va ser el substitut del senyor Josep Taulats, l'anterior director general, que va assegurar que havia convençut els responsables del grup de les possibilitats de millorar la rendibilitat i reduir els costos.

Al nostre entendre, aquí hi ha una manca de previsió, per part del Departament de Treball i Indústria, i això està afectant moltes persones i és, per tant, una certa irresponsabilitat institucional. Algunes pistes, com li deia, hi havia: la venda de patrimoni, la manca d'inversió i sobretot la manca de demanda de subvencions en recerca i desenvolupament. Ens poden dir que el Departament no té prou competències, però també els diem que, tot i així, no hi hagut o no hi ha un esperit de país per construir un marc propi de relacions laborals i d'actuació en l'àmbit de les multinacionals, en l'àmbit industrial. I, de fet, en el marc del debat de l'Estatut ja hem vist que la línia seria a Madrid, aquest espai de relacions laborals, però també pensem que hi hauria d'haver voluntat i, en tot cas, nosaltres no detectem una voluntat de lideratge per frenar un procés desindustrialitzador a Catalunya, que ens aboca a un futur econòmic molt poc prometedor.

Catalunya va ser un dels motors econòmics d'Europa i volem que mantingui el seu teixit productiu i que es creïn nous llocs de treball de qualitat. De moment, no sembla que les coses vagin per aquest camí. No hi ha un únic culpable, evidentment. No estem dient que el Departament de Treball i aquesta manca de previsió sigui el culpable d'això, perquè hi han uns interessos evidents de les empreses multinacionals i no és fàcil de frenar tot aquest procés, però sí que s'han de començar a posar les bases per tal de frenar al màxim la desindustrialització del país i això és competència del seu Departament, senyor conseller.

Al nostre entendre, el Departament de Treball i Indústria no va saber avaluar l'impacte de tot plegat, com tampoc ho ha sabut fer en altres casos. No podem només actuar en la mediació, sinó que hem de poder preveure i planificar abans que les coses ja no tinguin remei. Aquest és el cas d'altres empreses, però posaré un exemple també de la meua pròpia comarca, de la mateixa comarca, el Baix Llobregat, i que ha tingut i segueix tenint un impacte econòmic i social importantíssim: SEAT, que és l'empresa més important de la nostra estructura industrial. Prèvia a la crisi que va portar als 660 acomiadaments i 230 prejubilacions, el Departament va resoldre sense acord l'ERO de Gerbox, que és del grup SEAT, amb 220 acomiadaments. Això ja ens donava algunes pistes. SEAT té una plantilla d'11.000 treballadors i treballadores, que han pres compromisos en la productivitat, que han produït uns beneficis per a Volkswagen de 500 milions d'euros, 442 van ser traspassats a l'empresa matriu en concepte de patents, i això vol dir que alguna cosa hem de fer, no? Entre el 2002 i el 2004, es va incrementar la producció un 14 per cent; es produeix l'ERO de Gerbox i, posteriorment, l'empresa fa un reajustament i acomiada 660 persones. La manca de previsió també és evident, però a més ens agradaria saber...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

...quin és el seguiment –de seguida acabo, senyor president– que es fa d'aquest procés, perquè les persones

acomiadades..., perquè hi han 110 recursos de les persones acomiadades, i de moment les sentències que coneixem ja ens donen dinou improcedents i quatre nuls radicals. Sabem que no hi ha xifres econòmiques que justifiquin aquesta regulació, però, quina és la previsió del seu Departament en la recol·locació, en el seguiment de casos amb recurs, en el seguiment de les mesures de compliment del Pla industrial i social? Quants treballadors i treballadores que van demanar el reingrés ho faran en els propers mesos per complir el Pla industrial?

I, en tot cas, com encara em queda una mica per la rèplica i he esgotat el meu temps, seguiré després, senyor conseller, atenta, les seves explicacions.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Jordi Valls.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Jordi Valls i Riera)

Senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, senyora diputada interpellant, no havíem tingut fins ara l'oportunitat de parlar i estic convençut que tindrem més oportunitats, més enllà del que és dins de l'àmbit estrictament plenari, de poder anar discutint respecte a diferents temes que afecten dins l'àmbit de l'ocupació, dins l'àmbit dels sectors industrials.

Davant de la interpellació, permeti'm, en primer lloc, centrar-me en la qüestió de Braun i després, posteriorment, intentar també donar resposta a percepcions a vegades excessivament negatives, quan les dades estadístiques de què nosaltres disposem, en aquests moments, no són, des d'aquest punt de vista, tan negatives, com ens poden fer veure situacions personals, com és el cas de Braun, que tenen el seu impacte mediàtic, lògicament, i que afecten set-centes persones de forma directa i aproximadament entre mil, mil cinc-centes de formes diferents, depèn del grau, diguem-ne, de relació que pugui existir entre la indústria auxiliar de Braun i el que és pròpiament la matriu.

Tal com ha dit, Braun es va instal·lar l'any 50, no hi ha cap expedient de regulació des de l'any 1999. Les dades de l'empresa més o menys és que, actualment, disposa de 721 treballadors i, certament, avui, malgrat que Braun comunica públicament la seva voluntat de tancar la fàbrica i de traslladar la producció, no ha presentat cap mena d'expedient de regulació d'ocupació i, per altra banda, tampoc ha argumentat, en el dia d'avui, de forma suficient, els problemes econòmics que té l'empresa. I, per altra part, crec que podem coincidir tots plegats que la decisió de Braun és una decisió que comporta una destrucció d'ocupació molt important i que té un impacte social. I, des d'aquest punt de vista, l'obligació d'aquest Govern és donar resposta i plantejar a Braun la seva obligació d'assumir la seva responsabilitat social a l'hora que prengui aquesta decisió.

Posicions i accions que ha fet el Govern des de l'inici o des de fa aproximadament un any i mig en el tema de Braun, més enllà que durant les properes dues setmanes tindrem converses directament amb el que és la

direcció de Braun Alemanya i el que és la direcció de Procter & Gamble a Europa, durant les properes dues setmanes, i els ho podrem comunicar a vostès i, lògicament, a aquells més afectats, en aquests moments, que són els treballadors i treballadores de la fàbrica, per veure com podem replantejar la situació.

Ara, també els voldria deixar bastant clar que, malgrat que aquest conseller fa escassament tres setmanes, un mes, que assumeix aquesta responsabilitat, assumeix també totes les responsabilitats i accions que havia fet l'anterior conseller, respecte a aquesta circumstància i respecte a qualsevol altra, perquè crec que no pot ser de cap altra manera.

A mitjan del 2005, ja el que és l'Agència Catalana d'Inversions va treballar conjuntament amb l'empresa, sobretot en el benentès que es plantejava un estudi habilitat per part de l'empresa McKinsey per avaluar els criteris de manteniment, de productivitat i per assessorar els nous projectes de modernització de la planta. L'octubre de 2005, aquesta consultora McKinsey, que és contractada per Braun, comunica la viabilitat de la planta, i Procter & Gamble absorbeix Gillette, que és la matriu pròpiament de Braun.

I el març ens trobem, tots plegats, amb l'anunci de tancament, a través dels mitjans de comunicació, per part de la direcció general de Braun, que prèviament sí que hi havia hagut una situació una mica curiosa, que és la renúncia per causes personals, que és cert que existien, del que havia sigut l'anterior director.

Davant el comunicat de tancament, la posició del Govern és exigir a l'empresa la responsabilitat que té amb el territori i amb l'entorn, i plantejar –i així serà el plantejament que li farem, tant al que és la matriu com a Procter & Gamble– la necessitat de, si no mantenir tota la producció, mantenir línies de producció d'aquesta fàbrica, tant en el que afecta temes de recerca i desenvolupament com en el que afecta qüestions pròpiament de comercialització.

Tal com he dit anteriorment, doncs, des del Govern assumim aquesta responsabilitat, des del punt de vista que el que també tenim bastant clar com a govern és que no creiem en posicions proteccionistes per defensar la indústria, i que des de l'Administració no es poden destinar inversions públiques a empreses que d'alguna forma no siguin pròpiament inversions no deslocalitzables. Jo crec que del passat podem aprendre, com a model, no en el sentit de criticar-lo..., sinó que algunes aportacions que s'havien realitzat per a l'atracció d'empreses, ens hem trobat que, amb aquestes aportacions públiques, van ser deslocalitzables. En el dia d'avui ens interessa d'una forma molt clara qualsevol tipus de recolzament que es doni a la indústria, sigui per a recerca i desenvolupament o sigui per a millora de la qualitat de l'ocupació, però sobretot que no hi hagi un plantejament deslocalitzable d'aquest tipus d'inversions.

Ara bé, la deslocalització com a concepte..., nosaltres el podem entendre en termes teòrics, però no tenim per què compartir-lo, i menys des d'un punt de vista de govern. I la nostra responsabilitat és en primer lloc no resignar-nos-hi; en segon lloc, intentar convèncer l'em-

presa perquè es mantinguin criteris de producció, i en el supòsit que això no pugui ser així, apellar a la responsabilitat i incidir lògicament en la responsabilitat social de l'empresa a efectes de recol·locació.

Ara, quines són les actuacions del Govern per evitar deslocalitzacions? Primer, hem de respondre a la deslocalització amb localitzacions. I des d'aquest punt de vista l'Agència Catalana d'Inversions està fent una feina important des del punt de vista d'atreure noves inversions productives. Des del 2004 al 2005 s'han materialitzat quaranta-vuit projectes, s'han creat 2.500 llocs de treball i s'han mantingut 2.300 llocs de treball. Perquè actualment l'Agència Catalana d'Inversions no tan sols el que ha de plantejar és inversions noves que puguin venir directament a Catalunya, sinó la necessitat d'aportar càrrega de treball a les noves plantes industrials que competeixen amb aquestes que puguin haver-hi a Txèquia o que puguin haver-hi a Bratislava per mantenir els llocs de treball. O sigui, des del 2004 i el 2005, doncs, d'alguna forma s'ha atret, a través de l'Agència Catalana d'Inversions, uns 250 milions d'euros aproximadament, amb 2.500 llocs de treball i 2.300 que s'han mantingut.

Podríem dir, doncs, també, entre altres dades, que les inversions d'empreses a Catalunya anunciades durant el període 2005 sumen 153 projectes, amb 2.900 milions d'euros, i un mínim de 5.700 llocs de treball. L'any 2005, per criteris de deslocalització. Una altra cosa és que hi poden haver circumstàncies de destrucció d'ocupació per altres conceptes. Però per deslocalització es van perdre 1.281 llocs de treball.

Per altra part, també el Govern ha donat suport al sector de l'electrònica de consum amb més de 17 milions el 2004 i el 2005.

I també, des del punt de vista del context econòmic de dades –i lamento que el diputat de Convergència i Unió no hi sigui en aquests moments–, les dades de producció industrial actualment a Catalunya, i també a la resta d'Espanya, són altament positives; bastants més i millors de les que s'havien produït en l'anterior mandat, deixant bastant clar que els cicles econòmics i els cicles polítics a vegades poden coincidir però a vegades també poden anar de forma independent.

Però actualment estem en una situació que mai havíem tingut una taxa d'atur tan baixa com la que tenim, un nivell d'ocupació tan alt, un creixement del producte interior brut francament important i un flux de les inversions estrangeres directes a Catalunya també important.

Ara, més enllà d'això, senyora diputada, l'acció del Govern va destinada a la necessitat –i que s'està produint en aquests moments– de canviar el model econòmic. El model industrial d'aquest país ha estat un model que durant vint anys ha funcionat, ha tingut un èxit, i se li ha de reconèixer part d'aquest èxit. També se li han de reconèixer part dels errors que ha tingut. I en aquest moment ja s'està produint aquest canvi de model econòmic; no és que l'haguem de fer, s'està produint.

I dins d'aquesta producció hi hauran situacions de deslocalització. I el primer que hem de fer és tenir molt en compte la possibilitat de convèncer l'empresa, i en se-

gon lloc, de donar resposta als treballadors. I són molt importants els matisos que s'han de realitzar. Jo crec senzillament que és molt fàcil dir que a algú li preocupa Merck i no li preocupa Braun. A aquest Govern li preocupa Merck i li preocupa Braun.

El president

Senyora diputada, pot fer la rèplica.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, gràcies per la seva resposta, però tot i així jo crec que cal tenir en compte algunes qüestions a partir del que vostè planteja.

Diverses coses, així, una darrere de l'altra. El 7 de juny els treballadors i treballadores de Braun faran una jornada de vaga i estan esperant una resposta activa del Govern.

Els treballadors i treballadores de SEAT acomiadats, amb sentència de nul i improcedent, també esperen alguna resposta, alguna comunicació del seu Departament, algun tipus de seguiment.

I de fet això no s'atura; no només en base a la deslocalització, com vostè deia. Avui mateix sortia el tèxtil DB Apparel, que també afectava més de set-centes persones, Abanderado, Vidres Guardiola..., altres empreses en una situació que necessiten, demanen respostes actives i accions agosarades del seu Govern, encara que sigui un Govern tan provisional, i, en definitiva, del conseller competent, que és vostè.

I estic d'acord amb aquest model d'empresa competitiva, sostenible socialment i ecològicament que vostè planteja, de canvi de model econòmic, però el que és evident és que, a banda de no resignar-se al tancament, d'intentar convèncer l'empresa i de demanar responsabilitats socials a l'empresa, ha d'haver-hi un pla paral·lel, un pla d'acció, de previsió del Govern en aquests casos.

És evident que la desindustrialització sembla un tema imparable, i el que hem de fer és un canvi de model. Però nosaltres no podem permetre el desmantellament de la nostra indústria, perquè està donant moltíssima feina a molta gent. Com..., vejam, en base a què, per exemple, Braun deslocalitza? Bé, en tot cas..., què pensem? És a dir, el concepte de deslocalització podria ser molt ampli: deslocalitza però no crea una planta pròpia. Com podem tenir la certesa que això no ho faran moltes altres empreses que estan tancant i que simplement van a encarregar a fora aquesta producció? I amb aquesta manca d'informació, i amb beneficis, i amb aquesta traïdoria que ho han fet, no?

El seu Departament ha de tenir la capacitat de lideratge i ha d'impulsar aquesta planificació per fer possible el manteniment dels llocs de treball i del teixit industrial a Catalunya. Tenen eines. Tenen una eina pactada que és l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, i algunes propostes les tenen. Quines són les actuacions que s'han endegat ja respecte a això? Per exemple, com pensen planificar i posar les bases per actuar amb prevenció sobre els efectes de la deslocalització i el desmantellament industrial a Catalunya?

Ho segueixo dient, vostès tenen algunes eines, i el que tenen sobretot són moltes responsabilitats. Les treballadores i treballadors que perden el seu lloc de treball o que tenen un lloc de treball precari no entenen de competències; poden no entendre..., no entenen que vostès deleguin alguns tipus de relacions industrials, de relacions laborals en un altre govern.

I, en tot cas, el que cal..., vostè té, de fet, la responsabilitat d'impulsar mesures necessàries per acabar amb aquests processos que pateixen les empreses catalanes, i que abans n'intentava fer una radiografia.

Sabem –i ja li ho he dit– que no hi ha una única resposta, no hi ha una única solució, com tampoc hi ha un únic culpable, eh?, i que cal actuar amb valentia i amb contundència, que també li ho he dit.

Ara mateix no està clar el futur de Braun, i tant de bo no s'arribi al tancament! I això és desitjable per a la societat catalana i per a les 761 persones a qui afecta el tancament de la planta d'Esplugues. Però el que és evident és que cal una política industrial; l'Acord del Tinnell ho recollia. Entre altres coses, en l'àmbit de política industrial es deia: «Polítiques d'acord amb empreses multinacionals implantades a Catalunya per incrementar valor afegit a les seves plantes industrials», i també que calia «desenvolupar mesures dirigides a potenciar els sectors industrials presents a Catalunya». Això es preveia el 14 de desembre del 2003; ja han passat gairebé tres anys: com s'han desenvolupat aquestes mesures i quina ha estat la planificació?

El que és evident és que algunes pistes en teníem, perquè bé que l'Ajuntament d'Esplugues va aprovar per unanimitat una moció en què precisament es deia que no requalificaria els terrenys perquè precisament Braun no pogués utilitzar aquests diners, a més a més, per tancar l'empresa i després fer una operació urbanística, no? Això vol dir que algunes pistes hi havien, que hi havia, que hi ha alguna manera de preveure situacions i evitar-les.

Per altra banda, el tema dels ajuts rebuts de recerca i desenvolupament. La Generalitat ha de passar comptes d'aquests ajuts. I, de fet, hi ha hagut per part de Braun una certa traïdoria, no?, en la manca d'inversió i en la manca de demanda de subvencions per tal de no haver de donar explicacions, en una factoria altament productiva dins del sector del petit electrodomèstic i que compta amb una plantilla molt especialitzada. Hauríem d'haver pogut incidir d'alguna manera com es pensa planificar a partir d'ara i com es pensa incidir en aquesta situació.

És evident –i el conseller, l'anterior conseller, el conseller Rañé ho deia– que cal afrontar aquesta situació, i deia: «Els governs poden fer dues coses, intervenir o mirar cap a l'altra banda.» I el que nosaltresensem és que el que cal és que aquest Govern, vostè, com a conseller, aquest Departament de Treball i Indústria intervingui i intervingui de forma efectiva i ho faci amb previsió.

I això no és una demanda només del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, és una demanda que li fa la societat catalana, els treballadors i treballadores d'aquest país, que, malgrat creure, malgrat

saber que hem de canviar de model econòmic, hem d'anar avançant, hem d'anar actualitzant la nostra economia, el nostre teixit industrial, el que sí que cal és precisament donar sortida i atendre les necessitats de la gent que ja hi està treballant i que difícilment serà recollocable, i que a més a més en casos com SEAT ens trobem amb una, diguem-ne, actuació per part de l'empresa, no diguem irresponsable, perquè en tot cas això està als tribunals, però sí que s'ha actuat amb un cert ànim de discriminació i de persecució sindical, com alguns sindicats han denunciat.

Moltes gràcies, i perdoni, senyor president, per haver-me passat del temps.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Senyora diputada, jo crec que coincidim que el més important en el dia d'avui és intentar donar resposta i el màxim de resposta possible als treballadors i les treballadores de Braun, eh? El que tampoc podem fer, i tampoc farà aquest conseller, és donar falses expectatives. I el que tampoc farà serà resignar-se, des d'aquest punt de vista. Esperen una resposta per part de la conselleria de Treball, i, tal com ja hem manifestat, la setmana que ve tindrem una trobada amb responsables de Braun Europa, i la propera, probablement, una altra amb la gent de Procter & Gamble d'Europa. I podrem informar, des d'aquest punt de vista, més enllà del que són pròpiament les relacions que haguem tingut directament aquí.

Més enllà d'això, també en el tema de SEAT a què vostè fa referència, jo espero que es compleixin els acords de SEAT d'una forma correcta. Però permeti'm manifestar-me d'una forma molt clara. És a dir, l'acord de SEAT, que ha sigut des d'aquest punt de vista preocupant per les persones que han perdut el lloc de treball, per la gent que en aquests moments alguns estan plantejant demandes, també jo crec que és un exemple de com fer un procés industrial i del compromís dels sindicats respecte a un projecte industrial com és SEAT, que és importantíssim per a aquest país, tant en termes d'ocupació directa com en termes d'ocupació indirecta i de cultura industrial. Jo crec, doncs, que s'aniran complint els acords de SEAT.

Però permeti'm també fer una manifestació des d'aquest punt de vista. Jo crec que ens hem de centrar en Braun per la preocupació en els seus treballadors. Però no podem dir tampoc tan alegrement que tenim una desertització industrial, com abans també s'hi ha fet referència; no ho ha dit vostè, eh?, senyora diputada, però com abans s'hi ha fet referència. El nombre d'evolució d'expedients d'ERE, siguin de suspensió de contractes o siguin de rescissió de contractes, que s'han anat produint des de l'any 2001 fins al 2005 ha estat de 718, 795, 690, 653 i 594. I el nombre de persones afectades per un expedient, sigui per deslocalització o no, eh?, i siguin de forma bruta, els conceptes, ha passat de 21.000 persones el 2001 a 25.000 el 2002 a 16.000 l'any 2005.

I des d'aquest punt de vista, això, conjuntament amb l'increment de l'ocupació, també en el sector industrial, amb les dades de creixement de l'exportació del mes de febrer i amb les dades d'atur que probablement sortiran aquest mes de maig, podem manifestar que la situació econòmica és correcta. Per dir-ho amb paraules una miqueta metafòriques, ni ara és La casa de Krugger ni abans era Alicia en el país de las maravillas, eh?, perquè existien situacions contractuals i de pèrdua d'ocupació i de destrucció d'ocupació molt més greus fa cosa de tres o quatre anys que les que s'estan produint en aquests moments.

Què és el que el Govern està realitzant en aquests moments? Tal com he dit, la voluntat és fer inversió pública, però no proteccionista i no deslocalitzable. Del 2002 al 2003 s'han fet o es van fer en el seu moment inversions o ajuts destinats a política industrial, i bàsicament de recerca i desenvolupament, per valor de 35 milions d'euros, destinats a sectors industrials. Del 2004 al 2005, i principalment també per donar resposta a l'Acord estratègic per a la internacionalització, hem pujat a 71 milions d'euros, aproximadament.

La política de l'Agència Catalana d'Inversions ja no és, únicament i exclusivament, atreure inversió, sigui del Japó, sigui d'on sigui –que quan es va fer es va fer de forma correcta–, sinó importar càrrega de treball a les empreses. És tan important el fet que s'hagin creat 2.500 llocs de treball com el fet que s'hagin mantingut 2.500 llocs de treball. És a dir, d'acord que el tema de Braun té aquests elements de preocupació, però la política des del Govern ja ha anat adreçada durant aquest últim període en aquest sentit: atreure inversió i mantenir també la inversió que tenim, i sobretot la càrrega de treball que es pot destinar...

Hi ha hagut actuacions destacades en sectors de biotecnologia, fent inversions importants o aportacions públiques importants, per valor de 15 milions d'euros durant els anys 2005 i 2006, o en el sector aeroespacial, o en el sector d'electrònica de consum, també amb quantitats importants entre el 2004 i el 2005, i el sector metall, mecànic i maquinària. És a dir, en tots i cada un d'aquests sectors que en el dia d'avui considerem que tenen un procés de debilitat, hi ha hagut aportació pública en recerca i desenvolupament, i en la necessitat d'incorporar més valor afegit. I en el sector tèxtil també, i a més valorem positivament el nou pacte del tèxtil, i amb la clara voluntat per part d'aquest Govern per poder-ho desenvolupar.

Per acabar, senyor president, també, quan parlem de la pèrdua de pes industrial... Catalunya està al 22 per cent de l'aportació de pes industrial dins del PIB: Altres països, com els Països Baixos, com el Regne Unit, com Portugal, estan en quantitats bastant inferiors. També s'ha de dir que hem de fer un esforç per no perdre aquests percentatges, en la mesura que aquest país sempre ha estat un país industrial.

I estic convençut, senyora diputada, que més enllà de les línies d'actuació generals –que també estic convençut que compartim– tindrem la possibilitat d'anar mantenint el contacte per a allò que avui ha estat objecte d'aquesta interpellació: com podem aconseguir que Braun replantegi aquesta decisió?, i, si no es replanteja aquesta decisió, com podem aconseguir que quedi

càrrega de treball? I, en el supòsit que no puguem fer cap d'aquestes dues coses –que no és la voluntat del Govern en el dia d'avui–, com podem elaborar un pla social que assumeixi l'empresa dins de la seva pròpia responsabilitat social.

Moltes gràcies.

El president

Bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes (tram. 302-00177/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, defensaré la Moció i em posicionarà sobre les esmenes presentades...

El president

Em sembla molt bé, senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Perfecte. Il·lustres senyores i senyors diputats, com a conseqüència de la interpellació que jo mateixa, en nom del meu Grup Parlamentari Popular, vaig defensar en el passat Ple, una interpellació al Consell Executiu, al Govern, sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes, en aquesta línia hem presentat, el nostre Grup Parlamentari, cinc punts per tal de poder, entre tots, millorar les deficiències i per tal que sigui, evidentment, una realitat la voluntat que tots els grups, en aquest cas de manera especial, doncs, en nom del meu Grup Parlamentari..., volem invertir en les persones i aconseguir les millores socials que evidentment es mereixen.

Vull manifestar que, tot just acabar la interpellació que vaig substanciar, en la qual em va respondre l'honorable consellera de Benestar Social, pocs minuts després ja vèiem en la pàgina web del Port de Barcelona com treien l'exclusió a les persones que pateixen la tartamudesa i que tenien una impossibilitat a l'hora de poder accedir a un lloc de treball. Per tant, crec que en aquell moment aquella interpellació i, evidentment, la mateixa resposta de l'honorable consellera van fer que la unitat portuària, doncs, en aquest sentit, retirés de manera immediata, eliminés del quadre mèdic aquesta paraula d'«exclusió» per accedir a la condició d'aquests llocs de treball que en aquells moments es posaven a la disponibilitat...

El primer punt va en aquesta línia, perquè era el compliment de l'Acord del Consell de Ministres de data 21 d'octubre.

El segon punt pràcticament es ratifica en el primer.

El tercer punt que presentem és: «Garantir una assistència sanitària integral a les persones que pateixen quequesa o la tartamudesa a Catalunya, tot prioritzant els serveis d'atenció precoç» –fins ara, tot això no existia–, «els serveis de pediatria» –evidentment sí, però no completa–, «i les línies de tractament específic per corregir aquest tipus de disfunció».

Un quart punt, en què demanem que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu que, a través del Departament de Benestar i Família, inclogui l'assistència a les persones que pateixen quequesa en la cartera de serveis socials.

I un cinquè punt, en què el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a dotar de forma progressiva, en tots els centres d'ensenyament públic de Catalunya, un servei de suport i de reforç pedagògic, evidentment específic per als infants que pateixen tartamudesa, amb l'objectiu de garantir-ne la plena integració escolar i evitar qualsevol conducta discriminatòria envers ells per causa, evidentment, de la seva disfunció.

L'únic grup que ha presentat esmenes, senyor president, és el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb la qual cosa voldria manifestar –ha presentat cinc esmenes– que la primera esmena l'accepto, perquè és una esmena de... –perdoni, esperi...–, en la qual..., és d'addició i, per tant, enriqueix el nostre primer punt d'aquesta Moció, i accepto, per tant, aquesta esmena d'addició.

El punt 2, com que queda enriquit el punt primer, ja anuncio, senyor president, que retiraré el punt número 2 de la nostra Moció.

En el punt 3 hem arribat a un acord amb el Grup Socialista i amb la il·lustre diputada, pel qual farem una esmena transaccional, senyor president, per tal que, en lloc de dir «garantir», digui «continuar garantint».

En el punt quart, acceptem l'esmena del Partit Socialista, i, per tant, decauria el punt 4 de la nostra Moció.

I en el punt cinquè, senyor president, també hem arribat a una esmena transaccional, per la qual... El punt cinquè diu, doncs, que demanem al Consell Executiu «dotar de forma progressiva...»; l'esmena transaccional parla d'«incrementar», i per tant, doncs, és encara molt més positiu.

I amb aquest criteri, senyor president –i crec que li haurà quedat clar–, podem votar, si ho creu oportú i...

El president

Tot això ens ho passaran per escrit i firmat, no?

La Sra. Montserrat i Culleré

...tota la Moció d'una sola tirada...

El president

Molt bé.

La Sra. Montserrat i Culleré

...evidentment, un cop vostè tingui les esmenes transaccionals.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, justament per defensar l'esmena, la il·lustre senyora Teresa Estruch, del Grup Parlamentari Socialistes –ciutadans pel Canvi.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc voldria agrair a la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat el to cordial i conciliador tant en la interpellació del Ple anterior a la consellera de Benestar i Família com avui en exposar la Moció. Val la pena destacar-ho, perquè entenem que, en problemes com el que avui ens ocupa, és necessari sumar i no restar.

És evident que l'acord per treballar per una minoria desafavorida que pateix, que pateixen les seves famílies i que té dificultats d'integració va en el seu benefici, i el compromís de la consellera de Benestar i Família en aquest sentit, va quedar palès durant la interpellació. Estem d'acord que cal treballar, doncs, de manera transversal, per intentar pal·liar aquest problema, que malauradament no té un tractament específic, i que cal posar tots els mitjans per a la detecció precoç en els primers anys de vida, perquè, malgrat que no hi hagi evidència que aquest tractament precoç pugui millorar el pronòstic, sí que podrà evitar els mals col·laterals derivats de la quequesa. Caldrà ajudar la família en formació, per poder-hi fer front de seguida, i fer que els nens afectats afrontin el problema des de l'inici i això no derivi en trastorns psicològics posteriors.

És necessari que tots els departaments treballin conjuntament en una mateixa línia. Per això, el Departament de Salut ha iniciat contactes amb diversos departaments i entitats, per tal de crear un consell assessor, amb un grup d'experts sobre la quequesa, que permeti definir i orientar polítiques de serveis adients per a les persones afectades de quequesa, dins la cartera de serveis del CatSalut. Cal dir també que el mateix Departament de Salut ha fet esforços per introduir de forma clara la quequesa dins la cartera de serveis de rehabilitació i logopèdia, en el concurs que s'ha celebrat el març de 2006.

En el camp de l'educació, s'està elaborant, juntament amb la Fundació Espanyola de la Tartamudesa, una guia d'aquest trastorn, per posar-lo a disposició dels centres i dels professors, ja que creiem que aquesta és la millor manera de formar aquells professionals que treballen amb els nens, per poder ajudar-los, i els nens i les nenes que presenten aquest trastorn poden ser sotmesos a tractament psicològic i amb logopèdia a la mateixa escola.

En el que es refereix al Departament de Benestar i Família, hi ha el compromís de la mateixa consellera de treballar per fer-ne possible la inclusió en la cartera de serveis socials i per tot allò que es refereix a la integració social de les persones amb aquesta discapacitat i en la defensa dels seus drets.

En el cas dels adults, tot és més difícil, ja que no és raonable d'esperar la resolució de la quequesa ni espontàniament ni com a resultat del tractament. Però sí que

és necessari el suport psicològic i altres mesures de suport als pacients, per ajudar-los a disminuir l'efecte negatiu que la quequesa té sobre la seva qualitat... I és necessari també introduir la tartamudesa en les polítiques d'atenció, suport i foment de la integració social i laboral de les persones amb aquest trastorn.

Tots aquests àmbits són els que està treballant el Govern. Per això, partint de la base de l'acord que cal arribar molt més enllà, les esmenes del nostre Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi –hem arribat a un acord– anaven en aquest sentit de continuar treballant en totes aquestes accions que s'han iniciat. I, com deia abans la diputada, doncs, hem arribat a un acord: tres s'han acceptat, i retirem les esmenes 3 i 5 en benefici de la transaccional.

Per tant, per tot això hi votarem a favor, per seguir treballant per millorar la qualitat de vida dels afectats per la quequesa.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per fixar posició, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui veiem una moció, després de la lògica interpellació que vàrem veure en el Ple anterior, en què fan unes propostes concretes per treballar en la integració i la protecció de les persones tartamudes.

És evident que cal treballar per eliminar les discriminacions, discriminacions que són en molts àmbits, desgraciadament –en l'àmbit laboral, com aquí ha estat expressat, a vegades fins i tot per pròpia normativa–, i que, per tant, és bo que avancem en aquest sentit.

També cal, evidentment, donar suport i assistència a les persones que pateixen la quequesa i, com aquí es deia, no només a les persones directament afectades, sinó també, en el seu entorn més immediat, a les famílies, que, lògicament, poden viure amb angoixa aquestes situacions. Per tant, és lògic i és necessari que des de Benestar i Família, així com des dels diferents organismes i òrgans de govern, puguin treballar en aquest àmbit, més enllà, evidentment, del futur –esperem– de la cartera de serveis; però això és un futurible, i entenem que abans d'arribar-hi cal començar a treballar, doncs, des del dia d'avui.

I cal treballar per un àmbit molt elemental i molt lògic, que és la integració d'aquestes persones, doncs, sense cap discriminació. Una integració que ha de ser des de la primera edat i que, per tant, s'hi ha de vetllar ja des de les escoles, i que, per tant, cal treballar molt seriosament per tal d'eliminar totes les discriminacions que a vegades la quequesa lamentablement produeix. En aquest sentit, doncs, en aquesta Moció que avui se'ns planteja, és bàsicament en l'àmbit escolar que es planteja aquest treball, doncs, per evitar la discriminació.

Com vostès saben, nosaltres vàrem presentar també en el seu dia una proposta de resolució sobre l'atenció a

les persones amb quequeig, una proposta de resolució que, pels timing que es produeixen en el Parlament, malgrat que havia estat anterior a la interpellació pròpiament, doncs, a dia d'avui no l'hem pogut veure, no?, però una proposta de resolució de què la voluntat i la filosofia responen al que avui veiem aquí pròpiament, i que, per tant, es tracta de donar resposta a la necessitat d'integració i protecció de les persones amb tartamudeig.

Entenem que hi ha, lògicament, una bona feina feta, sobretot, podríem dir, de la mateixa Associació Catalana que en aquest àmbit treballa, i per tant, doncs, lògicament, el Grup de Convergència i Unió hi donarà suport, per mirar de treballar en positiu per eliminar discriminacions, aconseguir la integració i que, al cap i a la fi, hi hagi una absoluta normalitat i es pugui avançar també, com s'ha dit aquí molt clarament, en tot el que és l'àmbit mèdic, que de moment hi han les vies que hi han, i esperem que en un futur siguin més àmplies.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora Dolors Montserrat, jo vaig seguir amb molta atenció la seva interpellació sobre la integració i la protecció de les persones amb tartamudesa. I la vaig seguir perquè no cal dir que el meu Grup Parlamentari comparteix en gran mesura la majoria de les seves aportacions, també el to amb què vostè la va plantejar i que creiem, com vostè, que cal avançar amb mesures que ens permetin integrar plenament i en igualtat de condicions les persones amb tartamudesa.

Vostè, tanmateix, ha plantejat la seva Moció, al meu entendre, d'una manera excessivament àmplia i, per tant, amb les esmenes presentades pel Partit dels Socialistes, jo la veig molt més assumible.

I li dic a vostè que la va presentar molt àmplia, però vostè compta..., perquè així ens ho va especificar la consellera Carme Figueras, que va adquirir el compromís, en la seva resposta, d'assumir tot el que calia per avançar en aquesta línia de treball.

I deia que vostè planteja dos blocs. El primer bloc, pel que fa a l'accés a la funció pública, i crec que és necessari, que el Consell Executiu ha de prendre totes les mesures que eliminin qualsevol forma de discriminació o d'exclusió en els processos selectius, perquè s'hi pugui accedir en igualtat de condicions, malgrat que necessitem o requerim unes proves específiques.

Vostè ho sap: per accedir al cos dels Mossos d'Esquadra, es va subscriure un conveni amb el Departament d'Interior i la Universitat Autònoma de Barcelona, amb els quals s'ha estat treballant en un quadern de registre i amb unes proves específiques per les quals eliminem aquesta discriminació que podrien tindre amb anterioritat.

Però pel que fa al segon bloc, jo crec que el Departament de Salut ha engegat ja tot un seguit d'accions i de línies de treball, perquè aquest és un tema que jo penso que té un vessant molt important dintre de Salut, dintre de l'àmbit sanitari. És veritat, la tartamudesa no forma part de la cartera de serveis de la sanitat pública, però s'ha inclòs en aquest moment dintre de la nova contractació del nou catàleg de serveis de l'ICS la contractació de recursos per a la rehabilitació i logopèdia d'aquest servei.

Jo crec que aquesta disfunció s'ha d'abordar d'una manera global, però sobretot cal diagnosticar-la de manera molt precoç, i en aquesta línia jo crec que el Departament d'Educació ja està treballant; és a dir, dintre del camp de l'Educació s'han fet avenços molt importants, i s'han destinat professionals de la logopèdia sobretot pel que fa a la franja de tres a set anys, que són els que determinen sobretot el diagnòstic, però després el tractament.

Hi ha també la voluntat, i vostè ho sap, i jo espero que es mantingui aquesta voluntat, de crear un grup de treball d'experts en l'àmbit integral de les persones afectades. Integral perquè vostè ho va dir, i jo també ho comparteixo: la resposta és múltiple i no cal potser pensar simplement en la simptomatologia que nosaltres detectem, sinó en totes les afectacions col·laterals que, a vegades, la tartamudesa provoca, que potser no són visuals, però que són presents en la persona.

Per tant, estem parlant que en aquest grup d'experts hi ha d'haver sobretot la incorporació de les persones que la pateixen, aquesta disfunció, però conjuntament s'ha d'abordar d'una manera transversal en diversos departaments. Per tant, aquí hi hem d'implicar Salut, hi hem d'implicar Educació, hi hem d'implicar Benestar i Família, Justícia, Treball, entre altres.

I fer-ho, hi torno a insistir, de manera global i sobretot preventiva en la infantesa. Necessitem recursos que garanteixin aquest tractament adequat, però també ens cal aquest coneixement, perquè és una disfunció poc coneguda, i, per tant, el diagnòstic i el tractament, atès que és poc coneguda, és difícil de poder-los determinar.

Pel que fa referència a la cartera de serveis socials, vostè sap que en aquest moment aquesta cartera no està elaborada, i jo crec que hem de veure, perquè potser no caldrà una especificitat, quina cobertura ens dóna la cartera de serveis socials.

Nosaltres acceptaríem la Moció amb les esmenes presentades i amb les transaccionades amb el Partit dels Socialistes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup donarà suport també en aquesta Moció tal com queda després d'incorporar-hi les esmenes i les transaccionals, ente-

nent que és un pas endavant, perquè el Parlament pren una resolució amb relació a les persones afectades per tartamudesa.

Dir aquí també, com en altres tipus de situacions, que la societat civil juga un paper important, que la Fundació Catalana de la Tartamudesa dóna un suport a les persones que es troben en aquesta situació, i ara el que estem fent aquí, en definitiva, és també, des del vessant polític i des de la responsabilitat política afegir aquelles actuacions que puguin ajudar les persones que pateixen tartamudesa a poder dur a terme una vida en millors condicions.

En definitiva, el que aprovarem és aquesta dimensió que s'evitin les exclusions a nivell laboral i, per tant, en tot el que significa l'accés a la funció pública. També el que fa referència a l'assistència sanitària, entenent que el tractament psicològic és beneficiós, tot sabent que no hi ha tractaments eficaços des del punt de vista que puguin resoldre la qüestió de la tartamudesa, que en molts casos en les criatures se soluciona de forma pràcticament sense tractament, però que en tot cas l'atenció psicològica, l'atenció precoç és molt important, la logopèdia també, i, per tant, es tracta de fer el possible des del marc sanitari. I també, com a altra dimensió, el suport educatiu específic.

Entenem, també, que en el cas d'adults, els problemes de quequesa tenen efectes negatius en la seva vida, podríem dir, quotidiana, i són les dimensions psicosocials les que cal resoldre.

És en aquest sentit que crec que també el fet de tractar aquest tema en el Parlament té una virtut de normalitzar, de tractar d'una manera normalitzada aquesta situació des del punt de vista que entenguem que les persones que tenen tartamudesa són ciutadans com els altres, que tenen els mateixos drets i que, en tot cas, cal proporcionar aquell tipus d'atenció i aquell tipus de tracte que facilitin la seva vida quotidiana perquè pugui ser igual, és a dir que el problema que tenen no generi discriminacions o exclusions.

Per tant, nosaltres votarem positivament aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Senyora Montserrat, entenc que ja s'ha pronunciat tal com ha dit? *(Pausa.)* Per tant, cridarem a votació.

Els diversos grups parlamentaris tenen clars els termes de la votació, entenc, amb l'esmena transaccional que s'ha fet...

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació la Moció sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes, amb el benentès que hi estan incorporades les transaccions que ha comentat abans la senyora Dolors Montserrat, amb el Grup socialista, i en els termes que s'ha expressat en aquesta votació.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 124 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Proposta d'una terna per al nomenament d'un magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00027/07)

Queda una votació pendent, senyores i senyors diputats! Els recordo que tenim pendent el tercer punt de l'ordre del dia, que hem decidit posar-lo en aquest moment del Ple, i que és la proposta d'una terna per al nomenament d'un magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. D'acord amb l'article 330.3 de la Llei orgànica 6/1986, de l'1 de juliol, del poder judicial, passarem a la següent designació.

Els noms dels qui han estat proposats pels grups parlamentaris són: la senyora Teresa Cervelló i Nadal, la senyora Eva Labarta i Ferrer i el senyor Eudald Vendrell Ferrer.

La votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Els portaveus estan d'acord que es pugui fer per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si és així, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designada aquesta terna.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, d'Educació i Universitats, i de Cultura, la consellera de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, i de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ha estat presentada una sol·licitud conjunta del conseller de Relacions Institucionals i Participació, honorable senyor Joan Saura, i del portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, honorable senyor Felip Puig, i d'acord amb l'article 142.6 del Reglament del Parlament es posposa per a la sessió plenària següent la pregunta que figura com a número 7 al dossier.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions amb relació a l'anunci de tancament de l'empresa Braun (tram. 317-00234/07)

Començarem amb la primera pregunta al president de la Generalitat, que la formula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Molt honorable president Maragall, el nostre Grup vol mostrar la preocupació davant la notícia de l'empresa Braun de tancar en dos anys la seva empresa situada a Esplugues i traslladar la seva protecció de planxes i batedores a l'est d'Europa o a la Xina. Bé, el típic fenomen de la deslocalització que practiquen moltes multinacionals i que no ens hi podem conformar. Avui també ha saltat la notícia que el grup tèxtil DB Apparel tancarà les fàbriques d'Olvan, al Berguedà, i a Igualada, i reduirà les plantilles de Mataró i Maçanet de la Selva, un altre episodi semblant a aquest, no? L'actitud de Braun d'anunciar el tancament deixant 726 treballadors al carrer, dels quals el 40 per cent són dones, i amb una plantilla on el 70 per cent són majors de cinquanta anys, a més a més sense presentar cap tipus de documentació que demostrï la inviabilitat de l'empresa, és, com a mínim, d'irresponsable, des del nostre punt de vista.

Braun s'està comportant com la típica empresa multinacional, amb un staff directiu exagerat, amb grans sous, i, en canvi, amb uns treballadors que cobren just el que marca el conveni del metall. Mentre, continua l'augment de vendes de l'empresa, els beneficis, a l'últim any 2005, 140 milions d'euros, i generant molt de capital per reinversió. O sigui, no tenen cap problema financer ni de crisi de producció ni de vendes.

El nostre model productiu, el del país, no es pot permetre l'existència d'empreses sense responsabilitat social; empreses que només busquen el benefici sense importar-li les persones ni el territori on estan ubicades. Com diu el bisbe Cortés, el problema és l'economicisme, la prevalença del capital i els seus beneficis. Ho comparim. I contra aquesta actitud, sindicats i Govern han de fer pinya. Els sindicats es mobilitzaran el proper 7 de juny en defensa dels llocs de treball. El Govern ha d'actuar amb serenitat i amb contundència, les dues coses; només l'ha de moure la necessitat que el país no perdi aquests llocs de treball i la defensa d'homes i dones que viuen en una situació angoixosa, i, a més, amb terminis de dos anys! Qui pot aguantar una situació així?

Demanem al Govern valentia. Sabem que no és fàcil plantar cara a les multinacionals, però ho hem de fer. Cal demostrar que el Govern està al costat dels treballadors i treballadores. Cal anar a Alemanya, si cal, a la seu de Braun, i a la seu del grup, el grup majoritari, el grup Procter & Gamble, per demostrar la decisió del Govern.

Senyor president, estic convençut que aquesta cambra i la resta de ciutadans del país, i en especial, els treballadors i treballadores de la Braun, volen saber com pensa intervenir el Govern de la Generalitat per solucionar els problemes generats per la notícia del tancament de Braun.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, vull afirmar d'entrada que és cert que hi ha problemes, però no és cert que estiguem en un procés general de desindustrialització, més enllà del que està passant, més enllà del que està passant en altres territoris europeus. El que estem presenciant és una transformació general de l'estructura de la indústria, de la nostra economia, que va començar fa més de deu anys. Sabíem que no podríem evitar algunes decisions d'empreses multinacionals. Aquesta no és la primera, vostè recordarà Lear i alguna altra. Vam actuar, aleshores, vam impulsar l'acord estratègic, que és, crec, la solució a llarg termini, però també hem actuat de manera paliativa, en casos com els de Samsung o el de Levi's per tenir cura de la recol·locació dels treballadors afectats.

El Govern i Braun ja havien mantingut converses freqüents des del juliol, com vostè sap, del 2005. El 19 de maig va fer pública la seva decisió de cessar l'activitat de la fàbrica d'Esplugues, cosa que estava prevista per a més endavant. Calculàvem que seria a l'any 2008. I, en primer lloc, ara, el que cal és esgotar totes les alternatives de manteniment total o parcial de l'activitat, pensant en el futur dels set-cents treballadors i dels llocs de treball que indirectament, que també són importants, depenen de Braun.

El conseller Valls m'ha mantingut al corrent en tot moment de les actuacions que s'estaven impulsant. L'hi asseguro que el Govern està fent tot el possible pel futur dels treballadors. Avui mateix, el conseller m'ha confirmat que viatjarà a Frankfurt el dimarts que ve, el dia 6, per mantenir una entrevista amb el responsable de producció de Braun, el senyor Christian Leonart, i el dia 12 de juny, tal com vostè ha demanat. Ho farem. Ho farà. I el dia 12 de juny es reunirà a Ginebra amb el vicepresident del grup Procter & Gamble, com vostè també ha demanat, que és el màxim responsable aquí a Europa.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre quin balanç fa de l'acció de govern (tram. 317-00235/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, la pregunta és en els mateixos termes que està formulada. Quin balanç fa d'aquesta legislatura?

El president

Senyor president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

El balanç és el balanç d'una legislatura que en menys de tres anys segurament ha fet més que altres legislatures en més de quatre..., en quatre; que haurà impulsat la reforma de l'Estatut, que no és poca cosa, com vostè sap, i haurà fet funcionar el país i dut a terme una acció de govern amb un marcat caràcter social, que és el que ens proposàvem.

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo, com és natural, senyor president de la Generalitat, li faré un altre balanç, no? Jo li recordo que vostè va assegurar al principi d'aquesta legislatura que el seu projecte polític era com a mínim per dues legislatures complertes. També fa poc que ha dit el seu projecte lligat al pacte del Tinell i al Govern tripartit, és bo que els ciutadans ho sàpiguen. També fa poc que ha dit que el futur del pacte del Tinell és esplendorós.

Jo li vull recordar que també ha dit una altra cosa, i és que, després de l'Estatut, quan ja es tingués l'Estatut —i ja veurem què passarà—, doncs, arribava el moment de fer polítiques socials. Per tant, constato que aquesta legislatura de les polítiques socials haurà d'esperar que hi hagi Estatut i que de moment no n'hi ha hagut.

També, segons el pacte del Tinell i les seves ambicions de legislatura, s'havia de fer una llei electoral i una nova divisió territorial, s'havia d'abordar el problema de la pèrdua de competitivitat i de les deslocalitzacions, no?, i jo agrairia que, a més a més, es fes d'una manera una mica homogènia. Tinc aquí dos teletips que diuen: «Jordi Valls, conseller, adverteix que la decisió d'Iberia pot perjudicar les inversions.» «Maragall: Decisió d'Iberia xocant però no ens treu la son.» Són dos teletips que acaben de sortir.

Aleshores, jo crec que el balanç de la legislatura, lamentablement, no pot ser coincident, no? Hauríem de parlar de la seguretat ciutadana, hauríem de parlar dels grans reptes infraestructura, però m'agradaria recordar una cosa que és: Vostès ens varen dir que s'iniciava una nova etapa, una nova era, un nou cicle en la política catalana. Bé, dos anys i mig després, crec que amb prou feines ha estat un parèntesi i que no s'obre en absolut una nova etapa sinó que, a més a més, avui —avui— hem de constatar que s'acaba la legislatura, vulgui vostè o no.

Ahir vam tenir un debat al matí en què tots els grups polítics —excepte el seu, que ho va fer suposo que per..., en fi, per deferència cap a la seva persona— li vàrem demanar que anticipés les eleccions i que ho fes al més aviat possible i que acabés amb aquesta agonia. Jo li torno a reiterar aquesta petició perquè em sembla absolutament imprescindible. Sé que em dirà que, malgrat la meua apreciació negativa d'aquesta legislatura, ha estat la legislatura de l'Estatut. Jo li vull dir que això ja ho diran els ciutadans el dia 18, però, en qualsevol cas, el resultat, i vostè ho ha dit avui mateix —ho he llegit—, que el debat estatutari el que ha produït és divisió, i jo l'hi afegeixo, discòrdia i dissens, i em sembla que des d'aquest punt de vista el balanç d'aquesta legislatura...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. Ha estat un desastre. Gràcies.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat per respondre.

El president de la Generalitat

La veritat és que vostè diu que jo vaig dir que estaria dues legislatures complertes. No recordo això de complertes però sí que li puc assegurar que n'hi han hagut varies que no ho han sigut de totalment complertes. En tot cas, no és després de l'Estatut, polítiques socials. No, no, s'equivoquen, no és això el que jo vaig dir. Jo el que he dit és que abans de l'aprovació de l'Estatut, durant el debat de l'Estatut, i després de la seva aprovació, la nostra prioritat han estat les polítiques socials. I ho han estat en tots els terrenys, començant per la política que hem seguit, no solament en els temes clàssics de la despesa social, que és el benestar social, que ha augmentat molt significativament, sinó també innovant amb això, i lligant la política social amb la política territorial, que és el que sempre hem pensat que era la mare dels ous de la solució de molts problemes socials; que és, no solament polítiques horitzontals apujant sous o millorant expectatives, sinó polítiques específiques en territoris concrets en els quals algunes de les solucions generals no farien cap efecte positiu i, en canvi, en estar-hi presents, combinant totes les polítiques, sí, que és el que hem fet.

Miri, sobre el tema de l'aeroport. No és que no em tregui la son Iberia o me la deixi de treure, és que el que està en joc no és tant quina és la companyia que opera, sinó a on opera, a quin aeroport, i de qui és l'aeroport. I jo li diré el que ha passat, gràcies al Govern en el qual vostè va participar, i és que —sí, ja està, exactament— l'aeroport de Madrid, en comptes de 500.000 milions ha costat 1 bilió 6.000 milions d'euros, 1 bilió de les antigues pessetes. L'aeroport de Barcelona, en comptes de la meitat d'això, ha costat el doble del que havia de costar: mig milió. I aquest bilió i mig fa que en aquest moment AENA s'hagi de privatitzar, perquè el Govern no es veu en condicions, financerament, d'afrontar el deute que vostès van acumular. I com que el Govern no pot fer-ho, ha de privatitzar els aeroports. I tinc la garantia del president del Govern espanyol...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Tinc la garantia que això es farà amb el degut respecte de les competències que pertoqueu a la Generalitat de Catalunya en l'aeroport de Barcelona.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evidència de la situació d'inseguretat a Catalunya (tram. 317-00238/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, com pensa fer front el seu Govern a possibles situacions d'inseguretat en el futur com les que s'han viscut darrerament al nostre país?

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, vostè es pot imaginar, senyor Carod, senyor diputat, que les situacions que s'han viscut darrerament, evidentment, no és la primera vegada que succeeixen. En la meua llarga carrera política m'he hagut d'enfrontar, no com a president de la Generalitat, sí que com a alcalde, a situacions similars i molt angoixants. I, per descomptat que són el resultat d'una coalició de circumstàncies distintes, que no són fàcils d'individualitzar i de combatre.

En tot cas, sàpiga que als darrers anys s'havia produït una disminució dels efectius en els territoris on això ha passat amb més evidència. Una disminució deguda al fet que els que havien de marxar ja havien marxat i els que havien d'arribar encara no havien arribat, i si a algú això es pot imputar, segurament és a la psicologia del cos que es retirava. Perquè, jo li dic, i ho he dit mil vegades i ho torno a dir, que quan un sap que ha de marxar, quan un sap que no s'hi quedarà, en un territori, ja ha començat a marxar. I els que vénen, que saben que hi estaran per poquíssim temps, tampoc no acaben d'arribar, perquè saben que el futur no està per a ells en aquell territori.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Carod-Rovira

Bé, al nostre entendre, senyor president, s'han produït, efectivament, un seguit de condicions..., de condicionants negatius, el primer dels quals és, efectivament, una retirada política, una retirada de les forces policials de l'Estat, al nostre entendre precipitada i mal planificada, sense cobrir vacants, sense esperar l'arribada dels Mossos d'Esquadra a determinats territoris, la qual cosa ha comportat menys seguretat per als ciutadans en alguna part concreta de Catalunya. Podem parlar, doncs, d'una certa deixadesa per part de diferents governs de l'Estat en aquest àmbit, fins al punt que ara hem hagut de veure aquesta mena d'espectacle, una mica l'arribada del setè de cavalleria, que ve aquí a salvar-nos en detriment del que entenem que és una bona imatge i una bona feina, duta a terme per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

En segon lloc, també, una coordinació dels cossos policials insuficient. Es tracta que els cossos comparteixin informació i estratègia, i en particular que la informació la faciliti qui la té, i això vol dir també facilitar aquesta informació als mossos d'esquadra i als policies locals, amb uns llocs de desplegament que comporten conèixer el control dels fluxos migratoris.

Conèixer també les accions enfront del terrorisme o del crim organitzat. Celebrem que fa poc, per exemple, el secretari d'Interior parlés, precisament, de crim organitzat a Catalunya, relacionat amb els Mossos, el fet que hi volien fer front i n'hi feien.

La necessitat de reforçar també la vigilància de fronteres. És impensable que, com denunciava un sindicat policial, en aquests moments hi hagi en fronteres els mateixos efectius, quant a nombre d'agents, que fa vint anys.

També un model urbanístic absolutament vulnerable. És evident que no es pot cobrir tot amb forces de seguretat públiques, tenint en compte la gran quantitat d'urbanitzacions i parcel·les que hi ha en aquest país. Ens sembla bé que es demani que s'augmenti la cultura de l'autoprotecció per part dels ciutadans, però alhora, lògicament, això no pot alliberar de cap manera les responsabilitats que tenen els poders públics, primer, de planificar el territori cap a un model de ciutat o de poble més compacte, i també des de la perspectiva de la seguretat.

Lògicament, també, un funcionament –i això és cos sabut per part de tothom– de la justícia inapropiat i lent. Caldria revisar certs delictes perquè la repetició del delictes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...sigui penalitzada.

I, en definitiva, una policia –acabo, senyor president– que s'anticipi a fenòmens previsibles davant d'una criminalitat violenta. Fins ara pensàvem uns Mossos d'Esquadra per a 6 milions d'habitants; ja en som 7, segur que això també ha de repercutir en l'ampliació futura del Cos.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, la conselleria d'Interior i la Fiscalia en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ja van alertar fa un any, potser, que alguns delictes registren una dosi de violència superior que en el passat. Tots recordem alguns crims que es van produir ara fa aproximadament un any, en què un especial acarnissament dels assaltants contra les víctimes va semblar emergir com una cosa, si no nova, en tot cas més preocupant, més generalitzada.

Els òrgans de coordinació policial, a partir d'aquell moment –li ho puc garantir–, van incrementar l'atenció

en aquest punt. Això no vol dir que s'hagi pogut arribar a tot arreu. I és cert que el sud de Catalunya ha vist incrementada d'una manera molt flagrant, molt clara, aquesta sensació d'inseguretat en els darrers anys, i de manera molt important en els darrers dos mesos.

Aquesta darrera setmana, el Ministeri de l'Interior, a instàncies del Govern i per acord de la darrera Junta de Seguretat de Catalunya, hi ha destinat noves dotacions de guàrdies civils, en efecte. Sàpiga que la Junta de Seguretat, gràcies al nou Estatut, a partir d'ara la presidirà el president de la Generalitat, cosa que fins ara no podia fer, i la garanteixo que el president de la Generalitat s'hi implicarà, i molt a fons. Hi havia copresidència, però no la presidència.

La veritat és que l'eficàcia del Cos de Mossos d'Esquadra, de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...jo crec que en ella mateixa és alta, i que la participació de les policies locals ha estat també determinant en el nivell que havíem aconseguit.

Prenc en consideració les seves demandes, senyor diputat.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la resposta de les administracions per fer front a la delinqüència a les comarques de Tarragona (tram. 317-00236/07)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera González

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, en aquestes darreres setmanes i amb especial incidència a les comarques del Camp de Tarragona, s'han produït un conjunt de robatoris en petites poblacions i en urbanitzacions que han intranquil·litzat no només les persones que les han patit, sinó també tota la comunitat, raó per la qual se n'han fet ressò els governs municipals.

És conegut que en aquesta zona la seguretat ciutadana i l'ordre públic encara són responsabilitat del Govern central, i, per tant, la reacció policial depenia en bona part de decisions que no pot prendre el Govern de la Generalitat. Malgrat això, la reacció policial ha existit. El Govern de la Generalitat, lluny de desentendre's d'aquest problema, ha treballat conjuntament amb el Ministeri de l'Interior i amb les autoritats locals.

Els habitants del nostre territori han valorat molt positivament la tasca realitzada tant pel Govern com per les autoritats locals, que han assumit les seves responsabilitats i han fugit de protagonismes partidistes.

Com a conseqüència de les gestions fetes, després de molts anys de reclamar-ho, hem vist incrementar-se el nombre de patrulles de la Guàrdia Civil, que, ara per ara, és la policia de l'extensa zona rural de Tarragona. A més, per als que vivim en aquella zona, és evident que els més de tres-cents mossos d'esquadra que hi ha en aquella part del territori, que realitzen tasques de suport a les forces i cossos de seguretat de l'Estat, han fet una bona tasca. Tot i que són pocs, han participat en l'operatiu conjunt que ha portat a la detenció i posterior empresonament de cinc persones responsables de nombrosos robatoris en diferents indrets de Catalunya.

Molt honorable president, quina valoració feu de la resposta de l'Administració a aquest problema que havia alterat la tranquil·litat d'extenses zones del Camp de Tarragona?

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, vostè sap que en aquests dos anys i mig la Policia... (*veus de fons*) —sí, tot ha anat bé, exacte; molt millor que abans, en tot cas (*rialles*)—, la Policia de la Generalitat ha doblat el nombre d'habitants sota la seva protecció, i en aquests moments estem completant el projecte segurament més ambiciós en matèria de seguretat pública que mai Catalunya havia tingut, que és dotar-nos d'una policia integral que depengui directament de la Generalitat, a través de la creació i desplegament del Cos dels Mossos, i també ens hem dotat de sistemes tecnològicament molt avançats, que ens permeten ara fer front a les noves tipologies delictives. En aquest context, passo a parlar de les comarques del Camp de Tarragona.

És evident que els robatoris amb força no han aparegut ara. Sí que és cert que fa uns mesos s'ha produït un augment d'aquest tipus de delictes: al Gironès, al Vallès Oriental o al Maresme i especialment, les darreres setmanes, efectivament, a les comarques del Camp de Tarragona. I sí que és cert que aquí els problemes de seguretat encara no són totalment de la nostra competència, és a dir, no són ni essencialment de la nostra competència, però els assumim perquè són de la nostra responsabilitat en qualsevol cas.

Per això, davant de l'alarma comprensible, de l'alarma social que s'ha produït arran de tots aquests incidents, hem actuat conjuntament amb el Ministeri de l'Interior per desenvolupar un dispositiu de control i arribar a l'arrel del problema.

Estic segur que la consellera, amb la qual estem permanentment en contacte, està en condicions de garantir que aquests crims seran perseguits i que la bona tònica que hem obtingut fins ara en matèria de seguretat es mantindrà i millorarà.

El president

Doncs, la següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'eficàcia de la darrera reorganització política i administrativa del Govern (tram. 317-00237/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè ha reestructurat recentment el seu Govern, i, en la mesura en què ja no existeix la figura del conseller primer, com a conseqüència de la sortida del senyor Bargalló, vull creure que vostè ha assumit una part de les funcions que abans tenia el senyor Bargalló, en aquest cas vostè com a president de la Generalitat.

Si això és així, com no pot ser d'altra manera, jo li pregunto quines actuacions concretes vostè ha fet com a president i com a màxim responsable de l'actuació del Govern en els temes d'immigració —aquestes desenes o centenars d'immigrants que han arribat en algunes poblacions de Catalunya de forma descontrolada en aquests darrers dies—, en els temes d'inseguretat ciutadana que ara es comentaven i en el tema d'Iberia. Li pregunto les seves gestions com a president.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

La veritat és que, senyor diputat, em sorprèn una mica la rapidesa de la seva pregunta perquè, efectivament, hi ha hagut un repartiment de competències, però ja li ben asseguro que la transmissió efectiva de les competències prendrà el seu temps. Tranquil, tot això s'arreglarà i es farà bé.

(*Rialles i remor de veus.*)

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, vostè és conscient de la resposta que m'ha donat? (*Rialles.*) N'és plenament...? No n'és —no n'és. Bé, si no n'és, com vostè diu, miri, aleshores passem-ho, i no cal que ja segueixi. Perquè, és clar, que el president de la Generalitat... —jo parlo seriosament, senyor Maragall; escolti'm atentament, si no és molt demanar. Jo li he preguntat a vostè, com a president de la Generalitat, en temes de màxima actualitat i inseguretat ciutadana, que ha causat aquesta alarma social que vostè mateix estava dient; en temes com Iberia, que està causant un impacte social també important, de desconcert, no?; en temes com aquests centenars d'immigrants que han arribat a poblacions com per exemple Cassà de la Selva de forma descontrolada...

Sap vostè qui s'ha posat en contacte amb els alcaldes —per part del seu Govern, eh?, en matèria d'immigració— quan han arribat aquests immigrants? Ningú —ningú. Un govern «passota», absolutament «passota». Els ho dic jo: no s'hi ha posat ningú.

Sap vostè quines declaracions hem sentit dels màxims responsables del Govern de Catalunya durant aquests últims quinze dies en matèria d'inseguretat ciutadana? La consellera d'Interior, que la gent es posessin barrots i alarmes; i vostè, que a la Costa del Sol estaven pitjor. I, per cert –per cert–, com que veig que pren notes, potser això li interessarà saber-ho, també: sap quantes vacants s'han cobert del Cos de Mossos d'Esquadra provinents de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional? No ha arribat a un terç. Aquest és un èxit? Aquest és un gran èxit per part de vostès, que vostès poden presentar d'aquesta manera?

I, finalment, el tema d'Iberia. Miri, jo li donaré la raó en una cosa; si m'escolta, li donaré la raó en una cosa. Efectivament, no és només un problema d'una companyia, sinó de com es gestiona un aeroport; en això estem totalment d'acord; i ho hem intentat, i ho seguirem intentant, i espero que també conjuntament. Ara deixi'm dir-li també una cosa, eh?: tantes crítiques contra AENA, etcètera, que jo comparteixo en bona part... Sap qui la va crear, AENA?

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarro

El seu partit, el Partit Socialista.

I acabo. Vostè diu que tot això no li treu la son. Jo li demano, senyor Maragall, que es tregui la son de sobre, que deixi de parlar de la seva successió o del seu futur polític personal i que es dediqui a governar el país, que és la seva actual responsabilitat.

(Forta remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Maragall, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor Mas, vostè acaba de fer la intervenció més psicodèlica que li he sentit (*rialles*) en una colla de mesos, en més de dos anys. Sí, perquè, escolti, senyora diputada, que veig que diu que no: ens ha parlat d'immigració, de benestar social, d'Iberia, del Govern «passota», de les vacants, de l'aeroport, d'AENA...

Doncs miri, escolti'm una cosa. Com li ho diria jo ara? (*Rialles.*) La delinqüència no és resultat de la immigració –primera cosa que li vull dir. (*Remor de veus.*) No torni... No, no, no, no ha dit que...

El president

Senyores diputades, senyors diputats....

El president de la Generalitat

...hi han moltes maneres... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Hi han moltes maneres de dir les coses o de no dir el contrari, de manera que quan... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau... Senyor president, pot continuar.

El president de la Generalitat

Sí, quan s'ajunten en el temps i en l'espai dues paraules, la gent tendeix, efectivament, a considerar que tenen alguna relació. Doncs, no hi és, aquesta relació.

Vostè m'ha preguntat quina ha estat la reacció, no? La reacció ha sigut, jo crec que altrament més ràpida que en altres ocasions anteriors; li ho dic amb tota franquesa. Aquest no és un govern «passota», senyor Mas, i començo a estar una mica tip de la manera com vostè utilitza determinades paraules. Vostès han tractat de deslegitimar aquest Govern sobre la base d'utilització d'adjectius que en boca d'un diputat no haurien d'haver estat mai. El president de la Generalitat pot ser el que sigui, però «passota» no, m'entén? (*Remor de veus.*)

Si algú és «passota» aquí és la persona que està utilitzant un llenguatge que no seria de menester i que no seria acceptable en un parlament com aquest. Faci el favor de ser més concret, de ser més específic i més respectuós.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La següent pregunta, en aquest cas al Consell Executiu, la formula el diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Francesc Sancho.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la suspensió judicial del Decret 31/2006, del 28 de febrer, relatiu al personal estatutari de l'Institut Català de la Salut (tram. 310-00577/07)

Té la paraula. Senyor Sancho, un segon, un segon...

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats... Honorable consellera, jo li voldria preguntar quina és la seva opinió sobre la suspensió del Decret del 28 de febrer pel qual es determina la integració del personal estatutari de l'Institut Català de la Salut que rep els seus honoraris pel sistema de «cupo» i zona. Quines són les conseqüències? Quines mesures té previstes per a pal·liar la situació? Què pensa fer el seu Departament?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Té la paraula la consellera de sanitat, senyora Geli. I prego silenci, si us plau. Té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'opinió del Govern i del Departament de Salut, per descomptat ha de ser d'acatar la Sentència dictada pel jutge, encara que no compartim aquesta Sentència.

No la compartim perquè ara estem fent efectiu allò que les altres comunitats autònomes fa deu o quinze anys ja varen fer: és augmentar el temps d'hores de treball dels metges i les infermeres als nostres centres de salut, i per tant nosaltres, evidentment, avui hem presentat el recurs de súplica per deixar sense efecte..., perquè el jutge ens permeti la continuïtat de la integració d'aquests professionals abans de la sentència ferma.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Sancho, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyora consellera. Suposo que vostè és conscient que el que fa el jutge no és discutir-li el què, sinó el com. No li discutix, el senyor jutge, si s'ha de treballar més o menys, sinó com vostè ho ha fet.

Jo els vull dir una cosa, a vostè i a tots els bancs del que no és majoria parlamentària avui: vostès no són conscients de la magnitud del seu fracàs, no en són conscients, no ho saben; a hores d'ara encara no saben fins a quin punt vostès han fracassat.

Vostè ens havia promès deu minuts per visita, 1.500 targetes per metge; va jubilar els metges quan no calia, s'ha trobat amb una gran vaga que vostè no va saber solucionar i li va haver d'ajudar a solucionar la patronal i el Departament de Treball, i a hores d'ara encara no sap fins quin punt la seva política ha sigut un gran fracàs, com la de tots els altres departaments.

Això avui aquí, en aquest hemicicle, és el que plana sobre la realitat del seu Govern. Vostè no dóna resposta avui, que l'ha de donar, sobre com farà per a incorporar els quatre-cents metges que deia que significava la seva mesura i que no tindrà.

Vostè avui tindria que explicar-nos com és possible que li facen una suspensió cautelar d'un decret perquè no sap com fer la integració dels metges que, evidentment, a altres llocs s'ha fet.

Aquest és el problema, consellera. El to de les seves respostes..., no ens donen mai resposta, i donen la garantia a tots els ciutadans que aquest Govern és un gran fracàs; però donen una altra cosa: la seguretat que continuaran sent un gran fracàs i que, per tant, el que és necessita són unes altres respostes. Els ho diuen fins i tot els jutges, no només a través de sentències. Avui els ho diuen fins i tot a través de declaracions.

Jo els demanaria una cosa, consellera: atès que no són capaços de complir res del que fan i que cada cosa que

fan la desfan i la destorben, jo els demanaria, senzillament, no facin res més, s'estan quiets i ens deixen tal com està l'actualitat a Catalunya, perquè, si continuen governant de la manera que ho fan, ens comprometran no només el que vostès han fet sinó el futur, i el futur el volem per al poble de Catalunya i per a nosaltres.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Sancho, dos problemes bàsics, interpreto de les seves paraules: una tendència a patrimonialitzar el poder i, l'altre, a no recordar, perquè vostès no varen fer la integració, i per tant això afecta molts ciutadans que tindriem, d'aquests mateixos metges i d'aquestes mateixes infermeres, més temps, l'equivalent de quatre-cents persones més al sistema.

Vostès van cometre un pecat..., que en política, senyor Sancho, és molt més important els pecats per omissió que per acció. I vostès els últims anys del seu Govern... (*remor de veus*), els últims anys del seu Govern, en política sanitària, es van adormir, no varen atrevir-se a plantejar qüestions evidentment compromeses.

Nosaltres hem augmentat quatre-cents metges i infermeres, i dues-cents infermeres a la primària, i aquest any, més. I, per tant, li asseguro que nosaltres avui al jutge li ho hem demanat en benefici dels ciutadans i també per respecte als professionals, que mai ha dit aquesta consellera que fossin mals professionals per treballar dues hores i mitja. Qui fa la política sanitària té dret a millorar l'accessibilitat encara que canviï el contracte dels seus treballadors. I, per tant, estem fent... (*remor de veus*), estem refent els pecats d'omissió durant molts anys del seu Govern.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

La pregunta número 7 ha estat posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre la seva actitud davant la decisió de la Junta Electoral Central pel que fa a la campanya institucional del referèndum de l'Estatut (tram. 310-00579/07)

La número 8, al Consell Executiu en relació amb la decisió de la Junta Electoral Central pel que fa a la campanya institucional del referèndum de l'Estatut, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, la formula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martí

Senyor president... Senyor conseller, què pensa fer el Govern de la Generalitat amb relació a la resolució emanada de la Junta Electoral sobre la campanya institucional del referèndum?

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Xavier Sabaté.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Xavier Sabaté i Ibarz)

President... Senyor diputat, complir la llei i les indicacions i les resolucions d'aquells òrgans competents per interpretar-la.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president... Senyor conseller, nosaltres vam fer una consulta, que no una impugnació, no un recurs, davant de la Junta Electoral, sobre no tant la campanya explicativa que va fer el Govern durant aquests últims mesos, una campanya dubtosa, vaja, en definitiva, una campanya que era un autèntic festival de demagògia, plena d'inexactituds, que estava destinada a fomentar el sí obertament, sinó sobre la campanya institucional que depèn, aquesta sí, del seu Departament; per cert, una campanya que en el plec de clàusules per a l'atorgament de la concessió del contracte de serveis deixava molt clar que havia de servir per informar sobre la data de les eleccions, el procediment de la votació, el vot per correu... Per tant, s'ajustava als termes de la Llei electoral i que la mateixa Junta Electoral ha dit.

De passada, permeti'm que aprofiti per dir-li que nosaltres relativitzem el pronunciament de la Junta Electoral, pel que fa a l'incentiu, a l'estímul de la participació; hi estem d'acord: ens sembla una autèntica anomalia democràtica, però evidentment aquesta no és la qüestió que ens preocupa a nosaltres. De fet, el que ens preocupa és que vostès facin una campanya institucional en què informin del procediment electoral, una campanya que divulgui els continguts de l'Estatut, evidentment sense afegir cap element de judici de valor, per tant, plenament neutral, i sobretot un capteniment també dels alts càrrecs, dels membres del Govern, també plenament neutral.

Per tant, nosaltres desconfiem. I sap per què? Desconfiem perquè la primera campanya, la del 6 de maig, vostès la van engegar quan fins i tot el text de l'Estatut no estava aprovat, perquè fins ara no han fet públic el topall de la despesa, tal com s'hi havien compromès els diferents partits polítics, perquè vostès van convocar el referèndum allò més tard que van poder senzillament per no sortir de la tutela del CAC i, per tant, perquè no intervingués la Junta Electoral, perquè el senyor conseller Saura, que ara no hi és, quan va presentar aquesta campanya tan neutra que vostès havien de fer va dir que el que volien era aconseguir un sí massiu, cosa que, evidentment, no està en les seves competències. I, evidentment, per això creiem que el Govern no està capacitat per fer una campanya veraç, neutral i objectiva.

I, finalment, si hi ha alguns testimonis d'aquests que figuren en aquesta campanya, que hem vist en algun mitjà de comunicació, que finalment diran, demanaran que la gent vagi a participar, hi estem d'acord, però no

sé si val la pena que la senyora Judit Mascó aparegui en un diari, en un mitjà de comunicació, dient: «Els col·legis obren a les nou del matí i tanquen a les vuit del vespre.»

El vicepresident primer

Senyor Ridao, moltes gràcies. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Senyor Ridao, em sorprèn sentir-lo, quan a la darrera campanya sobre un referèndum, que va ser la de la Constitució europea, si no recordo malament, hi havia consellers d'aquest Govern del seu partit que apareixien en tanques publicitàries fent indicació..., no només la incitació al vot, sinó també dient que és el que s'havia de votar... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle i remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau!

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Però em sorprèn... Nosaltres acatarem la Llei, ho estem fent, vostè ho sap; però dissentim del que és la interpretació que en fa de la Llei la Junta Electoral Central. Per això hem presentat recurs i per això encara esperem que el dimarts se'ns doni la raó. Perquè, miri, aquells que vam lluitar molt de temps perquè hi haguessin eleccions quan no n'hi podia haver, quan s'atansen les eleccions ens consta molt entendre que es prohibeixi, fins i tot, fomentar la participació. (*Veus de fons.*) No, però això és el que ens diu la Junta Electoral, eh?, això és el que ens diuen; ens diuen: «Vostès no poden fomentar la participació.»

I això és en el que dissentim, i per això hem presentat recurs. Per nosaltres, fomentar el vot és fomentar l'expressió de la voluntat dels ciutadans de Catalunya. O és que no volem saber el que pensa el poble de Catalunya i només una minoria...?

Per tant, nosaltres pensem que això és fomentar l'exercici d'un dret molt important i consubstancial al que és la democràcia. I per això no entenem el que és la resolució de la Junta Electoral, per això l'hem recorregut. No entenem que la mateixa Junta no digués res en el referèndum de la Unió Europea, el 2005, i que ara faci una interpretació diferent. És a dir, allò que era per a Espanya d'una manera, ara resulta que, pel que fa a Catalunya, doncs, ha de ser diferent.

Miri, nosaltres en aquests moments som en un moment històric per a Catalunya –estic segur que vostè també ho entendre i coincidirà amb nosaltres–, i sorprèn que haguem de celebrar un referèndum –un referèndum– en aquestes condicions.

Ja sé que vostè no va recórrer contra aquesta campanya, i li agraeixo les seves últimes declaracions, quan diu que Esquerra no té hi cap problema i fins i tot pensa que la Generalitat ha de fomentar la participació i ho con-

sidera raonable. Celebro que, des d'aquest punt de vista, doncs, coincideixi amb nosaltres. I, per tant –li ho dic amb tota la consideració– no entenc que ens faci aquesta pregunta, perquè...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...la seva pregunta pot donar lloc a equívocs.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació actual de la política industrial (tram. 310-00574/07)

La següent pregunta, amb relació a la situació actual de la política industrial, la formula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, davant l'anunci de deslocalitzacions, està molt bé que s'anunciïn una sèrie d'accions, un grapat d'accions, que el que persegueixin és garantir la continuïtat de llocs de treball. És el que toca, és el que cal fer.

Per sort, aquella política, aquelles polítiques de «deixar de comprar» s'han acabat, si no avui ens trobaríem que no podríem comprar bombetes, no podríem comprar xiclets, no podríem comprar planxes, no podríem sortir de viatge i fins i tot avui ja no podríem comprar ni calçotets.

Quina opinió li mereix a l'honorable conseller el fet que el pes del sector industrial en el conjunt de l'economia catalana vagi minvant dia rere dia?

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Jordi Valls.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor diputat, tal com ja s'ha manifestat aquest matí, però també en les manifestacions que ha fet el president, en aquests moments aquest país no és que hem de fer, sinó que s'està fent una transformació del seu model econòmic.

I hauríem de partir, en primer lloc, que si hem de fer una transformació de model econòmic, el millor moment per fer-la és ara, amb creixements del 3,5, amb nivells d'atur del 7 per cent i amb un alt nivell d'ocupació.

En aquests moments, el Govern el que s'està fent és complir l'Acord de la internacionalització, apostant d'una forma molt clara pel que són les subvencions amb valor, des d'aquest punt de vista, i també aprofitar

el consens social i econòmic que va ser la base d'aquell Acord.

No farem i no s'ha de fer, des d'aquest punt de vista, ni campanyes en el sentit de boicots, ni campanyes en el sentit de tenir posicions proteccionistes, però sí que s'ha de reclamar la responsabilitat social que tenen les empreses.

I també, per altra part, ja sé que no ve en aquest cas a la pregunta, també hauríem de deixar entre tots plegats de menysprear excessivament el sector serveis, com un sector que està creixent, però d'una forma menyspreable, en el sentit del valor de la qualitat de l'ocupació, perquè és cert que dins d'aquest àmbit poden existir activitats laborals o una ocupació que per algú pot ser de baix nivell, però que en el dia d'avui està donant ocupació, però per altra part també s'estan introduint activitats, des del punt de vista tecnològic, que són francament importants.

La voluntat, doncs, per part del Govern, és ajudar i acompanyar les empreses, des d'aquest punt de vista, i també, per altra part, donar resposta a aquella gent que ha perdut la seva ocupació, per fer un procés d'acompanyament i perquè no quedi fora del mercat laboral.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rodríguez, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, avui serà Igualada o Olvan..., aquest matí estàvem parlant de Braun, no vull particularitzar. Ara bé, els indicadors que a vostè el porten a dir..., l'han portat a dir aquest mateix matí que la situació econòmica de Catalunya és correcta, a la majoria de sectors econòmics i també al nostre Grup ens duen a encendre, com a mínim, la llum taronja de preocupació.

Vostè deia aquest migdia, i d'alguna manera ho repeteix ara, no?: baixa la taxa d'atur, creix la taxa d'ocupació, creix el producte interior brut... Però compte!: baixa la productivitat, baixa el producte interior brut per hora treballada, baixa la productivitat, disminueix el pes de la indústria en el conjunt del PIB.

La conclusió és que la nostra econòmica continua molt basada en la força del treball, precisament aquella que es deslocalitza, i no s'avança cap a activitats de major valor afegit, de majors productivitats. No millora la competitivitat de la nostra indústria i això ens preocupa.

Si a aquest panorama hi afegim la inestabilitat del Govern, i ara la provisionalitat i la feblesa..., no es dibuixa un panorama gaire encoratjador.

Honorable conseller, n'és conscient, d'aquesta situació, vostè? I el seu Govern? Li agrairíem molt que col·laborés a acabar aquest malson. En la mesura de les seves possibilitats, col·labori-hi: el de la desindustrialització, però també d'aquest Govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor diputat, en tot cas, jo em faig responsable de l'activitat de la política industrial, i, evidentment, el que sí que li puc dir és que no comparteixo en absolut la seva afirmació, en el sentit que col·labori amb vostè per acabar amb aquest Govern; en absolut ho faré, de cap de les maneres.

Manifestar-li, en tot cas, que podem compartir algunes preocupacions respecte a la necessitat que hi hagi un increment de la productivitat. I això es fa des del punt de vista d'incrementar i d'incorporar tecnologia.

Però dues paraules. És cert que la deslocalització és un element que preocupa i principalment a la gent que perd el seu lloc de treball. I a aquesta gent se'ls ha de donar respostes importants perquè tinguin la capacitat de trobar una nova ocupació.

Però la deslocalització en si mateixa, amb dades del 2005, com a deslocalització es van perdre 1.281 llocs de treball. En canvi, des del punt de vista de localització, és a dir, d'incorporar nous projectes a l'exercici 2005, per part de l'ACI, és a dir, ja no en termes d'economia global, sinó per part de l'Agència Catalana d'Inversions es van incorporar 2.500 llocs de treball i es van mantenir...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...i es van mantenir 2.300 llocs de treball.

Moltes gràcies, i en tot cas continuarem parlant en un altre moment.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les prioritats i els objectius del Departament de Governació i Administracions Públiques per als pròxims mesos (tram. 310-00575/07)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Lúcia Santos al conseller de Governació i Administracions Públiques, amb relació a les prioritats i els objectius. Té la paraula la senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Puc tornar a formular..., em disculpa la pregunta? És que no... Sí, no, no..., disculpi, disculpi. (*Rialles.*)

Senyor conseller, com és evident, hi ha hagut algun tipus de..., en fi, de descoordinació, però li formulo la pregunta –li formulo la pregunta– en el sentit que queda, doncs, plantejada i... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyora diputada. És complicat en dos minuts i mig explicar la tasca... (*Rialles.*) No, ja sé llegir, ja sé què em pregunten, eh? Els objectius dels propers mesos del Departament de Governació i Administracions Públiques deia que és complicat resumir-los en dos minuts i mig, encara que ja he sentit veus darrerament –avui també s'han expressat en aquest plenari– que el que hem de fer és no fer res. Doncs, sàpiga que farem tot allò que puguem.

En primer lloc, aquesta conselleria, com vostè sap, és la responsable d'organitzar la logística del referèndum, espero i estic convençut que ho farem bé, l'organització i el desenvolupament. En segon lloc, pel que fa a la funció pública, pretenem dissenyar les línies estratègiques del que ha de ser durant la propera legislatura, quan tornem a governar, la reforma de l'Administració Pública de Catalunya, el seu contingut, el seu abast, els terminis en què aquesta s'ha de debatre i els agents que hi han d'intervenir.

És evident que volem continuar impulsant els serveis electrònics, tant per als ciutadans com de suport als ajuntaments. Des d'aquest punt de vista l'AOC, l'Administració Oberta de Catalunya, té un paper important, i durant les properes setmanes procedirem a publicar els ajuts que, com vostè sap, són molt importants per a l'any 2006.

Pel que fa al Fons de cooperació local hi ha el Pla únic d'obres i serveis, continuarem gestionant el que pel que fa al Pla d'obres i serveis ja està decidit, en la línia d'augmentar els recursos que tothom reconeix als alcaldes de Catalunya en la seva totalitat, siguin del color que siguin, que s'ha produït un avenç molt important. I prepararem el Pla d'obres i serveis 2008-2011, perquè la propera legislatura no suposi cap lapsus ni cap retard en la seva aplicació.

Pel que fa a l'Escola d'Administració Pública continuarem executant les activitats del Pla del 2006, i també prepararem el 2007, malgrat que correspongui a la propera legislatura la seva execució.

I finalment, els projectes de llei actualment en tramitació. Acabar la tramitació de la Llei de mesures de conciliació de la vida familiar i laboral, espero que s'aprovi. I, per últim, el Projecte de llei de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal que, com vostè sap, va passar en el darrer Ple, és el referit a la substitució dels presidents de les entitats municipals descentralitzades.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les prioritats i els objectius del Departament d'Educació i Universitats per als pròxims mesos (tram. 310-00576/07)

La següent pregunta la formula la diputada senyora Assumpta Baig al conseller d'Educació i Universitats, senyor Del Pozo, en relació amb les prioritats i objectius del seu Departament. Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, permeti'm que avui, que és el primer dia que m'adreço a vostè des d'aquesta cambra, li expressi la meua més cordial felicitació, la del Grup ja li va desitjar la companya Pilar Díaz, i li desitjo també encert en la responsabilitat que vostè ha assumit. Com a socialistes sé que compartim la necessitat de donar prioritat a l'educació, i així ha estat durant aquests anys de Govern. Ho hem vist concretat amb els increments pressupostaris, una mitjana del 15 per cent, quan en l'anterior Govern va ser un 8 per cent. Això, evidentment, ens ha permès implantar algunes mesures com incrementar de forma molt important les construccions escolars, atendre adequadament el creixement de població escolar -que no ha estat pas petit-, augmentar notablement el nombre de places de llars d'infants i incrementar el nombre de docents, mestres i professors, més de 4.200, després de temps de sequera això és realment un bon increment. Però hi han altres mesures, però no puc deixar de citar el primer Pacte Nacional d'Educació, aquest compromís del Govern, de la comunitat educativa i dels agents socials per impulsar un canvi rellevant del sistema educatiu català que, a més a més, s'acompanya amb un compromís pressupostari de 1.200 milions d'euros entre el 2006 i el 2009. Sí, senyora Carme-Laura, aquests són números reals, no és que m'hagi costat, ho he pogut veure i treballar del que ha sigut la gestió de Govern d'aquests dos anys.

Conseller, en el camp universitari també hem conegut que la senyora ministra ha presentat ja les línies d'aquest avantprojecte de remodelació o nova Llei d'universitats que, evidentment, comportarà canvis prou esperats, sobretot per al professorat de la universitat.

I tampoc puc oblidar que ens trobem immersos en la construcció de l'Espai Europeu d'Educació Superior que a Catalunya, sortosament, anem molt bé i, per tant, estem ben situats per arribar al 2010.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

Quines seran, doncs, les prioritats i els objectius del Departament d'Educació i Universitats per als pròxims mesos?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Baig. Honorable conseller, té la paraula. (*Remor de veus.*)

Si us plau, perdó, senyor conseller... Si us plau, demano que es guardi silenci perquè hi ha una remor de veus que fa difícil poder escoltar amb atenció.

Gràcies a tothom.

El conseller d'Educació i Universitats (Sr. Joan Manuel del Pozo i Álvarez)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, primer de tot gràcies per les seves paraules d'encoratjament que acullo, evidentment, amb tota la simpatia, i que espero que em donin l'energia necessària per poder afrontar el repte de fer que aquestes prioritats que ara expressaré arribin a bon terme i que passin de l'ordre de les paraules a l'ordre dels fets. Però, bé, com que aquesta és una pregunta que cal contestar amb paraules, aquestes són les que jo li voldria expressar.

Primer. La prioritat absoluta és assegurar un començament de curs tan normal, tan estable, tan ben fet com quan no hi ha crisis polítiques a la primavera. Per tant, aquesta és una prioritat que m'he marcat d'acord amb l'Administració dels antics dos departaments, ara únic Departament, que he de dir que ha treballat i treballa amb intensitat, amb responsabilitat, amb professionalitat.

Al costat d'aquesta primera prioritat, ben bé al costat i, per tant, com una mena de primera també, el desenvolupament del Pacte Nacional per a l'Educació, que és un fet polític d'una magnitud importantíssima, com vostè mateixa ha recordat. Aquí hi ha diversos aspectes que s'han de desenvolupar i que necessiten un temps per davant que no serà possible de fer abans de la convocatòria de les properes eleccions i, per tant, seria irrealista que jo digués segons què. Però, en canvi, és realista dir que aplicarem, i avui ja ho hem pogut anunciar i ho puc dir també aquí, que la sisena hora està ja en unes condicions òptimes per implantar-se; el 80 per cent de l'alumnat d'escoles públiques de primària de Catalunya tindrà la sisena hora, el 67 per cent dels centres; el 25 per cent dels centres que no ho havien de fer aquest any i que han demanat fer-ho aquest any, en una interpretació segons la qual, òbviament, aquesta és una bona mesura per a ells. I 2.827 mestres nous exclusivament, a més a més dels que vinguin de l'increment de plantilla, per a la bona aplicació de la sisena hora i de la reducció horària dels mestres de primària.

En segon lloc, ajuts per a l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives específiques a l'escola concertada, increment de beques de menjador, contracte programa amb pla pilot i, per tant, pocs contractes programes però alguns -i és evident que és un aspecte en què ens hi juguem tots molt amb les escoles concertades-, i seguir el treball conjunt amb els ajuntaments per incrementar la seva coresponsabilitat en l'àmbit educatiu.

El vicepresident primer

Senyor conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller d'Educació i Universitats

Simplement en la universitat, molt important, el desenvolupament de la LOU i l'Espai Europeu d'Educació Superior.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'evolució de les negociacions amb relació al programa Xarxa Natura 2000 (tram. 310-00573/07)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, a l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar, en relació amb el programa xarxa Natura 2000. Té la paraula, senyora Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. Honorable conseller, en els darrers temps al nostre país hi ha hagut un tema ambiental que malauradament ha estat molt present als mitjans de comunicació perquè ha estat motiu de discrepàncies polítiques que sovint han facilitat grans titulars, es tracta, com dèiem a l'enunciat, de la pregunta de la xarxa Natura 2000.

El fet que avui des del nostre Grup Parlamentari ha-guem optat per preguntar sobre la xarxa és perquè tenim interès a conèixer quin és l'estat de la qüestió en aquests moments i que, a més, la resta de diputats i diputades d'aquesta cambra en puguin ser coneixedors.

El cert és que tal com ens hem queixat en moltes ocasions, hi ha qui s'ha dedicat a crear alarmisme i a desinformar amb relació a què significa la proposta de xarxa Natura 2000 i, en conseqüència s'han produït reaccions molt diverses a la societat catalana. Una de les reaccions prou conegudes ha estat la dels pagesos d'algunes zones de Catalunya, que tenen por que puguin sortir-ne perjudicats. Però hi ha hagut altres reaccions que val la pena recordar perquè no fan massa soroll i sovint passen desapercebudes. Es tracta, per exemple, de la que ha tingut la Institució Catalana d'Història Natural, una entitat de prestigi reconegut per tothom que ha fet un comunicat a 16 de maig, que després de recordar que la xarxa Natura 2000 és una eina bàsica per intentar aturar o, si més no, mitigar la pèrdua de biodiversitat que està experimentant el continent europeu des de fa dècades i de manifestar que per ells encara s'haurien d'incrementar les zones protegides, diu coses com les següents, diu: «Afirmar que la xarxa pot suposar un fre al creixement econòmic del país és promoure un alarmisme injustificat, perquè la protecció d'un espai dins la xarxa Natura 2000 és compatible amb un gran nombre d'activitats econòmiques, sempre que s'ajustin als principis d'un ús racional dels recursos naturals.» I ho diuen amb reconeixement de causa, perquè resulta que l'any 2004 la Institució Catalana d'Història Natural va presentar els resultats de l'avaluació del sistema d'espais naturals protegits de Catalunya i va constatar que els indicadors de resultats econòmics mostraven que la protecció dels espais naturals ha tingut una incidència positiva en l'activitat econòmica del territori on s'havien protegit aquests espais.

Això és el que vaig intentar expressar jo dimecres passat a la Comissió de Política Territorial quan vaig dir

que els catalans i les catalanes hauríem de sentir-nos tan orgullosos del patrimoni natural com de les obres de Gaudí, Dalí o les ruïnes romanes, que tan ben valora-des són per la gent del territori, perquè porten desenvolupament econòmic.

Com vostè ja ha dit, la xarxa Natura 2000 s'ha de veure com una oportunitat. Com veu la situació, senyor conseller? Com està en aquests moments el procés?

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor president. Senyora diputada, m'agradaria dir-li que coincideixo amb vostè, d'entrada, en el fet que la xarxa Natura 2000 no és un problema, lluny d'això jo crec que ha de ser i és una oportunitat. Fins fa poc, fins fa una setmana no vàrem conèixer les dades del que va ser l'anàlisi de la sostenibilitat a Catalunya l'any 2005. En aquest estudi, que és un estudi molt rigorós, molt ben fet, en el qual hi han indicadors alarmants sobre, justament, com avui estem lluny de l'acompliment dels objectius de Kyoto i com estem encara molt en retard en el que és la conservació del nostre patrimoni natural.

És evident, per tant, que la xarxa Natura 2000 hem de veure-la com una peça, com una peça que encaixa en un procés per fer del nostre país, aquest país, un país més sostenible. En aquest sentit, una de les primeres mesures que vaig prendre, i vostès ho saben, va ser ampliar, justament, el període per poder fer alegacions a la proposta d'ampliació de la xarxa Natura 2000. La propera setmana el conseller d'Agricultura i jo mateix presentarem tot el que és l'avenç de directrius d'usos del Pla. I a la vegada els avanço ja que aquestes directrius comportaran la possibilitat, com és lògic en tot avenç del Pla, enviar tots els suggeriments que es vulguin fer. I després veuran que en aquest Pla d'usos, o en aquestes directrius d'usos, s'obriran després endavant a través de plans especials. M'atreveixo a dir-los ara mateix que aquests plans especials es faran amb participació dels ens territorials.

En paral·lel, i fins ara amb tot això, nosaltres, en aquests moments, jo m'estic reunint amb totes aquelles parts del territori, que afortunadament són molt poques, que tenen una certa inquietud. I jo els vull donar tota garantia que es produiran les compensacions suficients per a aquells que fossin perjudicats en els seus interessos en funció del desenvolupament de la xarxa Natura 2000, però que, sobretot, aquest Pla de xarxa Natura 2000, la seva ampliació, serà fruit d'un consens territorial com en aquests moments s'està evidenciant. I que en la mesura de tot això, per les seves característiques, pel tipus de compensació que també es donaran a conèixer les properes setmanes, estic absolutament convençut que constituirà una peça clau, que lluny d'aparèixer com una amenaça burocràtica de Brussel·les, esdevindrà una peça clau en la recuperació del medi natural a Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals (tram. 302-00178/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals, que formula el Grup Popular de Catalunya i, en el seu nom, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presentem per ser debatuda en aquest Ple consta de tres punts molt senzills, molt entenedors.

Un primer punt, en què demanem que el Parlament de Catalunya reprovi el Govern de la Generalitat per haver utilitzat recursos públics per dur a terme una campanya institucional sobre el nou Estatut en benefici de determinades opcions polítiques. Creiem sincerament, senyores i senyors diputats, que no és de rebut que el Govern utilitzi diners dels impostos de tots els catalans, de totes les catalanes, per encoratjar una campanya que té claríssimament l'orientació política de donar suport a l'opció que defensen dues forces polítiques..., perdó, tres forces polítiques d'aquest Parlament, però no el conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Per tant, volem reprovar el Govern per fer aquesta utilització partidista dels diners i dels recursos públics.

El segon punt d'aquesta Moció és un punt ben senzillet, no?, i la veritat és que fa gairebé angúnia plasmar-lo sobre una moció. I és simplement que demanem al Govern de la Generalitat que compleixi la llei; fixins'hi vostès quina cosa més senzilla, no? A més a més, en el debat de la interpellació el conseller Nadal, el conseller de Presidència va dir que no ens preocupéssim, que no hi havia cap problema i que el Govern compliria la llei. Bé, el conseller Nadal va mentir al Parlament –el conseller Nadal va mentir al Parlament–, i així ho ha posat de manifest la mateixa Junta Electoral Central, quan li ha dit al Govern que la campanya que havia elaborat de cara a informar sobre la data de votació, sobre els tràmits i sobre el vot per correu no s'ajustava a la llei. I, per tant, tenim un govern... Home, que hi ha descontrol dintre del Govern és conegut, però que a més a més no es miri les lleis, jo crec que s'ho haurien de fer mirar, eh? Perquè la primera va ser la història d'ampliar dues hores la votació, quan la llei ho prohibeix expressament. I després, fer una campanya electoral, una campanya institucional, pagada també per tots, en què vostès simplement incomplien la llei.

Per això nosaltres recordem al Govern que ha de complir la llei i que aquesta campanya ha de ser neutral, no?

Deixin-me que comenti breument..., perquè els pug assegurar que... No trobo paraules, no?, per dir la justificació pueril, si em permeten, que ha utilitzat el Govern de Catalunya. Escolti, davant la decisió de la Junta Electoral Central, que li diu al Govern: «Escolti, la llei diu això i vostès estan incomplint la llei», què diu el

Govern de Catalunya? Escolti, diu: «No, no, és que nosaltres...», en el recurs diu: «Pensem que la Llei catalana de publicitat institucional està per sobre de la Llei orgànica del règim electoral general.» És clar, escolti, fins i tot el pitjor estudiant de primer de dret de qualsevol universitat sap que això no és així; fins i tot algú que tingui simplement en el seu currículum «estudis de dret» sap que això no és així. Per tant, a qui volen enganyar? Vull dir, per què tracten de fer aquest frau als ciutadans i ciutadanes d'aquest país? Per què malbaraten recursos públics en tractar de justificar l'injustificable?

Bé, en qualsevol cas, nosaltres ens alegrem que la Junta Electoral Central hagi dit el que ha dit. Veiem que el Suprem ratifica el veto a la campanya que ha fet el Govern de la Generalitat. I, per tant, jo estic convençut que tots vostès, senyores i senyors diputats, votaran favorablement una moció del Parlament que simplement demana al Govern que faci una cosa que jo crec que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya hem de fer, estiguem o no al Govern, que és complir les lleis. I, per tant, estic convençut, com no pot ser d'una altra manera, que els grups que donen suport al Govern, com a mínim els dos grups que encara a hores d'ara donen suport al Govern, podran votar favorablement una moció que simplement diu al Govern que compleixi la llei, cosa que la Junta Electoral, com he dit, li ha dit al Govern que no ha fet.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Per fixar la posició dels grups, en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, la posició de Convergència i Unió, com és evident, sobretot amb relació al primer punt que vostès plantegen a la Moció, no pot donar-los la raó en la reprovació del Govern. Nosaltres estem d'acord amb la dinàmica que es planteja; estem d'acord que, a més a més, va ser en el seu temps –de les poques coses on hi ha un acord– una campanya plantejada encara pel ja difunt tripartit... I, per tant, amb relació estrictament a una reprovació del Govern, a nosaltres no ens hi trobaran.

És evident que aquest Govern no n'ha fet massa, de coses ben fetes, i n'ha fet moltes de mal fetes, i és bastant maldestre precisament en això que ara ens ocupa: la utilització de recursos públics en campanyes publicitàries. I ja ho vam posar de manifest quan des de Convergència i Unió vam aconseguir posar en evidència la il·legalitat d'una altra campanya, en aquest cas molt clarament, la campanya aquella que va empènyer el Govern tripartit, aquella sota el lema del «Com tu». Va ser prou evident que aquella campanya era il·legal amb relació a la Llei 22/2005.

Però bé, ja veurem com acaben els diferents recursos que ara mateix el conseller ens ha posat de manifest que el Govern ha interposat davant la Junta Electoral Cen-

tral. I esperem, doncs, que en aquest sentit els continguts del procés de defensa, en aquest cas, del Govern acabin a bon port. En tot cas, ja ho veurem perquè, com vostè sap, aquest és un govern en total descomposició, que suposo, com ha dit ara el president Maragall, que aconseguirà en algun moment treure's la son de sobre, però que nosaltres l'instem que com a mínim el dia a dia el faci bé. I una de les gestions del dia a dia del que queda d'aquí fins a l'octubre o novembre, fins a la tardor, passa per estimular la participació i cridar a la participació de cara a aquest referèndum del 18 de juny i explicar-ne els continguts. I en això sí que el Govern ens hi trobarà i estarem al seu costat.

Vostè potser voldria el Govern dividit en aquest sentit. Sap que des de fa molt temps nosaltres vam dir que aquest Govern no podia encarar un referèndum dividit internament; les conseqüències són prou evidents, i ja sabem què ha passat. A vostè potser li hauria agradat més tenir un govern dividit, amb un seguit de consellers del mateix tripartit, encara que fossin d'Esquerra Republicana, defensant el mateix que vostè defensa. La veritat és que vostè ho defensa coherentment des de fa dos anys i mig; des de fa dos anys i mig vostè defensa el «no». Hi han altres consellers, o que ara són exconsellers, que defensen el mateix que vostè.

Bé, en tot cas, nosaltres celebrem que el Govern tingui una posició monolítica amb relació al 18 de juny. L'instem que faci les coses bé; no les ha fet sempre bé –no les ha fet sempre bé–, però sí que ha d'aprofitar aquesta oportunitat..., té poques coses a fer, però aquesta és molt clara i molt determinant: explicar els continguts de l'Estatut, cridar a la participació i estimular-la.

És en aquest sentit que nosaltres instem el Govern que faci això –ara no hi ha ningú, però suposo que ens senten–, i, en tot cas, vostè entendre que no donarem suport a la seva Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president; amb molta brevetat. Senyor Sirera, no li podem votar, com vostè comprendrà, aquesta Moció. Per raons..., per moltes raons, eh? Per unes raons a vegades de forma i sovint de fons; generalment sovint de fons.

Miri, vostè en la primera part diu que vol reprovar el Govern perquè fa servir recursos públics per fer campanya institucional. I jo encara no conec cap govern que no hagi pagat les campanyes institucionals amb recursos públics. Vostè pensi una cosa: que nosaltres no tenim cap Fabra dins el Govern que ens pugui pagar campanyes institucionals. (*Remor de veus.*) Per tant... Les campanyes institucionals es paguen, òbviament, des de diners públics.

I la segona part que ens diu vostè en aquest primer punt és «en benefici de determinades opcions polítiques». Escolti, està molt equivocat: en benefici que els ciutadans de Catalunya puguin tenir elements per obrar en conseqüència i saber si poden dir «sí», si poden dir «no», si es volen abstenir, si volen votar en blanc..., que puguin fer el que vulguin fer.

A nosaltres ens preocupa molt que vostès tinguin aquesta prevenció davant del que sigui el coneixement d'un text com pot ser un text tan important com un estatut per a la ciutadania de Catalunya. I en aquest sentit, doncs, per forma i per fons, creiem que el primer punt, òbviament, no el podem votar.

El segon punt ja és el paradigma i el sùmmum del que podríem dir-ne «el cinisme polític» –i em permetrà aquesta expressió. Perquè s'acullen vostès precisament a una llei, la Llei de l'audiovisual, la Llei 22 del 2005, que és precisament la llei contra la qual vostès estan recorrent, hi van votar en contra, diuen que no els sembla bé, etcètera; i van i s'acullen a aquesta Llei. Però no sols s'acullen a aquesta Llei, sinó que s'acullen a una cosa que és més curiosa encara: s'acullen als informes del CAC. «El CAC, el CAC!» Ara són vostès els defensors del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, quan el Consell de l'Audiovisual de Catalunya va ser el motiu, la diana de les seves ires al Congrés dels Diputats, al Senat, en el debat de l'Estatut, en aquesta cambra, etcètera. I vostès, en el punt 2, s'acullen a la Llei 22 del 2005 i després parlen del Consell de l'Audiovisual i ens diuen que el Consell de l'Audiovisual... Ho va dir vostè a la discussió que va tenir l'altre dia, i vostè sap que ha estat el CAC precisament qui va donar el seu aval a aquesta campanya institucional; sap vostè que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya hi va donar l'aval. I vostè em posa aquí al mig la Llei de l'audiovisual, 22/2005, com el paradigma que a vostès els defensa absolutament tot.

Sap el que els passa amb aquesta Llei, a vostès? Els està passant ara, l'estan fent servir vostès ara, aquesta Llei, igual que faran servir l'Estatut: per criticar altres coses quan estigui aprovat. Ara estan en contra..., estaven en contra de la Llei i ara s'aprofiten de la Llei. Estan en contra de l'Estatut, i quan tinguem l'Estatut voldran gaudir vostès de l'Estatut més que els que estem aquí. Per tant, senyor Sirera, sàpiga que hi han temes de forma i que hi han temes de fons.

I per últim, no podia ser menys, diu: «Ah!, és que és una moció molt senzilleta.» Escolti, no és senzilleta. Vostè reprova el Govern, insta el Consell Executiu a retirar campanyes... No és senzilleta. Vostè s'adonà que d'innocent no té absolutament res, i més venint del Partit Popular. (*Remor de veus.*) Una moció que ve del Partit Popular, òbviament, innocent, no pot ser-ho; està carregada de –entre cometes– «perversió política», senyor Sirera. I vostè ens insta aquí...

Però jo li diré el que els passa, a vostès. Vostès no volen que es parli de l'Estatut. Vostès voldrien que ningú hi participés. Vostès voldrien que sortís el «no», i a més a més que hi hagués una participació baixíssima. Sap per què? Perquè jo ja m'imagino el senyor Rajoy..., bé, i aquest, encara; m'imagino el senyor Acebes i el senyor Zaplana sortint a la tribuna del Congrés dels Diputats dient: «Ho veieu, els catalans? No sols no van a votar, sinó que a més, dins dels que van a votar, tants diuen que no. I per això aquests polítics que diuen que

són el 90 per cent o l'ics per cent del Parlament de Catalunya estan absolutament equivocats.» Per això vostès critiquen les campanyes, per això vostès critiquen que es demani la participació, per això vostès no volen que es faci cap tipus de cosa perquè el ciutadà pugui triar. Vostè té una actitud absolutament desmesurada, senyor Sirera.

Precisament avui jo li recomano un editorial de La Vanguardia, un diari gens sospitos de ser esquerranista, en el qual els diu a vostès que o abandonen el catastrofisme, aquí a Madrid, o la seva situació és letal; o abandonen vostès el catastrofisme, o la seva situació com a formació política a Catalunya és letal. I jo els vull dir..., jo els cridaria que vostès ocupin aquest espai d'una dreta homologada, europea, tranquil·la, reposada, que s'emmirallessin en la senyora Angela Merkel, per exemple. Però, és clar, és que per vostès la senyora Angela Merkel és una cosa així com l'Angela Davis o la Pasionaria, a veure si m'entén. Vostès estan ja en una franja de la política tant de dreta extrema que realment en aquest Parlament... —que Catalunya sap vostè que, per molt que es vulgui, és també una mena..., un minioasi, si em permet—, vostès aquí realment són el dàtil que canta enmig del palmerar. (*Rialles.*)

El vicepresident primer

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Per dir-li al senyor Sirera que, òbviament, per raons de fons i raons de forma, no podem votar aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera, digui'm, digui'm.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Si em permet, mig segon, per contradiccions. No entraré en les barroeres afirmacions que ha fet vostè, ni en les acusacions, que jo crec que són impròpies d'un dirigent polític democràtic, no?, fent acusacions de finançament no sé ben bé com.

Però, miri, hi ha una gran diferència entre vostès i nosaltres, i la hi explico ràpidament. Nosaltres som respectuosos i complim les lleis, fins i tot quan no hi estem d'acord. I vostès incompleixen les lleis, fins i tot quan hi estan d'acord.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. (*El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.*) Senyor Ferran, trenta segons.

El Sr. Ferran i Serafini

Molt breument, senyor president. Precisament hi ha hagut una cridada a l'atenció aquest matí, pel president del Parlament, perquè s'ha qualificat un ministre del Govern espanyol de torero i alguna cosa més; em sem-

bla que potser aquest matí hem assistit a una forma de fer política barroera. I no crec que amb les meves paraules hagi ofès pràcticament ningú; simplement intenció donar un sentit una miqueta lúdic també en aquesta cambra, perquè, si no, el patetisme i el tremendisme del PP ens portarien a situacions realment esperpèntiques.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) No seguirem, no prosseguirem, senyor Sirera. No prosseguirem, senyor Sirera, amb... Jo crec que tots els diputats de la cambra sempre fan un esforç de contenció que s'agraeix des de la Mesa del Parlament. I prosseguirem ara amb el debat. Senyor Ridao, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Gairebé no goso a dir que estic una mica perplex davant de l'exhibició, una mica torera, del senyor Ferran, però com que aquest matí ha estat motiu de reprovació..., vaja, ja ho he dit, no?

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Però en tot cas, el segon motiu de perplexitat és contemplar i assistir a aquesta nova majoria governamental propiciada per aquesta pax estatutària entre CIU i PSC, que suposo que es deurà acabar el 19 de juny. Però, en qualsevol cas, això em serveix, d'entrada, per dir al senyor Sirera que el nostre Grup no donarà suport a aquesta Moció; no ens apuntarem a aquest autèntic desfici que té el Partit Popular, en aquest cas perquè és propietària de la Moció, però també de Convergència i Unió, d'anar reprovant al Govern, d'aquí fins a final de la legislatura, tantes vegades com puguin. Nosaltres, el que volem és centrar el debat i intentar arreglar els problemes, i per això som aquí, no per fer bullir l'olla, no?

I, en segon lloc, perquè hi ha un altre motiu també important, i és que ja hi ha hagut un seriós correctiu de la Junta Electoral, a què vostè ha al·ludit repetidament. S'està pendent, evidentment, d'una resolució definitiva del Tribunal Suprem, previsiblement dimarts de la setmana que ve, que resoldrà el recurs interposat pel Govern: per tant estarem i passarem a allò que pugui dir el Tribunal Suprem.

I torno a repetir, per si abans no havia quedat clar, que el nostre Grup no té cap inconvenient que el Govern pugui cridar a la participació. I ja he dit que és certament estrany que la Junta Electoral ho prohibeixi i em sembla una autèntica anomalia democràtica. Per això, no entenc per què el senyor Puig qualificava d'antipatriòtica l'actitud d'Esquerra Republicana, perquè, realment, el nostre Grup no té cap inconvenient que el Govern pugui estimular la participació.

En tot cas, el nostre tema és un altre, i és que el Govern va decidir, com vostès saben, de fer dues campanyes; una, explicativa, que va començar el 6 de maig —abans, per cert, que s'aprovés el text de les Corts Generals, per tant això no deixa de ser també bastant curiós—, i que era qualsevol cosa menys neutra; és a dir, una campanya dedicada a promoure un «sí» entusiasta i a fer gairebé un exercici, jo diria d'unanimitat estatutari entre tots plegats, perquè jo tinc aquí papers autènticament inenarrables del

Govern fent anàlisis comparatius sobre el text que va aprovar el Parlament el 30 de setembre, el de les Corts Generals..., evidentment els estalvio altres comentaris, perquè jo crec que a molta gent repugna a la consciència algunes de les coses que s'han dit.

Però, en tot cas, el que motiva la nostra inquietud actual és aquesta segona campanya institucional de la qual jo abans demanava al conseller, que és la campanya que teòricament ha d'incentivar la participació, i que és una campanya que ha de durar del dia 2 al dia 16 de juny, que, pel que sabem fins ara, també és qualsevol cosa menys neutra, perquè, evidentment, ja quan es va presentar públicament, el conseller Saura ja va dir què pretenia: estava destinada a aconseguir el «sí» massiu, ergo estava pensada per crear aquest clima favorable, entusiasta, positiu, al voltant del text de l'Estatut que és objecte de consulta, a pesar que el Govern coneixia i coneix perfectament quines són les instruccions de la Junta Electoral Central fins ara, i a pesar també del que diu clarament l'article 50 de la mateixa Llei electoral, que, per cert, és el que figura en la convocatòria de l'adjudicació del servei a l'empresa de creatius que finalment ha acabat dissenyant la campanya. És a dir, el plec de condicions d'aquell contracte diu molt clar que la campanya ha de servir per informar de la data de les eleccions, sobre el procediment de votació i sobre el vot per correu, i res més.

Per tant, aquí anem; és a dir, s'ha de fer una campanya sense influir en l'ànim dels electors, per tant sense influir el vot. Això vol dir que, com ha recordat en diferents ocasions la mateixa Junta Electoral en l'última resolució, com, per cert, va dir també amb motiu de la campanya sobre el Tractat de la Unió Europea, el gener del 2005, amb una resolució del 31 de gener, el Govern s'ha de limitar a informar i a divulgar el que és l'objecte o contingut de la consulta, per tant, pot enviar a cada domicili un exemplar del text de l'Estatut, evidentment de forma neutral, sense afegir cap judici de valor. I això no té res a veure amb l'encàrrec que van rebre els creatius, res a veure amb els diferents díptics sectorials que el Govern ha elaborat i ha divulgat aquests últims dies; no té res a veure amb aquesta autèntica desfilada de membres del Govern que, exhibint la condició de consellers i membres del Govern, han estat fent campanya, i el que no volem és que la continuïn fent a partir del dia que s'inicia la campanya, que és a les zero hores d'avui mateix.

Per tant, més enllà d'aquest debat sobre la participació, el que volem deixar molt clar –i acabo, senyor president– és que totes les accions informatives i divulgatives han d'anar en una direcció plenament neutral, per tant no poden suggerir opinions de vot ni fer judicis de valor, ni referir-nos a aspectes qualitatius ni quantitius que puguin influir en l'actitud dels votants. Per tant, el Govern ja sap a hores d'ara el que ha de fer, i esperem que ho faci amb la màxima celeritat possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Per expressar, evidentment, el vot en contra de la Moció del PP, que reprova el Govern, o pretén reprovar el Govern perquè compleix amb les seves obligacions.

El Govern i els partits que li donem suport tenim la voluntat claríssima de complir la legislació i les decisions de la Junta Electoral. Ara bé, això no vol dir que no tinguem dret a discrepar-ne ni a presentar el corresponent recurs al Tribunal Suprem, que encara no està resolt. Els partits que propugnen el «no» a l'Estatut –el PP i Esquerra Republicana– han apel·lat a la Junta Electoral Central per tal d'anul·lar una decisió legítima del Govern de Catalunya. I la Junta Electoral Central ha emès una resolució que, per exemple, un destacat comentarista polític, el professor Jordi Sánchez, qualificava, des d'un diari català, així: «La Junta Electoral Central, conscientment o inconscientment, ha creuat una línia, que és precisament la que separa un debat fonamentat en arguments jurídics d'un altre que pot tenir interessades lectures polítiques. A Catalunya sabem a qui li interessa que, el 18 de juny, la participació a les urnes sigui escassa.»

Però, per exemple, el professor Enoch Albertí, catedràtic de dret constitucional de la Universitat de Barcelona, criticava la decisió de la Junta Electoral Central i qualificava de sorprenents tres àmbits de l'acord de la Junta: que es negui al Govern la possibilitat de promoure la participació, que es negui al Govern informar sobre els continguts del nou Estatut i que es negui al Govern la possibilitat d'opinar.

Des d'un punt de vista legal, la decisió de la Junta Electoral Central és discutible i contradictòria. Fa una distinció injustificada entre referèndums i eleccions, per tal d'impedir que s'incentivi la participació. Amb relació a les eleccions, la Junta Electoral, l'any 99, parlava de «las campañas de incentivación de la participación que puedan realizarse en su caso», d'acord amb la legislació autonòmica. I el mateix 99, autoritzava a la Rioja i a Múrcia a campanyes institucionals, no solament informatives, sinó incentivadores de la participació.

Però, pel que fa a referèndums, tal com ha destacat el Consell de l'Audiovisual o el propi professor Enoch Albertí, la Junta Electoral Central va entendre, amb relació al referèndum sobre la Constitució Europea, fa tan sols un any i mig, que «calia fer una lectura flexible –deien– de les restriccions, admetent la realització de campanyes de caràcter informatiu sobre el contingut del projecte sotmès a consulta popular». Quina casualitat! Quin diferent tracte per a un tema i per a un altre! Quin escàndol, un diferent tracte per a un tema i per a un altre!

Però és que també cal recordar que qui convoca el referèndum és la Generalitat, i en conseqüència, sí que li és d'aplicació la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya, que regula la publicitat institucional. Els acords de la Junta Electoral vénen a sumar-se, doncs, a obstacles que, des de diversos àmbits del centralisme, s'han intentat posar al nou Estatut, des del Consell del Poder Judicial o els lletrats del Senat.

Però anem al fons de la qüestió: per què els partidaris del «no» no volen que s'incentivi el vot i no volen que s'expliquin els continguts de l'Estatut? És molt senzill: perquè la simple informació, la simple lectura del nou Estatut és el millor argument per votar que sí, perquè la informació desmenteix les deformacions i les mentides. Enfront dels que diuen que l'Estatut fomenta la poligàmia, n'hi ha prou a llegir-se l'article 40, que regula les diferents unions estables de parella. Enfront dels que diuen que no hi haurà ni un euro més per a Catalunya, n'hi ha prou a llegir-se la disposició addicional tercera, que garanteix l'increment d'inversions de l'Estat a Catalunya durant set anys. Enfront dels que diuen que la política pública de memòria històrica discrimina una part de les víctimes de la Guerra Civil, n'hi ha prou a llegir-se l'article 54, que parla del reconeixement de totes les persones que han patit persecució a causa de les seves opinions personals, ideològiques o de consciència. Enfront dels que diuen que els jutges, magistrats i fiscals no hauran de conèixer el català, n'hi ha prou a llegir l'article 102, que estableix l'obligació d'acreditar un coneixement adequat i suficient del català.

En definitiva, el PP va presentar esmenes, en el transcurs del debat de l'Estatut, que deien sempre el mateix: retorn a l'Estatut del 79. Les ha perdut tres vegades: al Parlament, al Congrés i al Senat. Si el dia 18 guanyés el «no», el PP guanyaria totes les seves esmenes, ens quedaríem amb l'Estatut del 79. Però això, estem convençuts que, malgrat els entrebancs del centralisme, el poble català, el dia 18, derrotarà les esmenes del PP per quarta vegada. (*Veus de: «Molt bé!»*)

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem a votació la Moció sobre les campanyes institucionals.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 114 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells (tram. 302-00179/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especials per als ocells, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció que avui presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya és la Moció que, en bona lògica, segueix la interpellació que en l'últim, el darrer Ple,

el meu Grup va fer al conseller..., al Govern de la Generalitat, de fet. I ja vaig aclarir, al seu dia, que hauria preferit que m'hagués contestat el conseller d'Economia, però em va contestar el conseller de Medi Ambient. De totes maneres, la conversa va ser prou profitosa perquè, en certa manera, el Grup d'Esquerra Republicana decidís acabar de fer la feina que tenia encomanada per part de la ciutadania del nostre territori.

La interpellació –no se li escapa a ningú– feia referència a les zones agràries on s'ubicaran en el futur zones d'especial protecció d'aus, és a dir, allà on hi ha la intersecció del que és l'activitat agrària amb el que serà en el futur la protecció de la natura, i com fer compatibles totes dues funcions en benefici del conjunt de la ciutadania al nostre país, però també en benefici del conjunt dels pagesos i pageses de les nostres comarques. La major superfície afectada per aquesta nova denominació, de zones especials de protecció d'aus, és a les comarques de Lleida, i per això abans he dit de la demarcació de Lleida.

Fruit d'aquella interpellació, el nostre Grup Parlamentari ha cregut convenient presentar una moció amb nou punts, i els ho explicaré tot seguit.

Els tres primers punts van en el sentit d'instar el Govern a fer la feina que ha de fer, i fer-la ben feta. Aquestes tres recomanacions, que van en aquests tres punts, el meu Grup Parlamentari... –i ho dic perquè suposo que sortiran amb expressions més endavant que ho posaran en qüestió, però aquell que tingui dubtes, com per exemple el senyor Pelegrí que ho assenyala, li ensenyarem el que es va dir en premsa el dia 28 d'abril, quan Esquerra Republicana no era a l'oposició sinó al Govern, vam dir exactament el mateix que diem ara. I aquesta és la nostra fortalesa, senyores i senyors, Esquerra Republicana de Catalunya ha dit exactament el mateix quan érem a l'oposició que quan érem al Govern, a diferència d'altres que quan eren al Govern van aprovar una xarxa Natura d'amagatotis, d'espatlles al conjunt de la ciutadania del país, en molts municipis de Catalunya governats per alcaldes de Convergència i Unió, que ni pràcticament se'n van assabentar o van estar molt disciplinats –que totes dues coses podien ser– amb la directriu que se'ls va marcar des del seu partit; però, evidentment, van estar molt disciplinats amb Convergència i Unió, i van estar absolutament deslleials amb els seus ciutadans i ciutadanes. I aquesta és una premissa que hem de remarcar.

Com deia, aquestes tres referències concretes, els punts a, b i c, què diuen? Diuen que abans de tancar xarxa Natura i el període d'exposició pública, el Govern ha d'haver publicat –és una exigència d'Esquerra Republicana quan érem al Govern i ara des de l'oposició– els plans d'usos i gestió d'aquestes zones, i ha d'haver publicat, donat publicitat a les compensacions econòmiques per al conjunt dels pagesos i pageses afectats. Ho deïem, senyor Ballabriga, permeti'm que em torni a referir al Grup de Convergència i Unió, ho deïem i ho continuem dient. Li ho torno a repetir, aquesta és la fortalesa d'Esquerra Republicana, diu les mateixes coses a tot arreu.

Després d'aquest tres punts i de les actuacions d'aquestes compensacions, en vénen tres més que identifiquen

tres punts concrets on hi ha conflicte i proposem solucions per a aquest conflicte: a Almenar, a Aitona, on vostès hi van posar una ZEPA al seu dia i que creiem que no convé una altra ampliació, i la zona de Belianes - Bellpuig. I els tres punts darrers fan referència al paper de la Universitat de Lleida amb la planificació futura de les zones de protecció d'aus, en la planificació futura del canal Segarra - Garrigues, de les implicacions sobre el desenvolupament del territori que aquest canal pot tenir, i el paper que ha de jugar la Universitat de Lleida en tota aquesta planificació, universitat que, sigui dit de pas i sense ànim d'ofendre, quan governava Convergència i Unió massa en compte no se la va tenir.

Nosaltres, Esquerra Republicana, des del Govern o des de l'oposició, continuem tenint en compte la Universitat de Lleida, perquè creiem que és un dels elements essencials de transformació del nostre territori.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Aquests nous punts creiem que agafats amb rigor i seriositat ajuden a tirar endavant, primer la xarxa Natura 2000, amb la qual cosa, ho diem solemnement, estem totalment d'acord, però creiem que les coses s'han de fer amb absolut respecte per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...sobretot pels que en són més afectats directament, els nostres pagesos, les nostres pageses, els d'Almenar, els de Belianes, els de Bellpuig, els de Preixana, els d'Aitona, tots els de les nostres comarques, perquè són molts els afectats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...i aquesta Moció dona satisfacció a totes i cada una d'aquestes necessitats. (*Remor de veus.*) Suposo que els grups de l'oposició...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...de l'oposició tradicional, d'aquesta legislatura, tindran l'ocasió d'explicar què volen fer, però més enllà d'intentar provocar conflicte on no hi ha d'haver conflicte, més enllà d'això esperem encara, a hores d'ara, que trobin alguna solució imaginativa. Jo espero dels grups del Govern...

El president

Senyor diputat, pot acabar?

El Sr. Mòdol i Bresolí

...que en la seva intervenció –acabo, senyor president– donin les pistes també per com es pot acabar d'encarregar això i que aquesta Moció, en el seu conjunt o modificada pugui ser aprovada.

Espero les seves paraules, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un debat de fons que l'hem fet moltes vegades, i deixeu-me anar una mica a l'origen i permeteu-m'ho.

Aquí el que ens juguem són dues maneres d'entendre el país, la manera de com l'ha entès el tripartit, amb la complicitat d'Esquerra –i dic el tripartit– aquests dos darrers anys, que és des de la metròpoli i al servei de la metròpoli, amb independència dels interessos del territori –val a dir que li fem tant cas a la Universitat de Lleida que per això la vam crear des del Govern de Convergència i Unió– o bé l'altre model, en què vostès han estat còmplices al llarg d'aquests dos anys, i voldria recordar-li-ho, perquè estic perplex després de sentir això, aquesta és una proposta que va ser consensuada a l'empara del conseller primer del Govern de la Generalitat, que responia al nom de senyor Bargalló, militant insigne d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Dit això, els explico quin és el nostre model de país. El nostre model de país, que no canvia de la Panadella ençà o de la Panadella enllà (*remor de veus*), sinó que diem el mateix aquí que allà –que diem el mateix aquí que allà–, el nostre model de país té una clau que és l'equilibri territorial i que la gent pugui viure al medi i que pugui viure del medi. I la xarxa Natura 2000, amb aquesta proposta tan desbordada que han fet amb la seva complicitat, no permet això. Tenir el 30 per cent del país situat a la xarxa Natura 2000 no permet la gent viure al medi, del medi. Nosaltres no volem que Lleida o el Pirineu o el delta de l'Ebre o tants i tants territoris o el Solsonès siguin un jardí al servei de la gent de Barcelona que hi van a passar el cap de setmana. Ja sabem que la gent d'Iniciativa no s'hi juga res, ja sabem que no s'hi juga cap vot, al contrari, que els va molt bé fustigar la pobra gent de Lleida o del Delta o del Pirineu o del Solsonès, a canvi de guanyar vots metropolitans a les esquenes. (*Remor de veus.*) I ara vostès, que surten del Govern, es desperten i diuen «i ara ho canviarem tot». Doncs arriba tard, arriba tard per canviar-ho, i l'invitem... Nosaltres som on érem, és la tercera vegada que presentem la mateixa Moció, molt simple, si ens l'accepta. Escolti, endavant, demanem que reti-

rin la proposta i que la reformulin, escoltant la gent. I reformular, què vol dir? Que facin tres coses, de cap manera podem tolerar un 30 per cent –els recordo que la mitjana europea és un 15 per cent, no sé per què doblem la mitjana?–, que garanteixin quin és el finançament per als territoris que hi quedin incorporats, i que ens diguin quines són les regles de joc.

Fixi's en quina situació processal estem, que a finals de legislatura, després d'haver potinejat –i perdoni l'expressió– la xarxa Natura 2000 de mala manera i portat angoixa, perquè el que estem debatent aquí és l'angoixa de molta gent que no té clar el seu futur, ara ens diuen: no, prorroguem-ho quinze dies i mirem de salvar, per cert, els nostres ajuntaments, els que governa Esquerra, els altres que els fumïn.

Des de la lògica fins i tot electoral, em faig creus d'entendre que vostès ja menyspreen un munt d'ajuntaments preocupats, és que ja no deuen tenir-hi cap mena d'opció, deuen tenir la certesa que tornarà a governar Convergència i Unió, i els ho agraim.

En qualsevol cas, el nostre plantejament és homogeni, igual per a tothom: Panadella cap aquí i Panadella enllà, diem exactament el mateix. I diem exactament el mateix ara que fa dos anys, benvinguts, senyors d'Esquerra Republicana, en aquest canvi, ens hi trobaran si accepten la nostra esmena, si no, nosaltres no som gent de jugar al tot o res, no ho hem estat mai, sinó ens abstindrem, ens abstindrem en la seva proposta, perquè no volem sentir-nos a dir, allò: «Escolti, és que han impedit una pròrroga.» Escolti, en quinze dies no s'arregla un estropell com el que ha fet el Govern en dos anys, amb la complicitat de tots plegats, d'Iniciativa que no s'hi juga res, d'Esquerra Republicana i d'un PSC absolutament inactiu, que ha estat incapaç de defensar els interessos de la pagesia d'aquest país, (*forta remor de veus*) perquè no han tingut ni conseller. Em dol molt que no hi sigui, segueixen sense tenir conseller. Bé, veig que no n'hi ha cap, de conseller, els deu importar molt poc el territori. (*Remor de veus.*) Per tant, la nostra proposta, senyor Mòdol és molt, molt i molt simple. I recordar-los, som aquí gràcies.... –abans hi havia una consellera, que ara tampoc hi és, que parlava dels pecats d'acció i dels pecats d'omissió, doncs aquí ho ha fet tot, aquí ho han fet tot, han pecat per acció per posar un 30 per cent del territori, proposta absolutament desmesurada: hi insisteixo, Europa, de mitjana, fa el 15 per cent. Els països agraris com França, que respecten i estimen els seus pagesos fan el 8 per cent. I som aquí també per ommissió, perquè no ens han dit res del finançament, i no vinguin ara vostès a dir «escolti, és que hem de parlar, del finançament». Fa dos anys que els ho demanem! I no ens han dit res dels plans d'usos i gestió. Algú es pensa que es pot anar a un tràmit d'informació pública, algú creu que això és transparent, que és democràtic? Senyors d'Iniciativa per Catalunya, creuen que això és transparent i democràtic anar a un procés d'informació pública en què un conjunt de propietaris: pagesos, regants, silvicultors d'aquest país se'ls diu «de moment, aquí no podràs fer res perquè t'ho posarem a la xarxa, i algun dia decidirem si et compensem o no econòmicament, i algun dia et direm “a veure si pots fer-hi alguna cosa, o faràs els usos” –perdonin l'expressió– com un aborígen, podràs continuar fent les coses

tradicionals de tota la vida, però escolta, tu no tens dret a progressar!»

Aquest no és el nostre model de país, i aquest és el nucli del problema, és aquest, que hi ha dues maneres d'entendre el país, i senyor Mòdol, vostè està en aquest costat. La manera del tripartit o la manera de Convergència i Unió, i no hi ha més, –i no hi ha més.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

També per presentar les seves esmenes té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Aquest és un tema important, i segurament si no ho fos no hi dedicariem tants dies a parlar-ne, aquí, en aquest Parlament. No fa gaire en parlàvem a la Comissió de Política Territorial, fa una mica a la pregunta al conseller ara torna a sortir el tema; és cert que és un tema important, però, malauradament, és un tema en el qual no s'hauria d'haver aprofitat mai per fer electoralisme. Hi ha qui ha anat a buscar vots, nosaltres no, nosaltres hem actuat en coherència, i Iniciativa, senyor Espadaler, Iniciativa no fustiga ningú. Jo crec que hauria de fer una mica més de respecte cap a la formació política a la qual represento avui aquí, perquè està clar que no anem al territori a fustigar la gent, al contrari, estem convençuts, com ja he dit abans, que la xarxa Natura 2000 és positiva, que la xarxa Natura 2000 està feta pensant en el futur d'aquest país, no com alguns posicionaments que el que fan és ancorar-se en el passat. Si realment el que pretenem amb aquesta proposta és que tinguem el nostre patrimoni que no surti perjudicat, sinó que sigui valorat per tothom.

Creiem que precisament molta gent està preocupada, com deien vostès, perquè hi han hagut injustificadament qui els ha posat la por al cos. Aquesta és una actitud que això que tot és un desastre, tot es fa tan malament, tota la ciutadania hi sortirà perdent. Cada vegada s'assembla més amb aquesta actitud que té el Partit Popular a Madrid; no, el senyor Mòdol, sí, però el senyor Espadaler, també.

El Govern ha procurat buscar consens, hi han hagut diversos terminis d'exposició pública, hi ha hagut assemblees en els territoris, s'ha buscat el consens, s'ha buscat la participació i, per tant, això, creiem, a més a més, que s'ha hagut de fer amb un cert retard, perquè ja s'hauria d'haver fet quan l'anterior Govern va fer la proposta a Brussel·les, que és la que ara s'ha de refer perquè es va fer d'una forma insuficient.

Nosaltres hem presentat un paquet d'esmenes que el que pretenen, precisament, és reconèixer quins són els passos que en aquests moments cal fer encara. És a dir,

hi ha un primer punt que diu que s'han de publicar de forma immediata les directrius dels plans d'usos i gestió de la ZEPa; els consellers, de fet, tant el conseller de Medi Ambient i Habitatge com el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en les compareixences de la setmana passada van reconèixer tots dos que això està a punt de veure la llum que ells mateixos ho presentaran, i això és important. Aquests són deures que era important que es fessin. Com també és important, és evident, posar sobre la taula quines compensacions, quines despeses econòmiques suposa preservar el territori. I això sí que és cert, que la gent dels territoris afectats ho espera, però precisament per això demanem que en seixanta dies hi hagi la previsió i els criteris bàsics de la despesa anual que la Generalitat de Catalunya destinarà a fer viable la implantació d'aquesta xarxa Natura 2000. Nosaltres creiem que aquest és un punt molt important.

Com també creiem que és important que es continuï buscant acords amb els sectors afectats, que és l'esmena que presentem en el número 4. El que passa, que creiem que s'han de buscar acords a tot arreu, no només en els tres llocs que diu la Moció d'ERC, perquè creiem que precisament hi ha molts altres llocs en què s'han de buscar acords. I el que no creiem raonable és que hi hagi un lloc en què s'hagi de buscar l'acord amb l'Ajuntament, un altre en què s'hagi de fer d'una manera diferent. Per tant, nosaltres proposem un paquet que afecti tots els punts del país on hi ha d'haver una negociació.

En els darrers blocs, creiem que, per coherència, perquè estan relacionades amb les anteriors, si les anteriors s'accepten, doncs, creiem que acaben de configurar una mica tot aquest escenari de futur més immediat que ens espera.

Dit això, esperem que des del Grup proposant de la Moció s'acceptin les nostres esmenes com un paquet. He de reconèixer que ha estat la negociació més surrealista que he viscut des que sóc diputada, perquè en el moment en què va ser presentada la Moció vàrem expressar a ERC la voluntat d'arribar a acords; vàrem demanar..., vàrem fer, de fet, reunions per orientar millor cap a on podia anar el sentit de les esmenes i detectar discrepàncies. Però avui aquí ens hem endut la sorpresa del segle quan, doncs, precisament no hi ha hagut aquesta voluntat de negociació.

Hem anat al darrere del diputat proponent perquè poguéssim arribar a acords, però hem vist que precisament preferia fer les negociacions amb Convergència i Unió, segurament amb la idea que fent la pinça se'n sortiria millor, i en canvi, doncs, ha deixat de banda fins ara mateix..., que encara no tenim ni idea de quin posicionament serà amb relació a les esmenes que hem presentat els grups que donem suport al Govern.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. En venir cap al faristol em demanaven coneixement, no? Home, miri, el tema aquest que ens porta avui aquí té una gènesi, té uns orígens, que vostès els coneixen perfectament. És a dir, per què s'inicia el procés de revisió de la xarxa Natura? Doncs perquè quan vostès estaven..., quan Convergència i Unió estava en el Govern no va fer bé els deures... (*remor de veus*), no va fer bé els deures. (*Remor de veus.*) Vostès saben perfectament..., vostès saben perfectament que hi havia requeriments de la Unió Europea, que hi havien dos procediments oberts al Govern de Catalunya per no haver fet els deures.

El Govern d'esquerres fa una nova proposta; una nova proposta que es sotmet a informació pública... (*remor de veus*), una nova proposta que se sotmet a informació pública des del mes de febrer fins al mes de juny del 2005. Fruit de les aportacions que hi han, es reformula la proposta i torna a sortir a exposició pública en un període que s'ha allargat fins al 15 de juny –la proposta de delimitació dels espais.

Home, no es pot pujar a aquesta tribuna i dir que no hi ha hagut suficient informació del que s'està fent. Es pot discrepar de si hi ha un 30 per cent del territori de Catalunya que està inclòs dintre la xarxa Natura. Ara, quan vostès governaven, permetin-me el símil, ho van fer..., algú ha dit d'amagatotis; escolti, semblaven els precursors d'El Código Da Vinci: ho van fer amb absolut secretisme. Per tant, no pot pujar aquí el senyor Espadaler a donar-nos lliçons de com s'han de fer les coses.

Escolti, som conscients que la delimitació de la xarxa Natura pel que fa a l'aportació catalana és important; la preservació d'hàbitats té un elevat grau d'impacte sobre l'activitat agrària, en som conscients. I per tant –per tant–, aquí estem davant d'un debat dual, que és preservar els hàbitats que la Unió Europea ens han dit que hem de preservar, per un costat, i, per un altre costat, fer polítiques sensates, que és el que fa el Govern, segurament de gestió coordinada amb la gent de tots els territoris.

I fer polítiques sensates és el que estava fent la Comissió Interdepartamental, que estava coordinada per qui fins fa pocs dies era conseller primer, on participaven diversos departaments del Govern de la Generalitat de Catalunya, per tal de formular què? Per tal de formular el Pla d'usos i gestió, que, si no he sentit malament el conseller de Medi Ambient i Habitatge fa escassament una hora, la conselleria de Medi Ambient i la d'Agricultura, Ramaderia i Pesca presentaran els propers dies els plans d'usos i gestió, i el que és més important, els compromisos econòmics que han de fer viables els criteris o els plans específics de gestió.

Jo crec que en el debat que s'ha vist a la Moció que ha presentat..., a la proposta de resolució que ha presentat Esquerra Republicana i alguna de les esmenes que Convergència i Unió presentava..., miri, nosaltres no volem caure en el parany d'enviar un missatge que des del meu punt de vista és erroni. El fet d'estar en un espai protegit, eh?, tal com estan redactades alguna part de la Moció com alguna part de les esmenes, pot presuposar que dona dret a percebre una indemnització si

ja s'està en una zona d'espai protegit. I això no és exactament així. És a dir, en qualsevol cas hem de discutir quina és l'explotació que es pot fer de cada un dels territoris que hi ha dintre de la xarxa Natura i, en especial, de les ZEPA.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que és bo esperar o seria bo esperar els plans d'usos i gestió que el Govern ha estat elaborant, per tal de poder analitzar amb més cura tot aquest tema.

Finalment, nosaltres el que no farem és començar la campanya electoral a compte dels pagesos de Lleida o de les persones de Lleida. Els voldria dir..., vostè ha dit que aquest Govern..., el senyor Espadaler ha pujat aquí...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Terrades i Santacreu

Sí; acabo, senyor president. I amb una alegria sorprenent ha dit que el Govern de Catalunya, l'actual Govern de Catalunya, no feia res per les Terres de Lleida. Li vull recordar que en vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió, per exemple, en el canal Segarra - Garriques vostès no van posar ni una palada.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Senyor Jordi Montanya, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya...

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, senyor president. Nosaltres anunciem que ens abstindrem a la Moció, fonamentalment perquè hi estem parcialment en contra quant al fons i a la forma, i també parcialment a favor, també quant al fons i a la forma.

Nosaltres tenim molt clara aquesta qüestió, i s'ha dit pràcticament tot –pràcticament tot–, ja; en aquest moment del debat s'ha dit pràcticament tot pel que fa a les zones ZEPA i pel que fa a la relació, doncs, o a l'equilibri que s'ha de buscar entre la protecció d'unes determinades zones i el desenvolupament econòmic, i en aquest cas de la pagesia.

Però jo vull fer, abans d'entrar en el fons, i ja anuncio que intentaré no esgotar el temps, un parell de mencions pel que fa a la intervenció del diputat que formula la Moció, i pel que fa a la seua intervenció en la interpellació de la setmana passada..., de l'últim Ple, quan deia que ell manifestava que era de Lleida –jo també sóc de Lleida, de la qual cosa estic molt satisfet i orgullós–, i quan posava de manifest el seu grau de satisfacció i d'orgull perquè el seu partit dóna la veu al territori per sobre dels interessos de partit.

Miri, en això estic d'acord; abans deia que estava parcialment d'acord amb vostè, i això ho comparteixo plenament. I jo també tinc l'orgull i la satisfacció de formar part d'una formació política que també anteposa el territori als interessos de partit, per molt que el seu

company d'escó faci que no amb el cap. I jo en sóc un clar exemple, li agradi o no al seu company d'escó. I em sembla que en vam donar un clar exemple l'últim Ple en la votació de la Moció pel Diocesa, encara que el seu company ara parli per telèfon i no li interessi el que estic dient.

Per tant, dit això, jo també em felicito i felicito el meu partit, perquè quan el territori té problemes, escolta el territori i dóna la paraula als diputats del territori per sobre d'interessos de partit o d'interessos partidistes.

I això ho portem a collació pel que ha estat el primer dia el nostre posicionament en aquesta qüestió, no solament ara aprofitant el faristol i la repercussió que pugui tindre, sinó també, i ho sap, senyor Mòdol, als col·loquis, a les taules redones que hem tingut al territori. Nosaltres sempre hem apostat primer per la persona i després per les zones d'exclusió, i primer pel pagès i després per les zones d'especial protecció.

I a mi em sorprèn –em sorprèn–, i ho he de dir, doncs, que aquesta tarda es posi en entredit que els pagesos estiguin preocupats i que es digui que això no és cert. Escolti, doni un tomb pel territori i s'adonará de si estan o no estan preocupats... *(Pausa.)* Ho ha dit aquesta tarda, senyora diputada: que causa una injustificada preocupació –que causa una injustificada preocupació– al sector de la pagesia. Doncs, parli amb els pagesos, simplement. Només cal parlar amb els pagesos i veurà si estan o no estan preocupats.

I per què estan preocupats? Doncs, perquè tenen un futur incert. I no hi ha res pitjor que la incertesa que genera el futur, saber si podran continuar o no treballant la terra que han treballat ells i els seus avantpassats. I això és el pitjor –el pitjor– que li pot passar a un sector de producció tan i tan important com és el de la pagesia.

I tots hem d'entendre i fer l'esforç necessari a més per entendre el que significa això per al pagès i per a la seua economia de futur. I, per tant, hem de ser entre tots el màxim de sensibles amb aquesta qüestió, i s'ha de fer un esforç, que jo, senyor Mòdol, abans li ho deia, a l'inici de la meua intervenció, estic d'acord, molt, amb la seua Moció, però també hi ha qüestions amb les quals no puc estar d'acord. Perquè quan parlem de municipis, hem de parlar del territori i no podem localitzar o focalitzar com vostè ha fet a la seua Moció. I vostè sap que cita especialment un municipi, i no vull dir ara el nom, on l'alcalde és del Partit Popular, i, per tant, podríem agafar i apuntar-nos. *(Veus de fons.)* Actualment l'alcalde és del Partit Popular. Estem d'acord, no? Per tant, qui és l'alcalde ara com ara, i espero que ho continuï sent per molt temps, és del Partit Popular.

I, per tant, nosaltres entenem que hem de parlar del territori en conjunt i no focalitzar o localitzar segons els nostres interessos polítics, perquè això genera desconcert, genera desconfiança en els pagesos, genera desànim, genera sensació de frustració i genera també un sentiment de ciutadà de tercera. I el pagès és un ciutadà de primera o de primeríssima: és el primer ecologista, és el primer protector de la natura i són els primers que vetllen pel medi ambient.

Per tant, nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, i en aquest cas concret també, com no pot ser d'una altra manera, el Partit Popular...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...de Lleida –acabo, senyor president– ens abstindrem en aquesta Moció, perquè nosaltres, parcialment, ho repeteixo, senyor Mòdol, hi estem d'acord: estem per la terra, estem per la defensa dels interessos del territori i no estem per focalitzar i per polititzar aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Senyor Mòdol, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, honorable president. Vaig per feina, permetin-me, senyors diputats, perquè els he d'aclarir una qüestió: la Moció d'Esquerra Republicana està presentada en benefici del territori; allà cadascú amb la seva consciència a l'hora de votar-la.

L'esmena de Convergència i Unió és una esmena d'erosió al Govern. Nosaltres –nosaltres– no jugarem a aquest joc. Tenen l'oportunitat de retardar xarxa Natura fins que totes les inquietuds que hi ha al territori quedin contestades.

Esmento, esmenta Esquerra Republicana tres pobles concrets o tres grups de pobles, perquè en aquest moment és on hi ha la problemàtica, en certa manera, més preocupant. Els recordo que algun d'aquests pobles ha dit que no votaria tampoc a la campanya del referèndum. Escolti, per fer caure el Govern de la Generalitat ja van tindre el pacte del 21 de gener; no cal que s'hi esforcin més. Pensin una mica... (*remor de veus*), pensin una mica en el territori.

Senyora Bet Font..., senyora Bet Font, ens vam trobar no fa gaires dies, vam parlar d'aquesta qüestió, vam quedar que avui hi havia la possibilitat que des dels grups del Govern es portés el compromís que es faria front de forma directa a les compensacions econòmiques; estem esperant una confirmació en aquest front i concretar les compensacions... El que vam parlar és el que vam parlar. I vostè no em digui que m'ha estat seguint... (*forta remor de veus*), no em digui que m'ha estat seguint, perquè aquest matí –aquest matí– hem parlat vostè i jo, hem parlat prop de migdia, i el taló teòricament per al territori no l'han pogut quantificar. I per això jo algunes de les seves esmenes no les puc... (*remor de veus*), no les puc acceptar. Les coses s'han de dir tal com són: van admetre una negociació amb unes condicions determinades i no ho han fet. Nosaltres no som com aquells que van pel territori, diuen que una empresa se l'ha de portar a Fiscalia, i al cap de quatre dies els responsables mediambientals del territori li

donen permisos. (*Veus de fons.*) No som així. Diguem sempre lo mateix, en una ocasió o en una altra.

Per tant, senyores i senyors, i resumint, mantenim la Moció tal com està. Allà cadascú amb la seua consciència, uns i altres explicarem al territori la feina que hem fet: xarxa Natura es pot aprovar a partir del 15 de juny; el Grup de Convergència i Unió, en les condicions actuals, ho haurà fet possible, si no vota la nostra Moció. I els he dit: Juguem a favor del territori, no contra el Govern. Juguem, i és un concepte que hauríem d'anar comprenent, perquè potser més endavant els farà falta.

I acceptariem les dos últimes esmenes que presentaven el Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, les dos últimes esmenes que fan referència al tema del manifest de Vallbona les acceptariem, i l'esmena número 5, que creiem que té uns redaccions més apropiada, que fa referència al pla d'usos de Mas de Melons, també l'acceptariem perquè la redacció millora la nostra Moció. Sobre la resta, disculpin, però mantindrem la Moció amb la seva redacció original.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*)

El president

Senyor Espadaler...?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Per respondre algunes al·lusions directes que no...

El president

Trenta segons.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. No, senzillament, si xarxa Natura 2000 s'aprova –i aquesta és una molt mala notícia per al país–, no és per responsabilitat de Convergència i Unió, és perquè un govern tripartit amb la participació intensa, compromesa, d'Esquerra Republicana i també, per descomptat, la complicitat perfecta d'Esquerra Republicana i del Partit dels Socialistes i Iniciativa per Catalunya l'han portat fins aquí.

Ara, això només s'arregla d'una manera, que és com diu la Moció de Convergència i Unió, que és la mateixa de fa dos mesos i la mateixa de fa un any: retirar la proposta i tornar a començar.

Gràcies, senyor president.

(*La Sra. Font i Montanyà demana per parlar.*)

El president

Senyora Font...?

La Sra. Font i Montanyà

Sí, senyor president. Per dues raons, per contradiccions i per un posicionament amb relació a les esmenes.

(Pausa.) En primer lloc, senyor Mòdol, nosaltres no anem amb un xec o amb un taló al territori, nosaltres hem fet una proposta econòmica global per a tot Catalunya, que és la que està en l'esmena número 2.

I amb relació a les esmenes, nosaltres considerem que les esmenes dels grups que donem suport al Govern van en un bloc i que, per tant, en cas que..., com que no estan acceptades, les retirem.

El president

Les retiren totes... (El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.) Senyor Mòdol?

La Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. També per contradiccions. (Pausa.) La qüestió del xec no la vaig treure jo, senyora Bet Font, la van treure vostès en el sentit que garantirien el finançament de xarxa Natura. Està en mans del Govern garantir el finançament de xarxa Natura. En aquest sentit, era la Moció..., és la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya. Com deia abans, allà cadascú amb la seua consciència però no intenti tergiversar l'ordre dels fets. Se'ls coneix suficientment bé pel territori.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, en el benentès que no s'hi ha incorporat cap de les esmenes, per tant, estrictament el text que es va publicar al Butlletí Oficial.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 56 abstencions i 48 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció i la tutela dels menors (tram. 302-00180/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la protecció i la tutela de menors. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, anem a presentar i a defensar aquesta Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció i la tutela de menors.

Aquesta Moció té, evidentment, com a prioritat evitar que la situació de maltractaments a una menor, que va succeir, doncs, fa uns mesos, es torni a repetir en el futur. Però creiem que s'ha d'afrontar d'una determinada manera. Ens trobem un Govern trencat, provisional, interí, agònic, un govern que li toca gestionar el quotidià, però en canvi no oblidar els temes que li són prioritaris.

Sembla, sentint algunes declaracions d'aquests dies, que estem al començament de legislatura, i s'han d'as-

sabentar que no és així, que estem al final, i a més a més estem al final amb un govern interí, com deia, sense el suport parlamentari necessari. Dintre de les prioritats d'aquest interinatge, hi ha, sens dubte, la protecció de la infància, la defensa dels seus drets. Aquest tema, com dèiem a la interpellació, no pot esperar. D'aquí aquesta Moció subsegüent, que té dos blocs. Un, que és tot el que s'ha de fer pel que respecta a la protecció de la infància, i una segona part que insta el Govern a no impulsar aventures estranyes que ara no li corresponen.

Ens agradaria que aquesta Moció tingués el suport de tots els grups, perquè intenta fer, per una banda, tot el que ha de ser evitar els riscos de maltractaments, i, per l'altra, com dic, fer que el Govern faci el que creiem que ha de fer.

Per una banda, pel que fa a la infància, proposem que s'augmenti la dotació de recursos humans i econòmics del sistema de protecció de la infància i l'adolescència, per tal de continuar millorant les actuacions de prevenció, detecció i seguiment dels maltractaments a menors. També, revisar de manera aprofundida els protocols d'actuació, perquè les diferents actuacions de les administracions es coordinin millor i funcionin millor. Per una altra banda, establir els mecanismes necessaris entre les diferents administracions implicades en les actuacions de prevenció de maltractaments a menors.

I, com dic, també té un altre bloc que el que diu clarament és que per al que resta de legislatura creiem que el Govern s'ha de limitar, amb aquesta situació que es troba, a gestionar de manera eficient la situació de provisionalitat. I, per tant, creiem que d'atendre els afers ordinaris, el que en diríem el quotidià de l'Administració i, per tant, ha d'evitar qualsevol actuació que comporti d'una forma precipitada, per exemple, la transferència a les corporacions locals dels equipaments i el personal vinculats a les oficines de Benestar i Família i a la resta d'equipaments cívics, que són titularitat del Departament de Benestar i Família.

Creiem que en aquests moments això no correspon. Creiem que el que cal en aquests moments es veure quines són les prioritats del Departament de Benestar i Família, especialment el tema d'infància, que s'han vist, doncs, unes situacions greus, que cal donar-hi resposta. I, per tant, el que demanem amb aquest conjunt de la Moció és que el Govern abordi aquesta situació, que no es posi en aventures que ens portin a pensar que ara comencem una legislatura, quan estem al final, quan aquest Govern no té el suport parlamentari per efectuar aventures d'aquest tipus.

Per tant, li demanem que se centri molt en tots aquells temes urgents, de protecció de la infància, de donar resposta a tot el que són les demandes de la gent gran, en l'atenció a la dependència, en tot el que fa referència al conjunt de temes, com pot ser també la immigració, que té el Departament de Benestar i Família, i en canvi, doncs, que no es posi a fer altres coses, que amb aquesta etapa de provisionalitat, d'interinatge i amb aquesta situació, com deia, agònica del Govern, que no es posi en altres aventures.

Moltes gràcies.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, per a la seva defensa, la il·lustre senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria disculpar la presència de la consellera de Benestar i Família perquè en aquest moment es troba a Brussel·les. Ella ja li va contestar, senyor Cleries, i va contestar, també, demanant disculpes, o el perdó o el que es volgués demanar pel que va passar en aquest cas concret, però a mi em sembla que en aquesta Moció vostè demana dos aspectes molt diferenciats, vostè ho ha dit ara en començar. I jo voldria també dir-li que les esmenes que li hem presentat són també per diferenciar aquests dos aspectes que vostè ja ha significat.

Per una banda, el Govern, digui el que vostè digui, governa i, per tant, treballa. I tots els governs tenen dia de caducitat –tots, eh?–, no són eterns, i, per tant, serveixen per governar en els dies en què estan en els seus càrrecs.

En segon lloc, vostè ens parlava d'augmentar la dotació de recursos. Nosaltres l'hi hem fet una esmena dient-li que, com que en la mateixa Moció posa «augmentar la dotació i continuar millorant», li proposàvem «continuar augmentant la dotació de recursos per tal de millorar».

En segon lloc, en el segon punt, vostè demana «revisar de manera aprofundida els protocols». La consellera li va dir que aquesta seria una de les prioritats més grans del seu Departament, en aquest moment, millorar els protocols, fer els que es necessitin i col·laborar intensa i continuadament en els serveis de la DGAIA, amb els serveis socials municipals, colze a colze, perquè hi hagi una coordinació clara i eficaç. I per tant, en aquest segon punt, també li demanàvem canviar «administració» per «administracions».

En el tercer punt, en el que per vostè és el c, «establir els mecanismes necessaris entre les administracions i evitar la repetició de disfuncions que es van produir en aquest cas», nosaltres li dèiem, i ja ho veuen en la Moció, «evitar les disfuncions».

Però el que no ens sembla de rebut, i em sembla una..., en fi, l'altra vegada parlava de vergonya aliena i tristesa, que és el que li provocava aquesta situació, i creiem que tot el que sigui millorar la protecció a la infància i l'adolescència és absolutament bo. Aleshores, tot el que millori l'atenció a la infància i l'adolescència serà bo per a la ciutadania, però el que no ens sembla de cap manera és com podem barrejar això amb tot un altre debat, però tot un altre debat, el que vostè, amb vuit mil paraules que va utilitzar per parlar aquí en la interpellació només n'hi va dedicar deu, que era aquest bloc de dir que ara, de manera especial, vol evitar que la resta d'equipaments cívics, que pel que veig no tenen a veure directament amb la infància –casals de gent gran, casals cívics, hotels d'entitat, cases de mar, o sigui, associacions de dones, associacions de gent gran, la gent que està treballant en els hotels d'entitat, n'hi de molts tipus i maneres, des de les puntaires fins els que treballen en

altres coses–, en aquest cas no es pugui ni plantejar quina seria la col·laboració que s'hauria d'establir, i vostès ens volen posar en aquest punt unes conseqüències que no tenen res a veure amb la necessària col·laboració i coresponsabilitat. Escolti, els ajuntaments són institucions de Catalunya o només ho és la Generalitat? Els ajuntaments són institucions! Per tant, hem de col·laborar i coresponsabilitzar dels problemes o hem de continuar eternament amb la desconfiança en la feina dels ajuntaments?, com si ells fossin una altra cosa i el Govern de la Generalitat fos una altra cosa. Com si tots no estiguéssim per treballar per la ciutadania de Catalunya.

Miri, el principi de subsidiarietat, diu, i a tots els països es fa, que se'n cuidin de les coses els que estan més a la vora i qui pugui ser més eficaç per fer les feines. La Generalitat està a prop de la gent de moltes maneres: quan fa la Llei de barris ho està, quan preserva el paisatge també ho està, eh?, a favor de la gent, i quan es cuida de la seguretat, també ho està. Per tant, hi ha moltes maneres d'estar a prop de la gent, no cal estar-los tocant, a la cara, el que cal és que els serveis siguin eficaços.

I escolti, en tots els països del món, els casals cívics, els casals de la gent gran, els hotels d'entitat i les cases del mar estan treballant d'una altra manera. Aquest era un acord que teníem en el pacte del Tinell per poder arribar a treballar d'una manera més coordinada a nivell del que afecta la vida de la ciutadania, i ens sembla que no està gaire..., vaja, a mi no m'ha agradat que en aquesta Moció hi haguessin aquestes dues parts. Per una banda, li diem que en tota la primera part hi estem d'acord fonamentalment, i li ho va dir la consellera, però vostè ha aprofitat que el Pisuerga passa per Valladolid per poder dir una sèrie d'idees que vostè té, segurament en el seu programa polític..., que, evidentment, no és el que nosaltres pensem que ha de ser el treball amb la ciutadania, i...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Valls i Llobet

...acabo, senyor president. I, per tant, dir-li que en aquest punt no podem pas votar a favor la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora Capdevila, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, pot fixar posició.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el meu Grup Parlamentari tot just en l'inici d'aquesta legislatura va presentar una interpellació a la consellera i una moció subsegüent en què, entre altres qüestions, demanàvem també prioritat pressupostària per millorar les actuacions de prevenció i de detecció del que és el maltractament infantil, de la negligència,

l'abús en nens i nenes a casa nostra; però els recordo que aquesta Moció no va ser recolzada per tots els grups parlamentaris.

La Moció es va presentar en el sentit que creiem que calia millorar aquesta prevenció, i el Departament de Benestar i Família, la Direcció General d'Atenció a la Infància, ha fet un esforç considerable al llarg d'aquests dos anys i tres quarts: s'ha incrementat el pressupost en un 45 per cent, gairebé; però fins i tot amb aquest increment tan significatiu el resultat és insignificant, el resultat és insuficient perquè partia, vostès ja ho saben, d'un punt molt baix.

És veritat, cal revisar protocols. Estic totalment d'acord en la paraula: revisió de protocols. Però ara fa la sensació que no n'hi ha, de protocols, que els protocols no existeixen, i n'hi han un fotimer! Jo crec que fem un mal favor a la protecció de la infància si només posem l'accent en el tema dels protocols. El que falta –el que falta– són recursos humans, el que falta és pressupost.

Cal reforçar els serveis centrals per atendre adequadament totes les urgències i tots els casos de seguiment i d'intervenció que hi ha en aquests moments. I és curiós: tothom demana responsabilitats i tothom demana revisions, però pocs proposen que hi hagi prioritat pressupostària per afrontar els maltractaments als nens i a les nenes.

Espero que el treball iniciat per la consellera Simó i la responsable de la Direcció General d'Infància, en la seva línia estratègica de descentralització i proximitat, en la reestructuració de les territorials, en la reestructuració dels serveis centrals, així també com en l'especialització de la primària –que això vindria amb el marc, amb el context de la nova llei de serveis socials–, no perdi efectivitat en aquest moment de canvis polítics. Col·laboració, coordinació..., tanta com sigui necessària, però amb persones –amb persones– que la puguin exercir.

A la DGAIA hi ha dèficits importants, calen compromisos, i aquests compromisos passen per reforçar, també, el tema del personal. Hi ha un compromís anterior que és l'increment de quinze persones per atendre les urgències. Esperem que aquests compromisos no quedin en el camí.

Pel que fa a les oficines de Benestar i Família... A veure, jo crec que tenim una petita confusió: les oficines de Benestar i Família no són serveis socials –no són serveis socials–, les oficines de Benestar i Família són punts de registre, són punts d'informació per atendre la ciutadania: n'hi ha també a Agricultura, n'hi ha també a Habitatge. Ara estem a les portes d'aprovar la Llei de prestacions. La Llei de prestacions generarà prop de dues-centes mil persones beneficiàries. Aquestes subvencions són prestacions que atorga el Govern de la Generalitat i que es gestionaran a les oficines de Benestar i Família. Ho repeteixo: les oficines de Benestar i Família són de titularitat del Departament i no són serveis socials, són centres cívics.

Pel que fa als centres cívics..., ara el mes de juny s'havia de presentar la XEC, la xarxa d'equipaments cívics, que, entre altres línies de treball, hi havia la proposta de l'increment de la inversió en els equipaments cívics,

inversió en el seu manteniment..., un model similar al tema de les biblioteques que té l'Ajuntament de Barcelona, en la planificació i la millora dels recursos, amb una programació compartida, etcètera. Ara era el moment de fer una aposta decidida –i penso que continua essent el moment de fer una aposta decidida– per enfortir la Xarxa d'Equipaments Cívics.

Creiem que ara no és el moment, vostè ho diu, senyor Cleries, en la seva Moció –no és el moment–, de prendre decisions precipitades, i, per tant, nosaltres li donarem suport a la seva Moció i en la seva integritat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyora Dolors Montserrat, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyors diputats..., senyor Cleries, vaig escoltar detingudament la interpellació que vostè va fer a l'honorable consellera Carme Figueras sobre –i ho diria perquè va basar-ho vostè així– l'informe que l'honorable síndic de greuges ens va fer arribar a tots els grups parlamentaris el propassat, per dir-ho d'alguna manera, 5 de maig. I la veritat és que la seva interpellació va ser encertada.

Jo crec que va ser encertada la crítica, perquè, en definitiva, l'Informe del Síndic és –i ho era i ho és actualment– demolidor –és demolidor–, i crec que als grups parlamentaris el que ens toca, doncs, moltes vegades és tirar endavant les recomanacions de l'honorable síndic, malgrat que, en algunes ocasions, i vostè que pertany també com jo mateixa a la Comissió social, vostè sap que el Grup Popular hem presentat diferents iniciatives, fent cas a les recomanacions del síndic, i que, per part del Govern i de les forces que donen suport al Govern hem estat criticats, simplement per fer el que ens cal i per la responsabilitat que com a forces polítiques tenim.

Per tant, senyor Cleries, jo el felicito. Li vull comentar que vostè ens diu que té dos vessants o dues parts la seva Moció. És cert. Que la primera part de la seva Moció nosaltres la compartim perquè fins i tot la il·lustre diputada senyora Eva García, que forma part de la Sindicatura de Greuges, doncs, ha fet en diferents ocasions iniciatives per tal de demanar que es revisessin de manera aprofundida els protocols d'actuació en aquests casos de presumpció i de maltractaments de menors, de manera reiterada. Per tant, no podria ser que ara jo no estigués d'acord amb el que vostè presenta en aquest primer apartat, com vostè molt bé deia. I, per tant, és evident que tindrà el suport del Grup Parlamentari Popular.

I evidentment que, també, en aquest segon apartat en el qual vostè es refereix a les oficines de Benestar i Família, val a dir que m'ho vaig pensar, doncs, una mica bé, perquè em semblava que potser ens havíem d'abstenir, si més no, pensant una mica, doncs, amb els ajuntaments. Però li he de comentar que, analitzat en profunditat, jo crec que el que vostè ens ve a demanar, que instem el Govern de la Generalitat i, evidentment, de

forma especial el Departament de Benestar i Família, que aquesta resta de legislatura, el que quedi de la legislatura, facin, es limitin a gestionar de manera eficient la situació, evidentment, de provisionalitat... Ara tenim la consellera Figueras que sí que li vull parlar i li vull tirar una llança a favor perquè va reconèixer, la consellera, que hi havia hagut greus problemes i greus mancances... I no és solament del Departament en aquell moment perquè hi havia una altra consellera, sinó que, quan hi ha greus problemes, és de tot un govern que probablement no governa o que no fa les coses que hauria de fer.

Per tant, analitzat en profunditat aquest segon apartat en el qual vostè ens explicava que s'atengui únicament els afers ordinaris –i és evident–, i que s'eviti qualsevol actuació que comporti la transferència, doncs, perquè aquests equipaments es puguin malinterpretar o en moltes ocasions utilitzar-se, fins i tot, per algunes qüestions electorals. I, per tant, nosaltres aquí, evidentment, també ens hi trobarà.

I per tot el que he comentat, illustre senyor diputat, el nostre Grup Parlamentari donarem suport a una iniciativa que, a més de sorgir d'un grup parlamentari, sorgeix d'una recomanació, i ho torno a dir, demolidora, de l'honorable síndic de greuges. I del síndic de greuges que emana d'aquesta casa, del si del Parlament de Catalunya, és lògic que els diputats li fem cas, treballlem en la mateixa direcció per poder corregir i millorar la política, principalment social –i, en aquest cas, de maltractament de menors–, en benefici, evidentment, de tota la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Cleries, pot posicionar-se sobre les esmenes. (*Veus de fons.*) Ah!, perdó, perdó... Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, la senyora Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé. Nosaltres estem d'acord en el punt a, b i c, d'aquesta Moció, amb alguns matisos, que coincidim amb el que ha expressat la senyora Carme Valls. Ja ho hem dit en diferents ocasions: entenem que l'atenció a la infància és una qüestió prioritària, especialment en la infància que està en situació de risc social. Per cert, tenim una llei de la infància plenament vigent on ja diu que els temes d'infància han de tenir prioritat pressupostària. Encara no hem aconseguit que sigui així, i això no ho resoldrà necessàriament una nova llei, una nova llei ja resoldrà altres coses, però això ja es podrà fer, es podria haver fet i s'hauria de fer.

Per tant, estem d'acord amb el que planteja la Moció: augmentar els recursos humans i econòmics del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència, efectivament; revisar els protocols i millorar tot el que és la coordinació entre les administracions implicades.

No estem d'acord, en absolut, amb l'última part de la Moció que hi votarem en contra. I no hi estem d'acord perquè el Govern, mentre sigui govern i no hi hagi noves eleccions i un nou govern, ha de governar, perquè el país no s'atura. I aquí el que demanen és que el Go-

vern s'aturi en algunes coses i no veiem per què. Perquè, aleshores, vostès el que apliquen és una òptica partidista, no pensen en el país, pensen en el fet de dir: «No, a nosaltres no ens agrada això, a Convergència i Unió; veig que a ERC tampoc no li agrada, pel que ha dit, i, aleshores, doncs, estableixen això.»

Mirin, hi ha una reflexió: les oficines de Benestar no es poden assimilar a les d'Agricultura i Habitatge. No s'hi poden assimilar perquè els temes de serveis socials estan..., resulta que una part és competència i ho gestionen els ajuntaments, una part és competència i ho gestiona la Generalitat de Catalunya, i fins i tot els consells comarcals.

I, en benefici del ciutadà, haurien d'arribar a la fines-treta única. I tant de bo que aquest Govern en el temps que queda pogués fer això de la finestreta única! Que seria molt beneficiós per als ciutadans. Si no, expliqui'n vostès quina lògica té que un ciutadà, si demana una PIRMI, vagi a una oficina municipal; si demana una beca menjador, vagi a un consell comarcal, i si demana un ajut assistencial d'aquests que ara amb la nova llei s'implantaràn, doncs, hagi d'anar a les oficines de Benestar. Quina lògica té, des del punt de vista del ciutadà? Això és complicar la vida a la gent! I la nostra obligació és simplificar l'Administració, justament perquè és el que aniria a favor de la ciutadania.

Per tant, ens sembla absolutament negativa aquesta part de la proposta que nosaltres votarem en contra, perquè simplement no té sentit: implica posar pals a les rodes per una qüestió partidista, i que, a més a més, no té res a veure amb la infància. És a dir que vostès plantegen una moció amb relació a temes de protecció a la infància i diu: «I, de pas, miri, posem pals a les rodes en aquest Govern!» Per tant, no hi podem estar d'acord.

Gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Senyor Cleries, es pot pronunciar sobre les esmenes.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Amb referència a les esmenes presentades, clar, nosaltres hem de dir que aquest text es fonamenta en el fet que en aquests moments tenim un govern trencat. I que, per tant, ara hi ha el que queda, el que resta del Govern, no hi ha el Govern que hi havia. Per tant, evidentment, tots els governs tenen data de caducitat, però aquest ja està molt caducat, no? I, per tant, doncs, això és el que fa necessari aquesta Moció de la forma que l'hem presentada.

Nosaltres acceptarem l'esmena número 2 perquè nosaltres vam dir «administració» en un sentit ampli. Ens demanen que diguem «l'actuació de les administracions». D'acord, perquè quedi més clar que són totes. I, per tant, només acceptarem aquesta esmena número 2.

Les altres, no. Perquè la primera ja diu «continuar millorant»; per tant, si diu «continuar millorant», no cal dir «continuar augmentant»; ja s'entén que tot és continuació del que s'està fent. I «evitar disfuncions» ho volem dir perquè s'han produït unes disfuncions; «evitar la repetició de les disfuncions que es van produir» ho volem dir, per-

què n'hi va haver. I, per tant, nosaltres hem fet una redacció amb què tothom se sentís còmode. No hem volgut dir qui va fer les disfuncions. Per què? Perquè tothom ho pogués votar, el que era..., creiem que l'important era i és defensar la infància i, per tant, per això ho hem posat.

I recordar, pel que fa a l'última esmena, que als equipaments cívic hi ha les ludoteques. Que jo sàpiga treballen per la infància. I ha els casals cívic, hi ha tots els programes de «Jugar i llegir», etcètera, dedicats a la infància. Els casals de gent gran també ajuden la família i fan programes intergeneracionals, i als hotels d'entitats, per exemple, hi ha la Fedaia, que és la Federació d'Entitats d'Infància, per posar uns exemples. I a més a més, tot això es fa en col·laboració amb els ajuntaments –en col·laboració amb els ajuntaments.

I vostè diu: «Tots els països...» Miri, la delegació del Parlament de Catalunya que ha anat al Quebec, acabem d'arribar. I al Quebec tot ho fa el Govern nacional del Quebec, tot el que fa referència a sanitat i serveis socials, i no ho fan els ajuntaments. Que en això també discrepem, ja els ho vam dir, que creiem que ha de ser compartit. Però vostè ha dir: «Tots els països...» Doncs, miri, a aquest els ajuntaments no fan re. Nosaltres no creiem que hagi d'anar per aquí, evidentment.

Per tant, mantenim això. Per què? Perquè tenim un govern trencat, un govern que no és el que era, que tenia un reforç i un suport parlamentari. I, per tant, creiem que és bo que ara no hi hagi qüestions precipitades, sinó respondre a les prioritats del país en aquesta situació d'interinatge.

Moltes gràcies. (*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Cridem a votació.

(*Pausa.*)

Posarem, doncs, a votació aquesta Moció. Entenc que hem de fer dues votacions. Una primera, que seria des de l'inici de la Moció fins al punt c inclòs; i la resta de la Moció. En aquests termes, doncs, eh? Votem la Moció, i votem des de l'inici de la Moció fins al punt c inclòs en primera instància.

Comença la votació.

Aquesta part de la Moció ha estat aprovada per 120 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem la resta de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 74 vots a favor i 46 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de places d'educació infantil (tram. 302-00181/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la creació de places d'educació infantil, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. La Catalunya dels set milions té 200.000 infants de zero a dos anys. Tots sabem de la necessitat de crear i mantenir serveis per donar suport a les famílies en l'àmbit de la conciliació de la vida laboral i familiar i de promoure l'educació infantil. Doncs, bé, aquesta demanda de nous serveis, que s'ha posat de manifest en la preinscripció d'enguany, que tantes i tantes famílies s'han trobat sense plaça de llar d'infants en general, i pública en particular, ha estat una realitat fruit de la mala gestió, fruit de la ineficàcia i fruit de la desresponsabilització del Govern.

En política social –ho hem vist al llarg d'aquests anys, ara que ens estem apropant al final d'aquesta legislatura– em sap greu haver-los-ho de dir: Parole, parole, parole. I sap per què, senyores i senyors diputats? Perquè la ineficàcia ha fet que després de presentar grans xifres destinades a política social, les realitats fossin inferiors a les que teníem, en el creixement d'aquests serveis.

L'altre dia, el conseller –nou conseller, conseller d'aquesta interinitat– ens va dir en acabar la gran quantitat de recursos que s'havien destinat al zero - tres. Un gran problema, va posar de manifest, senyora diputada, i senyores i senyors diputats: molts recursos en aparença destinats i molt pocs emprats. Es va posar de manifest, i les estadístiques del Departament ho han demostrat, que des de la primera convocatòria del tripartit cap aquí, s'han creat merament 3.322 places de llars d'infants, el 10 per cent de les que havien promès, una quantitat molt inferior a les places que any a any, buscant l'increment net, el Govern de CiU, a través de les seves convocatòries de llars d'infants, van portar a terme.

Perquè allò que vostès n'han dit coresponsabilitat..., són xifres estadístiques, de les estadístiques oficials. El conseller va dir: «Quan vulgui, en parlarem.» Vaig parlar amb el conseller breument. Dic: «Si em pot donar unes altres xifres, faci-me-les arribar, si us plau, conseller, que el dia de la Moció, si vaig equivocada, rectificaré.» No ha estat possible, perquè les xifres que jo tinc són les reals. Les reals, que posen de manifest com han fet vostès les polítiques socials. En aquest camp del zero - tres es concreta de la següent manera: n'anuncien 30.000, en programen 23.713, en deixen cap a 5.000 per programar, en convenien –diu, en declaracions d'intencions– 16.000. però quantes en fan? 3.300.

Sap què passa, senyors i senyores diputats? És veritat, no em faci que no, senyora diputada, perquè és veritat, que, de convenis, les famílies no en viuen. De places signades, les famílies no en viuen; de mapes escolars i mapes de llars d'infants, les famílies no en viuen. Què necessiten, les famílies? El que dèiem l'altre dia: una llar d'infants que tingui preparada una taula, una cadira i una malfega perquè el nen, quan toqui descansar, ho pugui fer. D'aquestes, a l'inici d'aquest curs, després de tres convocatòries de foment de llars d'infants, n'han fet 3.322.

Per això, a través d'aquesta Moció, demanem que rectifiquin i que amplii la cobertura, mitjançant convenis, mitjançant ajuts a les famílies. Perquè tenim un problema d'inequitat molt important en la seva política, d'inequitat en les famílies. No totes les famílies, amb

les mateixes situacions, tenen la mateixa solució. Per tant, cal buscar mecanismes correctors. I demanem..., perquè sigui el conjunt de la cambra i no Convergència i Unió, que posi de manifest aquesta denúncia, que es trameti una informació, un informe global. Vostè em dirà: «Faci preguntes» Li diré: no. Que sigui el conjunt de la cambra..., instem el Govern que faci aquest informe, perquè no se'ns pugui demanar una pròrroga, com ja es comença a fer a través de determinades conselleries, per no donar compte.

És així, doncs, per canviar aquesta evolució, per posar de manifest que de les convocatòries del tripartit en lloc de 3.500, 1.800; en lloc de 2.500, 1.500; en lloc de 4.900, el buit.

És una realitat. Les taules i cadires que l'oferta per a les famílies del curs vinent han trobat posen de manifest el que li he dit, que de mapes escolars les famílies no en viuen, i de convenis signats en un despatx..., no es converteixen en realitats. Si volen donar un bon servei, si a més de paraules volen solucions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president, sóc conscient del color, gràcies per l'avís... Votin, si us plau, aquesta Moció. Perquè l'important és la titularitat de la llar d'infants? No. La titularitat és un element més, però la solució passa per disposar d'una plaça de titularitat municipal, conveniada o que el pare rebí l'ajut pertinent per fer l'opció al seu problema.

El president

Senyora diputada, reitero l'avís.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president, només era per reclamar aquest ajut per a les famílies..., el suport a aquesta Moció. I, ho repeteixo, l'he feta amb tota la formalitat, perquè donant l'oportunitat a la conselleria que rebatés aquestes dades, no ha estat possible rebatre-les i, per tant, queda clar que són certes, perquè són oficials.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora Assumpta Baig, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Sí que veig que el Grup de Convergència i Unió ara s'ha quedat amb la parole, parole, parole, allà on els socialistes i la gent d'esquerres en diem educació, educació i educació. (*Remor de veus.*) I fer educació tots sabem..., tots sabem que fer educació..., no es fa amb una vareta màgica, no es fa d'avui per demà, es necessita temps. I aquest temps és el que necessitem perquè pu-

guem fer comparació d'aquestes estadístiques que vostè va treure l'altre dia i que vol anar fent. Estadístiques que..., vol comparar vint-i-tres anys de Convergència i Unió amb els dos anys i mig del nostre Govern.

Miri, senyora diputada, crec que és cert, i ho podem dir que s'han establert en aquests dos anys llargs de Govern més convenis amb els ajuntaments que els que vostès van fer fins i tot els vint-i-tres anys. I que quan comencen i diuen: «Tantes escoles bressol...», eh? (*Remor de veus.*) Perdoni, no les va fer la Generalitat. La Generalitat del Govern de Convergència i Unió no va fer cap plaça; es va quedar amb les mateixes escoles bressol que li van ser traspassades l'any 81. D'altra manera parlaríem si s'hagués planificat des de l'any 81 la creació de places d'escola bressol. L'atenció a la infància, aquesta atenció a la infància que ja reconeixia el Decret de l'escola nova unificada, quan deia que l'educació comença en el bell punt que l'infant neix...

Vostès s'imaginin que en aquella primera emissió de deute públic... Ho recorden, aquests cartells de l'any 81 que deien «fer més guarderies» i que no les varen fer? Doncs molt bé, ha arribat el Govern catalanista i d'esquerres i resulta que en aquest moment té el compromís de crear –perquè no pot fer així, i han sortit–, i que, per tant, li recordo que el mapa és fins l'any 2008, un compromís de crear 18.610 places. Estem al 62 per cent del seu compliment, i vostès no van fer ni una petita part de compliment. O li hem de recordar que l'honorable diputada que està asseguda al seu costat, fins i tot ens deia que volia i que podíem fer quelcom tan anacrònic com que ajuntéssim uns quants nens i poséssim la mare de dia, i que aquesta cambra no va considerar-ho oportú?

Per tant, nosaltres estem planificant, estem treballant conjuntament amb els ajuntaments, tenim el compromís i vam recollir l'esperit de la iniciativa legislativa popular –que per cert va ser votada en aquesta cambra per unanimitat– de creació fins l'any 2008 de trenta mil places –estem al 62 per cent–, i que aquestes serien de titularitat pública i que, per tant, les faríem conjuntament amb les competències que donàvem als ajuntaments, les faríem conjuntament amb els ajuntaments. Hi estem treballant, en aquest sentit.

I, en canvi, vostè continua insistint en la seva Moció en allò que ja no va aconseguir, perquè la promotora de la Llei tampoc acceptava que donéssim recursos perquè famílies..., i continuar aquella cantarella de «donin concerts a l'escola privada». Doncs, bé, l'escola privada nosaltres la considerem tal com és, de titularitat privada. No li negarem el pa i la sal, però sabem que hem de fer el que és la xarxa pública. I amb aquesta xarxa pública i la xarxa privada, que també rep subvencions i ajuts, les famílies per portar els seus fills en aquestes places, nosaltres anirem a crear aquesta xarxa d'escoles públiques, una xarxa d'escoles concertades, privades, que reben suport les famílies per aconseguir portar els seus fills també en aquestes escoles, i aconseguir d'aquesta manera...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...compensar les desigualtats que el Govern de Convergència i Unió no va saber fer, que no va crear places i que, per això, nosaltres avui li hem de dir que rebutjarem la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Josep Maria Freixanet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, m'agradaria, perquè va en la meua persona, posar una certa dosi de reflexió, de serenitat, perquè realment no hi ha res que em faci més por, i ha de fer més por a la societat, com aquelles persones que es consideren amb la possessió de la veritat i que creuen que tot el que diuen els altres, ho han fet els altres, està mal fet. (*Veus de fons.*)

Jo faré una referència a la història. S'ha parlat de les paraules... Jo ho diré en català, perquè també ens entenem. Ja sé que hi ha gent que sap idiomes, i està molt bé, no?, però bé, jo crec que el que va anunciar fa una colla d'anys –no sé si era l'any 97– allò de les trenta mil places, precisament, era un conseller que no era del nostre Grup Parlamentari ni del nostre grup polític, sinó que crec que és del grup polític que proposa aquesta Moció.

D'aquelles trenta mil places, que va semblar més allò d'«un dia que algú es lleva i diu crearem trenta mil places», quantes se n'havien creat? Senyores i senyors diputats, no se n'havien creat. Per què? Perquè no hi havia la voluntat d'arribar a la corresponsabilitat amb els ajuntaments. I va haver de ser aquest nou Parlament, aquesta nova legislatura, que a través d'una iniciativa legislativa popular, fent ressò del que deia la societat civil catalana –evidentment, cap dels grups parlamentaris es va poder negar a aprovar-la– i, evidentment, la conselleria, en aquell moment d'Esquerra Republicana de Catalunya, va tirar endavant aquests compromisos.

I, si no, miri, li posaré un exemple i li rebatré fàcilment. No li sembla curiós i sorprenent que, per exemple, una ciutat tan important, on Convergència i Unió governa, com és la ciutat de Vic, no tingui cap llars d'infants pública? És una casualitat? No, no, és una realitat, és una realitat que fins ara que hi ha hagut un govern, en aquests moments que hi ha hagut una conselleria que ha tirat endavant aquesta proposta, i amb l'acord de totes les entitats municipalistes de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis s'han arribat a acords amb ajuntaments per poder tirar endavant aquestes propostes, i en aquests moments, la ciutat de Vic, doncs, tindrà una o dues llars d'infants públiques. Per què? Perquè era, i espero que sigui en un proper govern, la voluntat d'Esquerra Republicana i del Govern de què formava part fins ara, doncs, que realment l'accés a les llars d'infants sigui universal, no sigui per a uns quants. No anem a fer una assistència, allò de només una subvenció assistencialista, paternalista per als que no poden seguir, per als

que no poden, sinó que realment sigui un sistema garantista, que permeti que tots els nens i nenes, o totes les famílies que les vulguin portar a la llar d'infants els hi puguin portar.

I vostè, en un moment determinat fa un esment de què s'ha de subvencionar. És que ja s'estan subvencionant les llars d'infants privades! Ja s'estan subvencionant! Aquest any, ho recorda vostè, es va augmentar un 18,64 per cent el pressupost destinat a subvencions per al sosteniment de les llars d'infants privades! I li diré més, en l'època de govern de Convergència i Unió..., lamento haver-li de dir, però és que les dades són reals, i aquestes sí que són reals, no aquells coloretos tan macos que ens ha presentat. És a dir, de nou-cents euros que subvencionava hem passat a 1.800 euros/alumne. Per tant, evidentment, això, què afavoreix? Afavoreix tirar endavant aquest sistema universal que permet als alumnes accedir-hi, perquè és més barat, perquè els ajuntaments poden tirar endavant llars d'infants municipals, i que, a més a més, aquelles que hi ha de titularitat privada, doncs, tinguin unes subvencions més grans perquè permetin que tots els alumnes que puguin assistir allà, hi puguin assistir amb la qualitat educativa que es mereixen.

I, per tant, en tot cas jo vull remarcar que la conselleria governada per Esquerra Republicana durant aquests dos anys i mig, el que ha suposat és més escoles, més instituts, més escoles d'idiomes, més innovació, més responsabilitat amb els ajuntaments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...més plans d'entorn, més posada a l'abast de la ciutadania, aquest gran valor que és l'educació, que tots ens n'omplim la boca, i que penso que ha conclòs amb un pacte nacional per a l'educació, que hauria de ser la inclusió de tots plegats, de dir que de segons quins temes no n'hauríem de fer aquesta batalla política, que alguns i algunes en alguns moments volen posar a l'abast dels ciutadans.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

Crec que no mereixem, o que els ciutadans de Catalunya no es mereixen segons quins tipus de debat que portin a la desqualificació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Freixanet, se n'ha deixat un. (*Veus de fons.*) No, se n'ha deixat un: més

barracons. La conselleria durant aquests dos anys i mig ha tingut més barracons (*Veus de fons.*) No, per aquí no hi caben, com són de qualitat no hi caben, el d'abans potser....

El president

Entrem en la matèria, senyor López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Home, jo venia a parlar d'alguns temes, quan han parlat certes persones històriques, que comencen a parlar de l'any 80..., de l'any vuitanta, imagini's, que tenia tres anys, i poc es pot recordar un de les promeses d'uns i de les promeses dels altres. És a dir, al final hem de ser una mica més responsables i hem de començar a parlar..., jo no sé si de parole, parole, però sí de números, números, perquè al cap i a la fi el que estem parlant és de números. Què reflexa un número? Una realitat.

Miri, l'any 99 hi havien, infants escolaritzats en places públiques, 15.839; l'any 2004, 27.685. Alguna cosa deu haver augmentat, no? No s'hauran fet més places, però alguna cosa deu haver augmentat, perquè, si no, no podem ficar 12.000 nens més... Mireu, quan feu un compromís s'ha de planificar, el que no pot ser és que un diputat pregunti a la conselleria –fixi's la pregunta tan senzilla que va fer–: «Quantes places de llars d'infants s'han creat des de l'any 2004? Resposta: «En compliment del mandat de l'article 1 de la Llei 5/2004, de 9 de juliol, el Govern finança la creació i sosteniment de llars d'infants de qualitat en col·laboració amb els ajuntaments.» Aquesta és la resposta.

Jo no ho sé, jo no sé què s'ha de preguntar més perquè et donin les dades exactes? Jo no sé què s'ha de fer? Perquè un llegeix, de forma absolutament sorprès, com alguna il·lustre diputada en aquesta cambra, com és la senyora Flora Vilalta, escriu a la pàgina web del Sociàlista, que «ja hem complert el 75 per cent!», el 75 per cent, diu als ciutadans. No ho sé, perquè un va, i busca els números, i no només hi busca els números. I quan un busca els números..., perquè, és clar, a nosaltres ens van dir que havien complert el 55 per cent, i un pregunta: «Molt bé, han complert el 75 per cent. Anem a fer la prova del cotó.» Escolti'm, digui'm quins han estat els acords municipals per a la creació d'aquestes places que, segons la conselleria, va dir el desembre va fer. Resulta que ens falten 3.200 places d'escola bressol del que ens va dir la conselleria. Entre altres coses, perquè fent coses tan màgiques, com que 1.200 places de l'Ajuntament de Barcelona eren places que ja havien estat promeses, no l'any 2003, l'any 99! I com que no s'han fet, les reconvertim i les posem al Pla. És a dir, estem venent 1.200 noves places d'escola bressol, proposades, que el senyor Clos va prometre l'any 99 als ciutadans i ciutadanes de Barcelona. Per tant, home, no podem fer enginyeria amb els números, però hem de donar els números i els hem de dir, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, quin són els números. Com per exemple, com estem implementant aquest Pla? Vostès saben perfectament que és cert que en algunes comarques estem força bé, però en altres comarques estem per sobre del cent per cent –per sobre del cent per cent–

, això vol dir que hi han comarques que encara estem al 0 per cent. L'equilibri territorial és important, l'equilibri territorial és molt important i cal que la Generalitat també hi faci.

I, per tant, el paper de la Generalitat és important, perquè vostès saben quina és una de les principals crítiques que s'està fent actualment quan fem el traspàs de les escoles bressol als ajuntaments i donem segons quines competències als ajuntaments? Que molts ajuntaments, com que no poden gestionar aquesta competència, el que fan és externalitzar el servei. És a dir que moltes de les places bressol, moltes de les places bressol que vostès tant criticaven... Per cert, el debat etern de la pública a la privada, escolti, miri, públic significa no que la gestió sigui pública, sinó que l'accés sigui públic, que l'accés sigui universal, això és públic. Que després la gestió sigui pública o privada això no té res a veure, perquè els ciutadans el que volen és accedir al servei, i per poder accedir al servei, de vegades és millor que ho faci el sistema públic, i de vegades és millor que ho faci el sistema privat. Però el que és important és que el servei quedi garantit.

Doncs miri quines són les coses de la vida, que al final han aconseguit, amb el traspàs als ajuntaments, que molts ajuntaments, i molts ajuntaments d'esquerra, hagin hagut d'externalitzar els serveis. Per tant, menys dimonis, menys prejudicis i més números, números..., que és al final el que la gent i els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ens demanen, que és una solució concreta al seu problema.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

La senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Avui no li parlaré del Jordi Ferriols, senyora Carme-Laura...

Nosaltres tenim la sensació que en el fons aquesta Moció ve a constatar una mancança històrica: ja li ho han recordat els altres grups. Si avui parlem d'aquesta xifra màgica de trenta mil places, en realitat, i tots ho reconeixem, no és perquè faltin trenta mil places, perquè la necessitat digui..., o perquè la realitat digui que són trenta mil les places públiques que ens falten, sinó perquè d'una manera màgica gairebé un dia apareix com una promesa incomplerta reiteradament d'un govern, origina una iniciativa legislativa popular que entra en el Parlament l'any 2002 i que fins l'any 2004, sent una de les primeres lleis aprovades per aquest Parlament en la setena legislatura, no és aprovada.

Per tant, parlem ja d'entrada d'una xifra que és totalment..., que no arriba a la necessitat i que no arriba a cobrir la demanda que tenim de necessitat de places reals.

Però després la Moció demana tota una sèrie d'informació sobre l'execució d'aquestes places. I aquí ens

obre un dubte. Primer, perquè el Pla de govern, és a dir, l'execució de la Llei, parla d'un termini fins l'any 2008, i després de tantíssims incompliments sembla que els agafen les presses per saber, a aquestes alçades, en quina..., la por per saber quins seran els terminis d'execució. El termini és fins el 2008, la darrera de les convocatòries acaba el desembre del 2007, i sembla que no es refiïn dels compromisos que avui el Govern, però sobretot els ajuntaments de Catalunya estan agafant, signant convenis, signant compromisos i comproment-se a fer aquestes noves places. La desconfiança és cap als ajuntaments? Perquè bona part de l'execució ha de venir a partir de rebre les subvencions pels ens locals.

Mirin, la realitat és que mai com ara, en fets, en presupostos i de forma legislativa s'havia legislat i s'havia actuat per ajudar i per fer front a la realitat i a la diversitat d'un territori per una necessitat que és diferent arreu, a grans ciutats i a petits pobles.

Primer, aprovant una llei que compromet les places, desplegant la normativa perquè les places que es creïn siguin de qualitat; ja hi entrarem en la gestió, però que les places que existeixin siguin de qualitat per als infants.

A les àrees massificades s'ha arribat a fer fins i tot excepcions en les subvencions als ajuntaments perquè puguin arribar a expropiar sòl –allò que a alguns els fa tanta por–, a expropiar sòl –a alguns els fa tanta por...–, a expropiar sòl per generar espais en ciutats molt massificades per construir llars d'infants. I se'ls dona una subvenció extra per poder-ho fer.

I en altres zones, rurals, molt més despoblades, s'han dulcificat els criteris per donar aquestes subvencions per tal que les ràtios siguin menors i adaptar aquestes llars d'infants a les zones rurals.

Flexibilitat, adaptació al territori, treball amb els ajuntaments, compromís i col·laboració amb els ens locals per poder adaptar les solucions a cada una de les necessitats del territori; no es necessita el mateix en grans ciutats que en petits pobles.

Però a més a més la Llei que vàrem aprovar tots els grups que avui ens posicionem sobre aquesta Moció, que diu que vàrem aprovar per unanimitat, defensa crear places de titularitat pública. I és veritat, senyor López, no parla de la gestió, però «públic» vol dir que la responsabilitat és pública, vol dir que la titularitat és pública, no és el mateix que sigui privada. I en això nosaltres no farem tramps, no anirem en contra del que diu la Llei, no farem allò de mirar cap a una altra banda i que la responsabilitat sigui privada. La responsabilitat serà pública, i, per tant, tal com diu la Llei. Per tant, ni anirem contra la Llei ni anirem contra la ILP. En això som molt conscients que no hi ha un debat només de números, de presupostos i un debat teòric: hi ha un debat ideològic i un debat d'idees.

Miri, el darrer dels punts de la seva Moció ens ha semblat molt clarivident. Vostè intenta, a través d'una moció i després de tot el desplegament de demandes, col·lar-nos el xec escolar aquí, de forma innocent, com si no volgués qualsevol cosa. (*Remor de veus.*) Donem un xec a les famílies, que cadascuna s'espavili i allà on no hi hagi llars d'infants que facin el que vulguin amb els diners públics.

Miri, nosaltres amb els diners públics el que farem és crear oferta pública, subvencionar oferta pública, garantir mesures d'equitat i donar beques. I ens sembla que això és la millor manera de garantir l'accés i la igualtat entre totes famílies.

Gràcies.

El president

Senyora Rigau, demana la paraula...?

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president; per al·lusions reiterades a membres del meu Grup i per contradiccions. (*Remor de veus.*)

El president

Té un minut.

La Sra. Rigau i Oliver

Primera. Contradicció greu en descriure les darreres diputades el servei públic d'educació, contradient-se amb l'Estatut aquí aprovat i a punt de posar a referèndum, i contradient d'una manera greu el que preveu el Pacte nacional per a l'educació, que defineix el servei d'interès públic en els mateixos termes que en aquells dies eren la proposta d'Estatut.

Després, vostè diu «anacrònic» al servei de mainaderia. Miri, Sant Feliu de Llobregat –ho preguntí a l'alcalde que era abans, ara conseller–, un dels seus impulsors.

Vostè ha parlat del deute públic de l'any 81. Senyora diputada, era per al parvulari que en aquella època era de quatre a sis anys. Recordar-li que l'any 93 Catalunya, abans que cap altra comunitat de l'Estat, va tenir escolaritzats el 100 per cent dels infants.

Per tant, senyores i senyors diputats, alerta, perquè en educació no ens passaran davant.

Gràcies.

(*La Sra. Baig i Torras demana per parlar.*)

El president

Senyora Baig...?

La Sra. Baig i Torras

Per al·lusions..., i també per contradiccions, no...; per al·lusions a membres del meu Grup.

El president

Té també un minut, senyora Baig.

La Sra. Baig i Torras

Primer de tot li voldria aclarir al diputat del Partit Popular que, quan ha fet referència a l'escrit de la diputada Flora Vilalta, era el 75 per cent a la comarca d'Osona. Llegim exactament i diguem les coses i puntualitzem correctament.

Després, dir-li a la senyora diputada Irene Rigau que en cap moment hem fet cap contradicció, ni amb l'esperit

de l'Estatut ni amb l'esperit i l'escrit del Pacte nacional, perquè aquesta és una iniciativa legislativa popular anterior. I nosaltres el que hem dit és que recollim, treballlem, treballarem i farem allò que vàrem aprovar en aquesta cambra i que diu la Llei que ens va proposar la iniciativa legislativa popular anterior en aquests termes.

I educació, educació i educació és el que ha fet aquest Govern i és el que continuarà fent. I no és un tema de qui més o de qui menys. L'únic que, quan es vol contraposar vint-i-tres anys de Convergència amb dos i mig de l'actual Govern..., això no són les formes de treballar estadísticament, no es poden comparar peres amb pomes. I vostè, com a bona mestra, ho deu saber.

Moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Posem a votació la Moció, doncs.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 67 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dotze minuts.

